

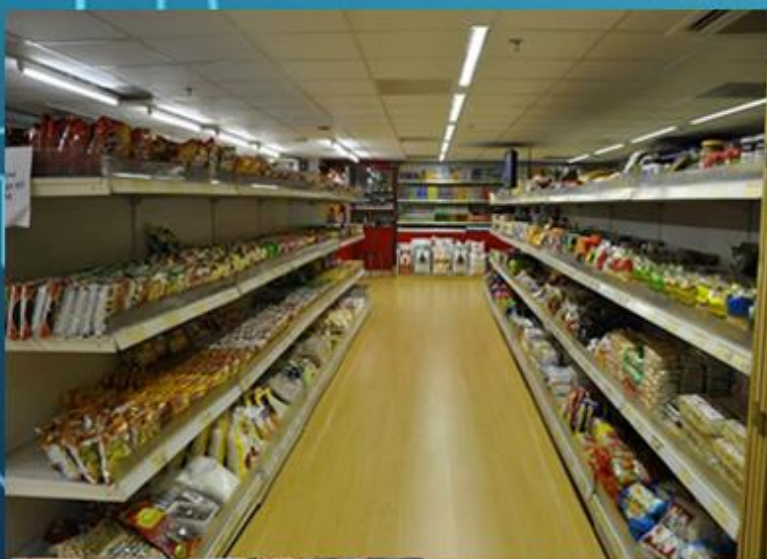
Vietnamese Toko Kim Lan

Bán các thực phẩm Châu Á tươi, khô và đông lạnh bảo đảm chất lượng cao, giá phải chăng, cửa hàng khang trang và đầy đủ các mặt hàng thực phẩm Việt Nam phục vụ quý khách.

Toko Kim Lan tọa lạc tại Nieuwstraat 50

74II LM Deventer.

Telefoon: 0570 644 289

**Vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi.
Xin kính mời !**

Mục Lục

- 1 **Hình bìa** • Danny Nguyen
- 4 **Quan điểm** • Giáng Sinh trong niềm hy vọng an lành
- 6 **Xã luận** • Đọc sử để nhìn nhận hôm nay
- 9 **Thời sự** • Bỏ chế độ kiểm tra hộ khẩu...
• Trở về, đi tới
- 11 **Chủ đề** • Giáng Sinh kỷ niệm
• Những lá thư cuối năm của Aly
• Góc bạn trẻ” Đưa Hàn Mặc Tử qua sông...”
- 20 **Phiếm luận** • Một miếng giữa đàng
- 21 **Tin Tức** • Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng
• Tin Hòa lan • Tin Thế Giới • Tin Việt Nam
- 28 **Truyện ngắn** • Ngàn ánh dương rực rỡ
• Tản mạn về tình mẹ và con
• Bài thơ tình 32 năm chưa gửi
• Đọc “Người Việt Nam tôi tệ”
• Nếu không nhìn lại, mình sẽ mất quá khứ và tương lai
• Luận về “ Ý trời”
- Vườn Thơ** • Lê Lăng Du • Hoài Tâm Niệm
• Trangđài-nguyễn • Trần Trung Đạo
- 46 **Đố vui Sudoku**
- 47 **Truyền thông xã hội dân sự**
• Những con người trượng phu
- 51 **Gia chánh** • Mắm tôm chà xào thịt ba chỉ
• Chè trôi nước
- 52 **Vui cười**
- 53 **Lời tòa soạn**
- 54 **Nhạc** • Nguyễn Quyết Thắng

Việt Nam Nguyệt San

Cơ Quan Ngôn Luận CĐVNTNCS/HL
Vietnam Magazine
Tijdschrift van Vietnamese Vluchtelingen
in Nederland
www.congdonghoalan.com

ISSN: 0929-5151

Ban Quản Trị VNNS

Van Der Hagenstraat 711- 6717DK - Ede
Nederland

Email: vietbaohoalan@yahoo.com

Telefoon: +31 (0)318640625

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64

Chủ nhiệm & Chủ bút

Nguyễn Quang Kế

Thủ Quỹ

Lê Thanh Sơn

Kỹ thuật

Danny Nguyen

Phát hành

Nguyễn Hữu Phước

&

Với sự cộng tác của

- Bạch Mai • Đinh Ngọc Hiền • Đăng An
- Đỗ Văn Bùi • Hoài Tâm Niệm
- Lê Quang Kế • Miên Thụy
- Lăng Du • Nguyễn Đắc Trung
- Ngô Thụy Chương • Nguyễn Quyết Thắng
- Tiểu Yến Tử • Ông Năm Chuột
- Trúc Hà • Ty Na • Trần Quốc Hiền
- Nguyễn Lê Hồng Hưng
- Nguyễn Hoàng Nguyên • Nguyễn Hiền
- Liên Hiệp • Trần hữu Sơn • Võ Đức Tiến
- Trangđài-nguyễn • Ý Nga

Lập trường

Chống bạo quyền độc tài cộng sản Hà Nội • Ủng hộ mọi tổ chức quốc gia tranh đấu cho tự do dân chủ của dân tộc

Chủ trương

Bảo tồn và phát huy văn hoá Việt • Duy trì và phát triển tình cảm tốt đẹp sẵn có giữa cộng đồng VNTNCS và nhân dân Hoà Lan • Tăng cường tình đoàn kết trong cộng đồng người Việt TNCS tại Hoà Lan • Khuyến khích và nâng đỡ người Việt hội nhập vào cuộc sống tại Hoà Lan

Quan điểm

GIÁNG SINH TRONG NIỀM HY VỌNG AN LÀNH

Khi những chiếc lá rụng rơi trong cơn gió se lạnh cuối Thu, tạo nên một thảm lá vàng êm êm dưới chân người bộ hành, thì cũng là lúc mùa Đông đưa Giáng Sinh trở lại với nhân trần. Hơn 2000 năm trước trong một đêm đông giá lạnh, Đấng Thiên Sai cao trọng, đã mặc lấy xác phàm để được sinh ra với sự khó nghèo, trong một hang đá là nơi trú ngụ dành cho chiên, bò, lừa... qua đêm. Chính Đêm Đông lạnh lẽo ấy đã viết nên một trang lịch sử mới cho nhân loại: Đêm của Hồng Ân và Cứu Độ.

Ngày 31-10 - 2011, thế giới được cho là đã đón công dân thứ 7 tỷ, đến nay con số ấy đã tăng thêm. Nhưng nhân loại có một cảm nhận chung là sự bất ổn và rối loạn đang gia tăng từng ngày trên thế giới, từ thiên tai, dịch bệnh, cho đến chiến tranh, khủng bố lan tràn, rồi những sinh vật chim trời, cá biển, một số loài trên mặt đất chết hàng loạt mà không rõ nguyên nhân vì sao. Người ta đồn đoán, lo sợ về một viễn cảnh sụp đổ kinh tế toàn cầu, đưa đến thế chiến thứ ba sử dụng vũ khí nguyên tử các loại có thể xảy ra bất cứ lúc nào, mà hậu quả của nó có thể cướp đi sinh mạng của một phần ba nhân loại.

Sức mạnh kiểm soát toàn cầu đang nằm trong tay của bốn cường quốc lớn là: Nga, Mỹ, Trung cộng và Châu Âu. Tham vọng bành trướng của con rồng Đỏ Trung cộng đã quá rõ ràng và vượt tầm khống chế của Hoa Kỳ. Trong khi đó Châu Âu thực lực tự vệ yếu ớt trước sự thềm khát của con Gấu Nga mà chủ nghĩa Sô-vanh đang âm thầm trỗi dậy từng ngày dưới bàn tay nham hiểm của Putin. Năm mươi năm trước người ta nhắc đến nạn "Nhân mãn Trung Hoa", ngày hôm nay người Tàu đã hiện diện trên khắp các châu lục và đội quân thứ năm này đã sẵn sàng hành động cho kế hoạch thống trị thế giới mà Mao Trạch Đông khi còn sống đã phác họa.

Mùa đông 2017 được dự báo là mùa đông lạnh nhất tại Châu Âu trong vòng 100 năm qua. Và lạ lùng hơn nữa là những xứ nhiệt đới như miền Bắc Việt Nam những tháng cuối năm nhiệt độ sẽ xuống thấp kỷ lục, thậm chí là có cả tuyết rơi. Những cơn bão lũ lịch sử gây thiệt hại nặng nề vừa qua tại Việt Nam, đang báo hiệu mùa màng thất bát dẫn đến đói kém cho nhiều vùng, nhất là vùng núi...

Trong nỗi niềm suy tư và trăn trở cho đồng bào Việt Nam đang gặp biết bao khổ nạn và đau thương, nhân dịp Giáng Sinh về, chúng ta nguyện cầu với Thượng Đế cho đất nước và dân tộc mau thoát cảnh lầm than, cầu cho thế giới hưởng được một mùa Giáng Sinh Bình An, muôn dân muôn nước được sống thuận hòa để vui hưởng thái bình.

Trong tiếng chuông ngân hòa cùng tiếng nhạc lời ca của các Thiên Thần trong Đêm Đông Chúa sinh ra đời, chúng ta cùng nâng ly để chúc nhau những lời chúc tốt đẹp của mùa Giáng Sinh an lành và một Năm Mới 2018 nhiều may mắn và thành công.

Vinh Thắng

Noel 2017

Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in the Netherlands
Van Der Hagenstraat 711- 6717DK Ede - Nederland, Tel: +31 (0)318 640625
IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN
www.congdonghoalan.com E-mail: congdong2017@hotmail.com

Ede ngày 14 tháng 11 năm 2017

Thư mời Tham dự ngày nhân quyền

Kính gửi: - Quý đại diện tôn giáo
- Quý đoàn thể, tổ chức, đảng phái và nhân sĩ
- Quý đồng hương

Kính thưa quý vị !

Tại Geneve bản tuyên ngôn Quốc Tế Nhân Quyền được tuyên bố vào ngày 10.12.1948, và kể từ đó các quốc gia tự do trên thế giới đều lấy ngày này tổ chức kỷ niệm và cùng gióng lên tiếng nói đòi quyền tự do cho những người còn bị bách hại vì quyền con người và công lý .

Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan chúng ta cùng đồng hành với các Cộng Đồng Việt Nam trên khắp năm châu lục cũng không ngoài mục đích vì một Việt Nam tự do dân chủ khi tổ chức tưởng nhớ ngày Nhân Quyền.

Vì vậy BCH /CD kính mời quý vị dành chút ít thời gian đến tham dự buổi hội thảo mang đầy ý nghĩa nhân bản này vào ngày :

Chủ nhật 10.12.2017 lúc 13 giờ 30 đến 17 giờ 00

Tại : 't Veerhus - Nijemonde 4 – 3434 AZ Nieuwegein (Zuid)

Trong buổi sinh hoạt hội thảo quý vị sẽ được lắng nghe và trao đổi với một khách mời đặc biệt cùng chia sẻ với quý vị về tình hình trong nước cũng như sự ảnh hưởng của cộng đồng Việt Nam tại hải ngoại đối với đồng bào tại quê nhà và sự liên quan với chính quyền cộng sản Việt Nam hiện nay.

Sự hiện diện của quý vị sẽ là động lực khích lệ tinh thần cho BCH/CD và là niềm tin vui mừng cho cộng đồng chúng ta vẫn luôn duy trì được tinh thần đoàn kết sắt son, dẫu biết rằng dù đã trải qua 42 năm chúng ta vẫn mơ hoài về hai chữ tự do đến với quê hương một ngày không xa.

Trân trọng kính chào và hân hạnh được đón tiếp quý vị vào ngày giờ nói trên.

T/m Ban Chấp Hành CĐVNTNCS/HL

Nguyễn Quang Kế
Chủ tịch

*P/s : Thư mời gửi qua điện thư này là thư chính thức thay cho thư mời gửi qua bưu điện.
Trân trọng cảm ơn sự quan tâm của quý*

Xã luận

Lts. Tháng 11 là tháng có nhiều sự kiện được dư luận quan tâm bàn tán: hội nghị APEC tại đà Nẵng, biến cố 1 tháng 11 của năm 1963 (cố TT Ngô đình Diệm và bào đệ Ngô đình Nhu bị ám sát)... Một trong bài xã luận được nhiều người để ý chia sẻ đó là bài bình luận của Ls. Lê Công Định đã được người bạn đồng nghiệp Ls. Đặng đình Mạnh giới thiệu trên trang facebook của mình, xin giới thiệu đến quý độc giả sau đây:

* * *

Ls. Đặng đình Mạnh:

Chào tháng 11,

Tháng 11 có những ngày kỷ niệm thật khó quên đối với người dân Miền Nam từ các sự kiện lịch sử đã diễn ra từ năm 1963 : Cuộc chính biến ngày 01/11 cáo chung nền Đệ Nhất Cộng Hòa và ngày 02/11 ngày mất của tiền nhân họ Ngô, người đứng đầu nền Cộng Hòa ...

Nhân dịp đó, chia sẻ lưu lại đây bài viết của Luật Sư Lê Công Định viết từ tháng 05/2009 trên trang BBC với nhãn quan chính trị đặc biệt của tác giả về tiền nhân họ Ngô, mà giá trị lịch sử lẫn thời sự vẫn còn vẹn nguyên ! Nhất là trong bối cảnh đang lăm le cho khai tử môn học lịch sử.

Nếu không yêu thích môn học lịch sử, không tự hào về lịch sử, thì có lẽ dân tộc chúng ta không có những người con sẵn lòng xả thân cho xứ sở như Luật sư Lê Công Định ...

* Dưới đây là phần copy nguyên văn bài viết, vì rất có thể độc giả không vào được link bài viết gốc trên trang BBC :

ĐỌC SỬ ĐỂ NHÌN NHẬN HÔM NAY

Từ khi bắt đầu vào đại học lúc 17 tuổi đến nay, tôi vẫn giữ thói quen đều đặn hàng năm dành khoảng hơn một tháng đọc sách vở và tài liệu viết về đề tài Việt Nam, quá khứ cũng như hiện tại, chủ yếu nhằm giúp trao đổi vốn kiến thức hạn hẹp của tôi về lịch sử nước nhà.

Tây Nguyên là vùng đất quan trọng chiến lược của Việt Nam

Tôi thường chọn thời gian làm công việc nhẹ nhàng, nhưng đầy hào hứng này vào độ trung tuần tháng 3 đến cuối tháng 4 mỗi năm. Đó cũng là khoảng thời gian của một năm thường gọi nhớ trong tôi nhiều biến cố vui buồn lẫn lộn, vừa hào hùng nhưng cũng vừa bi thương, của dân tộc.

"Vai trò Tây Nguyên"

Năm nay, trong số những sách vở và tài liệu tôi đọc có một quyển sách đặc biệt mà năm 18 tuổi tôi đã có dịp xem qua, đó là tập hồi ký "Bên dòng Lịch Sử, 1940-1965" của Linh mục Cao Văn Luận, nguyên Viện trưởng Đại học Huế và Giáo sư Đại học Văn khoa Sài Gòn. Hơn 20 năm trước tôi đọc quyển sách mang tính chất sử liệu này chủ yếu với ý định tìm hiểu các diễn biến lịch sử, mà vì nhiều lý do khác nhau thầy cô "dạy sử" của tôi ở trường trung học và cả những nhà "nghiên cứu" sử học sau 1975 tránh đề cập đến hoặc cố tình diễn giải sai lệch.

Tuần vừa rồi có dịp mượn lại "Bên Dòng Lịch Sử" từ người bạn lớn tuổi để tra cứu một số chi tiết cần cho công việc nghiên cứu cá nhân, tôi xem lại

tập sử liệu một cách say mê, bởi lẽ lần đọc này mang đến cho tôi tâm trạng khác trước, gần như là khám phá mới lạ. Quả thật Linh mục Cao Văn Luận có nhiều cơ hội tiếp xúc và đối thoại với các nhân vật lịch sử khác nhau của Việt Nam ở hai bên chiến tuyến trong giai đoạn từ 1940 đến 1965, nhờ vậy thiên hồi ký của ông đã dẫn dắt người đọc đi qua các biến cố lịch sử trọng đại của đất nước một cách sinh động và lôi cuốn.

Trong phần kể về cuộc gặp gỡ và trò chuyện lần đầu tiên với cố Tổng thống Việt Nam Cộng hòa Ngô Đình Diệm vào nửa đầu năm 1948 tại Đà Lạt, mà Linh mục Cao Văn Luận gọi là "câu chuyện bên lò sưởi năm 1948" (xem từ trang 165 đến 171 của bản in năm 1972), ông có nhắc đến một chi tiết lý thú trong nội dung câu chuyện mà tôi nghĩ ít nhiều liên quan đến một sự việc nghiêm trọng gần đây ở nước ta.

Khi được Linh mục Cao Văn Luận hỏi về chính sách của mình đối với Pháp trong cuộc chiến Đông Dương lần thứ nhất (1946-1954), ông Ngô Đình Diệm lúc ấy là nhà cách mạng khả kính tại Việt Nam, đã đề cập đến vấn đề Tây Nguyên như sau: "... ít người để ý là người Pháp lập ra Hoàng Triều Cương Thổ, để biến tất cả vùng cao nguyên Trung và Nam Phần thành đất thuộc địa trực tiếp của Pháp." Linh mục Cao Văn Luận không khỏi ngạc nhiên vì Cụ Ngô Đình Diệm dường như xem Tây nguyên là chuyện hệ trọng đối với chủ quyền quốc gia, mà khi ấy dù chưa cầm quyền ông vẫn trăn trở về vận mệnh đất nước trước ý đồ của thực dân Pháp.

Linh mục Cao Văn Luận tường thuật tiếp:

"Ông Diệm trầm ngâm một lúc. Tôi vẫn im lặng. Những lời ông nói ra nửa như suy tư, nửa như phân trần với tôi :

- Vùng Cao Nguyên này có một tầm quan trọng lớn về chiến lược và kinh tế. Về chiến lược, nó nằm ở giữa ba quốc gia Việt Miên Lào. Ai chiếm giữ được Cao Nguyên này có thể gây áp lực được đối với cả ba quốc gia đó. Người Pháp gọi vùng Cao Nguyên là Hoàng Triều Cương Thổ chỉ là một lối trá hình trên thực tế, chủ tâm của họ là biến vùng này thành thuộc địa Pháp. Về mặt kinh tế, thì vùng Cao Nguyên hết sức quan trọng đối với Việt Nam trong tương lai. Ở đó chắc chắn có nhiều tài nguyên thiên nhiên, nhiều khoáng sản chưa được khám phá và khai thác, nhưng chúng ta cần phải bảo vệ cho Việt Nam. Rồi còn vấn đề thể diện quốc gia, chủ quyền quốc gia nữa. Không thể bỗng dưng nhường cho Pháp một vùng đất quan trọng như thế, nằm ngay giữa lãnh thổ quốc gia, người Việt Nam nào muốn lên lại phải xin thông hành!

Ngô Đình Diệm, theo lời kể của LM Cao Văn Luận. Tôi (tức là Linh mục Cao Văn Luận) chợt nhớ đến một cuốn sách khảo luận về địa dư Đông Pháp (tức là Đông Dương thuộc Pháp), không nhớ rõ tác giả, và tôi đem những ý kiến được nêu lên trong tập sách này trình bày lại với cụ Diệm :

- Cụ nói đúng. Tôi có đọc một cuốn sách viết đại ý rằng Pháp muốn ngăn chặn sức bành trướng của dân tộc Việt Nam về phía tây, muốn để dân tộc Việt Nam dừng lại ở các miền duyên hải, còn Pháp thì phải giữ vững vùng Cao Nguyên Trường Sơn, vừa để ngăn chặn sức bành trướng của dân tộc Việt Nam, vừa canh phòng phía Lào. Như vậy khi lập Hoàng Triều Cương Thổ, đặt trực thuộc Pháp, thì Pháp đã bắt đầu thi hành đúng cái chính sách đó rồi."

Tiếp theo, tại trang 194 và 195, Linh mục Cao Văn Luận kể rằng vào năm 1953 khi ông gặp cụ Ngô Đình Diệm lần thứ hai ở Paris, cụ Diệm một lần nữa nhắc lại vấn đề Hoàng Triều Cương Thổ với nhiều ưu tư và lo lắng hơn, khiến mọi người có mặt lúc ấy đều tỏ ý trách cứ cụ hoàng Bảo Đại mãi mê ăn chơi mà không lưu tâm đến bảo vệ chủ quyền quốc gia, đã vậy còn trao hết cho người Pháp toàn quyền khai thác Tây nguyên.

Sử học trung thực

Đọc xong những đoạn đối thoại quan trọng này trong "Bên Dòng Lịch Sử", tôi hạ quyền sách xuống với tâm trạng bàng hoàng. Chuyện của hơn 60 năm trước đây thật chẳng khác lắm so với vấn nạn của ngày hôm nay. Có điều những nhân vật lịch sử ngày ấy, như cụ Ngô Đình Diệm chẳng

hạn, xem chừng rất quan tâm đến lợi ích, chủ quyền và thể diện của quốc gia. Họ trăn trở về điều này và xem Tây Nguyên thực sự là vấn đề ưu tiên trong chính sách của các chính quyền miền Nam thời bấy giờ, nhất là giữa bối cảnh có nhiều kẻ mang dã tâm xâm lược Việt Nam dù công khai hay ẩn ý.

Thật đáng trân trọng biết bao cách viết sử trung thực, tất nhiên theo nhãn quan và hiểu biết tối đa của tác giả, trong đó lối diễn đạt và sử dụng ngôn ngữ chừng mực, thể hiện sự tôn trọng dành cho mọi nhân vật của một thời đã qua, đặc biệt với cả những người không cùng chính kiến với mình.

Chính vì vậy, đọc các công trình khảo cứu của giới học giả ở miền Nam trước đây, nhất là trong lĩnh vực sử học mà tôi yêu thích, kẻ hậu sinh ở lứa tuổi tôi thường cảm thấy an tâm và có thể đặt phần lớn niềm tin vào những thông tin và kiến thức mà mình tiếp nhận. Bởi lẽ ít ra các tác giả đó không có gì phải lo sợ khi muốn viết sự thật và trình bày nhận định thật của mình.

Cái hay của sử học trung thực là giúp người đời sau hiểu được các diễn biến lịch sử trong quá khứ, bác bỏ lối đánh giá sai lệch với dụng ý bôi nhọ những nhân vật lịch sử ở bên kia chiến tuyến. Song điều quan trọng hơn cả, đọc sử giúp người đời nay có được cơ hội "ôn cố tri tân", học hỏi điều hay lẽ phải của đời trước để làm điều hữu ích cho dân tộc hầu lưu tiếng thơm muôn đời.

Tất nhiên, không chỉ có gương tốt, lịch sử còn đặc biệt răn dạy người đời sau bằng cả gương xấu. Trong lần đọc lại sử sách nước nhà năm nay, không hiểu vì sao tôi lại quan tâm nhiều đến các nhân vật "thân bại danh liệt" như Trần Ích Tắc, Lê Chiêu Thống và Hoàng Cao Khải, rồi tự hỏi không biết 30 năm nữa, nếu còn sống, tôi sẽ biết thêm những cái tên nào tương tự như vậy trong lịch sử hiện đại của dân tộc. Bất giác tôi cầu mong điều đó đừng xảy ra ...

*(Bài của LS Lê Công Định gửi
cho BBCVietnamese.com từ Sài Gòn)
http://www.bbc.co.uk/.../2.../05/090502_history_1_econgding.shtm*

Ý nghĩa cuộc sống

Muốn làm thay đổi sự việc, thì bản thân mình nên có sự thay đổi trước đã.

Khuyết danh

Thời sự

Lts. Thủ tướng CSVN Nguyễn Xuân Phúc vừa ban hành nghị quyết số 112/NQ-CP ngày 30 tháng 10 năm 2017 bỏ các thủ tục về sổ hộ khẩu, giấy chứng minh nhân dân thay vào đó là dùng mã số định danh cá nhân. Việc này mang ý nghĩa ra sao cho người dân, VNNS xin giới thiệu đến quý độc giả bài viết rất xúc tích của facebooker Nguyễn Ngọc Nhi sau đây:

* * *

BỎ CHẾ ĐỘ KIỂM TRA HỘ KHẨU, CHƯA HẸN ĐÃ LÀ ĐIỀU MỪNG

Chính quyền nào cũng đều muốn quản lý người dân trong quốc gia đó. Phương pháp quản lý càng chặt chẽ thì nhà cầm quyền càng dễ làm việc và càng có nhiều quyền hạn. Và đương nhiên quản lý càng chặt chẽ thì người dân sẽ càng mất đi tự do và quyền lợi cá nhân của mình.

Chính quyền các quốc gia tự do dân chủ như Mỹ, Úc, Anh, Canada..v.v... cũng đều muốn có biện pháp quản lý người dân để công việc của mình được dễ dàng hơn. Nhưng vì tại các quốc gia này dân quyền và nhân quyền được đặt cao hơn hết nên vấn đề quản lý người dân như thế nào cũng phải được đa số người dân đồng ý và cho phép, thông qua Quốc hội, thì mới được thi hành.

Tại Úc, chính phủ 2 lần muốn áp dụng mã số định danh cá nhân để quản lý người dân, 1 lần vào năm 1985 và lần thứ 2 vào năm 2007, nhưng đều bị nhân dân quyết liệt phản đối, Quốc hội không chịu thông qua, nên đều bị dẹp bỏ.

Cái thứ mà quốc gia tân tiến nhất định dẹp bỏ, nay nhà nước CSVN đem áp dụng cho người dân, mà dân VN lại vui mừng hơn hờ thì thật là đau khổ cho cái dân tộc. Năm 1985, chính quyền Úc đề nghị làm ra 1 cái thẻ gọi là Australian Card, dùng làm thẻ định danh cá nhân cho toàn bộ công dân và thường trú nhân tại Úc. Thẻ này làm ra thì mỗi công dân có 1 mã số, và toàn bộ thông tin về công dân đó từ tên tuổi, quê quán, loại

máu, cho đến hồ sơ bệnh lý, thông tin ngân hàng, hồ sơ lãnh trợ cấp, hồ sơ du lịch..v.v... đều nằm trong đó và cảnh sát hay nhân viên nhà nước đều có thể truy cập mà không cần phải qua tòa án xin phép.

Bình thường thì ở Úc người dân dùng sổ hộ chiếu hoặc bằng lái xe để chứng minh lai lịch, tên tuổi của mình. Nhưng thông tin trên hộ chiếu hay bằng lái xe rất hạn chế, chỉ có hình cái mặt mình và ngày tháng năm sanh, nơi cư trú mà thôi. Cảnh sát khi kiểm tra sổ hộ chiếu hoặc bằng lái xe sẽ không thể biết được các thông tin khác, ví dụ như tiền trong ngân hàng có bao nhiêu, có đang nhận trợ cấp gì không hoặc đã có bệnh lý gì trong người.

Nhưng nếu thẻ Australian Card được sử dụng, thì tất cả mọi thông tin về mọi mặt, trong suốt cuộc đời người đó sẽ hiện ra đầy đủ mỗi khi kiểm tra thẻ! Bạn có muốn khi tham gia giao thông, bị chặn lại kiểm tra giấy tờ, công an gõ mã số định danh cá nhân của bạn vào máy sẽ biết hết bạn có bao nhiêu tiền trong ngân hàng, có FB tên là gì, đã từng đi du lịch những đâu, thậm chí biết cả bạn có bệnh hoạn gì trong người và đang uống thuốc gì không?

Tất cả những điều nói trên vi phạm trầm trọng vào nhân quyền và quyền bảo vệ thông tin cá nhân của công dân nên khi chính phủ Úc đưa ra đề nghị này đã bị phản đối dữ dội. Người dân phản đối, các trí thức phản đối, các nghị viên

phản đối. Chính phủ Úc mở ra nhiều cuộc trao đổi, tranh luận trên các phương tiện truyền thông, lấy lý do là nhà nước cần làm như vậy để kiểm tra các trường hợp khai lậu thuế, ăn trợ cấp ma..v.v... nhưng đều bị các chuyên gia phản biện và cuối cùng đành phải dẹp!

Năm 2007, chính phủ Úc lại ra đề nghị dùng mã số định danh cá nhân, với lý do là để bảo vệ an ninh quốc gia, mau chóng tìm ra các cá nhân thuộc thành phần khủng bố.

Một lần nữa người dân Úc quyết liệt phản đối. Các chuyên gia bình luận và đưa ra nghiên cứu cho thấy biện pháp này không phải là tuyệt hảo để chống khủng bố mà ngược lại dễ dàng cho cảnh sát khủng bố công dân. Nhà nước Úc muốn chống khủng bố hay muốn điều tra các trường hợp khai lậu thuế, ăn gian trợ cấp thì có rất nhiều các biện pháp khác mà không cần phải vi phạm vào nhân quyền cũng như quyền bảo mật của người dân.

Trước sự phản đối quyết liệt đó, chính phủ Úc lại 1 lần nữa phải hủy bỏ dự định này. Các quốc gia khác như Anh, Canada và Pháp cũng đã trải qua tình trạng tương tự, đưa ra biện pháp này để quản lý dân nhưng đều bị chống đối và phải hủy bỏ.

Tại VN, quản lý dân bằng sổ hộ khẩu và chứng minh nhân dân tuy rườm rà, phiền nhiễu nhưng ít ra thông tin cá nhân còn được bảo mật phần nào. Công an khi kiểm tra hộ khẩu và chứng minh nhân dân không thể biết được các thông tin khác. Nay nhà nước CSVN thay thế bằng mã số định danh cá nhân, thì công an sẽ có toàn bộ thông tin về mỗi người dân trong chớp mắt.

Ví dụ 1 người lên FB chửi bới đảng CS sẽ bị đánh dấu đen, đi đến đâu, cho dù là lên vùng sâu vùng xa, đi miền khác vùng khác, công an chỉ cần gõ vào máy tính là ra ngay đây là thằng phản động thì khi đó không chỉ phải đứng chờ xin đóng dấu phiền nhiễu mà khỏi được đóng dấu gì luôn, xin gì cũng khỏi cho!

Nhi hỏi các bạn nhé, các bạn có muốn thằng công an khu vực hay thậm chí con thư ký đồn công an biết được trong ngân hàng bạn có bao nhiêu tiền hay bạn có bệnh gì trong người không? Nếu muốn thì cứ vui mừng vì được bỏ sổ hộ khẩu đỡ phiền nhiễu đi nhé!

Người dân VN khốn khổ khốn nạn hàng thế kỷ nay vì chỉ ham cái lợi bé xíu trước mắt mà không nhìn thấy cái hại tổ bố sau lưng. Toàn bị dụ tin tưởng sai lầm sau đó mới té ngựa!!!

https://en.wikipedia.org/wiki/Australia_Card

Nguồn: Ngọc Nhi Nguyễn

bài Tình Ca Cứu Chuộc

Trangđài Glassey-Trầnguyễn

*tay Trinh Nữ chấp lại trong cầu nguyện
và mở ra, "Xin Vàng," đẹp tin truyền
ôm Thánh Ý cứu mang Tình Cứu Độ
tay vươn dài cho Giáng Thế tròn duyên*

*tay nâng bé Hài Nhi nơi máng cỏ
tay dâng cao, Đền Thánh Mẹ vắng lời
đời chịu lụy, Mẹ một lòng suy ngẫm
lời Simôn "gươm xuyên thấu tim Bà,
để tâm tư nhiều tâm hồn biểu lộ" (Lc 2:35)
Mẹ khơi nguồn Cứu Chuộc
xuống trần gian*

*tay mở ra, ôm lạ lòng Chúa định
ba mươi ba năm: thử thách với ngọt bùi
Mẹ tận hiến cùng Con từng ngày một
để cuối cùng chung khổ giá Calvê*

*từng vết đinh trên thân Con: Mẹ nhận
kia, lưỡi đòng đâm thấu nương long Con!
xuyên tim Mẹ
rền vang niềm dâng hiến
Mẹ cúi đầu, đau buốt, vẫn "Xin Vàng"*

*một đời Mẹ: bài tình ca Cứu Chuộc
một đời Con: lời vâng phục Cha Hiền
một đời Mẹ: Tình Đòng Công diễm tuyệt
cho thế trần được cập bến "Xin Vàng"*

Giáng Sinh Vui

*Mừng lễ Giáng Sinh Chúa ra đời
Bầu trời tỏa sáng cả ngàn sao
Thanh tao ngọn gió Đông thổi nhẹ
Run khe cành thông phủ tuyết bông

*Thong dong điu dặt hồi chuông đổ
Tín đồ lần lượt đến từ xa
Khúc nhạc thánh ca vang nhịp điệu
Đi bước chân êm trước giáo đường

*Quang cảnh tưởng chừng như thoát tục
Ánh đèn lấp lánh lớp sương đêm
Phản chiếu thêm màu trông huyền diệu
Điệu đà trang nhã Giáng Sinh vui*

HTN 2017

TRỞ VỀ, ĐI TỚI...

Nhạc sĩ Tuấn Khanh.

*Trong một chuyến đi quốc nội, vô tình đoàn người đang xếp hàng lấy vé ra máy bay bỗng xuất hiện vài người khách Trung Quốc. Đó là những người khách hết sức ung dung. Họ ăn nói lớn tiếng, cười to và tự nhiên, không khác gì dân bản xứ. Hàng dài người Việt đang xếp hàng im lặng nhìn. Mỗi người một suy nghĩ. Bất chợt 2 người khách Việt nói với nhau:
-“Không biết mình qua Trung Quốc có tự nhiên được vậy không?”.*

*Lời tán gẫu nhỏ, nhưng lại đủ cho vài người chung quanh nghe. Đột nhiên ai nấy đều cười. Những nụ cười khôn cùng ý nghĩa. “Thì tại nó qua đây, tự nhiên như nước nó rồi còn gì”, một người khác nói băng quơ, nhưng như muốn tất cả những người Việt còn lại cùng nghe. Trên mỗi gương mặt Việt lại có một nụ cười. Cũng thật khó tả.
Một người đàn ông lớn tuổi, đầu bạc trắng, cất giọng, đi dọc với tôi, kể rằng vừa rồi ông gặp một người khách Trung Quốc. Câu chuyện về ranh giới quốc gia, khác biệt dân tộc, chiến tranh... lại nổ ra.*

* * *

Người Trung Quốc rất tự tin, nói rằng từ nhỏ, ông ta đã được học về lịch sử, nói rằng Việt Nam thuộc về Trung Quốc từ ngàn năm, nhưng sau đó làm phản và tách ra. Vì vậy chuyện phải quay trở về mẫu quốc là điều tất nhiên.

-“Tụi tao có một tỷ người học thuộc điều đó, tụi mày chỉ có một trăm triệu, cái không lại tụi tao đâu”, người khách Trung Quốc này cười lớn. Dù không ác ý, nhưng sự diễn đạt rất thật của ông làm tôi lẫn người đàn ông Việt tóc bạc khi kể cho nhau nghe, đều nao lòng.

Nếu như quả có một cuộc trở về định mệnh như vậy, thật xót xa cho lịch sử hàng ngàn năm của cha ông Việt đã chống chọi, bút xiềng gông cho con cháu hôm nay.

Một cuộc **trở về** như vậy, có lẽ chỉ có một ít người muốn, còn tất cả còn lại đều đau đớn, căm gan. Nhưng hôm nay, dường như mọi thứ đang “đi tới” chứ không phải “trở về”.

Cuối tháng 10, ba chiếc tàu chiến Trung Quốc ghé cảnh Cam Ranh. Chính quyền tỉnh Khánh Hòa huy động người dân và đoàn thể ra phát cờ tiếp đón binh lính Trung Quốc.

Chiếc tàu dẫn đầu là Tương Đàm 531, tên gọi của chiếc chiến hạm đã tấn công Gạc Ma năm 1988, thảm sát 64 binh sĩ quân đội nhân dân Việt Nam khi không có khả năng kháng cự. Nhiều năm sau cuộc chiến Gạc Ma, chiến hạm này đã được bán cho Bangladesh, nhưng vì cái tên Xiangtan/Tương Đàm gợi nhớ về chiến công hiển hách năm 1988, nên khi đóng tàu mới, chiến hạm Tương Đàm lại ra đời như niềm kiêu hãnh của ngành hải quân Trung Quốc. Điều khác nhau duy nhất là chiếc Tương Đàm cũ, có số hiệu 556, còn chiếc mới có số hiệu 531.

Khi ca sĩ Khánh Ly hát ở Sài Gòn, mọi sự ngăn cấm của các quan chức đều dựa trên ý rằng: “không muốn gợi nhớ về một quá khứ không tốt”.

Sau năm 1975, hơn 15.000 đầu sách của hai nền Cộng hòa miền Nam Việt Nam bị đốt, bị cấm và bị truy lùng vì cho là: “gợi lại hình ảnh và văn hóa đồi trụy”.

Hàng chục ngàn bài hát cùng các văn nghệ sĩ miền Nam bị cấm, cô lập như kẻ thù. Thậm chí có người đã phải vào tù vì có “*tội lỗi với nhân dân*”...

Ấy nhưng Tương Đàm, cái tên đẫm máu người Việt ngang nhiên mang quá khứ đi vào hiện tại, từ Gạc Ma vào nơi quan yếu của Việt Nam, Cam Ranh, lại được chính quyền mở champagne chào đón. Chắc những người được lệnh chào đón ba chiếc tàu chiến Trung Quốc cũng không biết rằng, vào lúc này, Bắc Kinh đã hoàn thành xong vành đai chiến lược để bao vây đảo Trường Sa của Việt Nam. Phi đạn và chiến đấu cơ của Trung Quốc tạo nên một vòng hỏa tuyến đảo đá Chữ Thập, Su Bi, Châu Viên, Vành Khăn, Gaven, Tư Nghĩa, Gạc Ma.

Từ đây, Trung Quốc có khả năng uy hiếp trực tiếp Sài Gòn, Cam Ranh và Trường Sa. Tờ

Focus Taiwan đưa tin này, mới đây, vào ngày 18/10/2016.

Người Trung Quốc chắc không còn nói chuyện Việt Nam trở về, mà hình như họ chọn cách đi tới, vì mọi thứ đều đã thuận lợi.

Hôm nay thì chính quyền tỉnh Quảng Ninh đã chính thức có chính sách mỗi ngày cho 100 xe Trung Quốc lái thẳng vào Việt Nam. Một sự ưu ái khá lạ lùng và sẽ sớm là chuyện của các cửa khẩu ở những vùng khác nơi theo, mà chắc con số 100 xe mỗi ngày sẽ dần chỉ là thông báo ước lệ.

Không lâu nữa, năm 2018, bởi những ràng buộc bởi Hiệp định Thương mại hàng hóa ASEAN – Trung Quốc (ACFTA), một loại thỏa ước thương mại mà Bắc Kinh lập ra để đối đầu với TPP của

Mỹ, từ Trung Quốc, các loại động vật sống dùng để nhân giống; nhiều loại thịt, nhiều loại thủy hải sản đông lạnh và hoa quả sẽ được miễn thuế 0% khi vào Việt Nam. Thật đúng lúc, giữa lúc bốn tỉnh miền Trung chịu nạn biển nhiễm độc, lũ lụt tàn phá hoa màu, nhà cửa, giới chăn nuôi khánh kiệt... thì ngay lúc họ chuẩn bị hồi phục, đã bị nhấn chìm trong cơn đại hồng thủy nhập khẩu 0% từ Trung Quốc.

Tôi có kể với bạn về chuyện người Trung Quốc học lịch sử rằng Việt Nam phải trở về mẫu quốc? Có một sự thay đổi nhỏ, có màu máu và nước mắt, là chính quyền Cộng sản Trung Quốc đang sốt ruột đi tới thật nhanh, chứ không đợi ai đó trở về. Cuộc đi tới này lộng lẫy và man rợ không kém gì các đạo quân của Thành Cát Tư Hãn tràn tới: cỏ không thể mọc, con người chỉ còn biết quỳ xuống và ngửa mặt khóc than vì sao đất nước chúng ta lại đến nông nổi như vậy.

Trong chuyến thăm Trung Quốc đầu tháng 9 năm nay, thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc đã hứa là sẽ sớm quyết việc thanh toán thương mại Việt Nam – Trung Quốc bằng đồng Nhân dân tệ. Còn bà phó Thống đốc Ngân Hàng Nhà Nước Nguyễn Thị Hồng, người tháp tùng thủ tướng, thì hân hoan nói rằng chuyện này không khó, vì lâu nay các tỉnh phía Bắc đã “thử” làm như vậy rồi. Không biết Quốc hội Việt Nam có biết về việc này không?

Liệu Quốc hội mới có ít hơn những kẻ ngủ gục, chơi game và xin nghỉ sớm để lên tiếng về những hiểm họa như vậy? Bất kỳ ai có một học vấn tối thiểu cấp trung học, cũng đều hiểu việc Nhân dân tệ hóa nền kinh tế Việt Nam mang đến nguy cơ lệ thuộc như thế nào.

Đặc biệt, Trung Quốc đang “**đi tới**” rất ào ạt trong sự hân hoan của những kẻ như bà Nguyễn Thị Hồng, và trong với bối cảnh vô cùng thuận lợi khi hệ thống Ngân hàng Nhà nước Việt Nam đồng bộ hồ sơ to chương trình chống đô-la hóa bằng quyết định 2589/QĐ-NHNN, hạ lãi suất tiền gửi bằng đô-la.

Trung Quốc đang biến nhiều quốc gia Châu phi trở thành những chư hầu kinh tế, cũng bằng cách dùng nhân dân tệ hóa như vậy. Hiện tại Zimbabwe, Angola và Nam Phi đã trở thành những quốc gia lệ thuộc kinh tế nặng nề vào Trung Quốc khi áp dụng thanh khoản bằng đồng Nhân dân tệ.

Bạn nghĩ rằng chỉ là vấn đề thương mại?

Áp lực kinh tế này, cũng đã trở thành áp lực chính trị khiến Nam Phi 3 lần từ chối cấp visa cho Đức Đạt Lai Lạt Ma, chỉ vì muốn ve vuốt Bắc Kinh. Đại hội những người đoạt giải Nobel Hòa Bình tại Cape Town ở Nam Phi vào năm 2014, kể cả thị trường của thành phố cũng đã tuyên bố hủy hội nghị, nhằm tố cáo vì Pretoria đã cúi đầu trước Trung Quốc. Campuchia cũng vậy, trong vòng xoáy trở thành chư hầu của Bắc Kinh để chống lại Việt Nam, chính quyền này cũng đã ướm việc chính thức thanh toán bằng đồng Nhân dân tệ, khởi đầu bằng du lịch.

Trong câu chuyện mà người đàn ông nói giọng Bắc, tóc bạc, kể với tôi về cuộc trò chuyện với người Trung Quốc. Giọng cười của ông rất sáng khoái. Một người biết ông, nói nhỏ với tôi rằng ông đã cùng gia đình tìm đường định cư ở nước ngoài rồi. Có lẽ, vì vậy mà giọng cười của ông rất nhẹ nhàng, tiếng cười của một người đứng ngoài một nồi nước sôi sùng sục, hé nắp nhìn vào. Nhưng tôi và hàng triệu con người khác – những người ở trong nồi – chắc không thể an nhiên được như ông. Vì bởi chúng ta là những người ở lại, là những người không có khả năng ra đi hay đã quyết chọn sống còn trên mảnh đất này. Tôi chắc rằng sẽ không có nhiều những kẻ muốn “trở về” trong chiếc nồi đóng kín nắp ấy. Nhưng chúng ta lại chứng kiến một cuộc đi tới, chà xát mọi thứ, không có sự xót thương di sản cha ông để lại. Cuộc đi tới của những chiến hạm Trung Quốc, của những đoàn xe tự do đi lại trên đất nước này, những đợt cuồng phong áp thuế 0% dẫm nát nông dân Việt Nam, và có thể có cả những đồng Nhân dân tệ mà chúng ta sẽ cầm trên tay để làm quen, không còn xa nữa. Tôi vừa leo ra khỏi nắp nồi ấy, bằng hy vọng và sự thật về quê hương của mình. Và tôi nhận thấy mình có một niềm tin mới, rằng sẽ không có một sự “**trở về**” hay “**đi tới**” nào cả.

Dân tộc này, đất nước này không thể đi vào khốn khó, nếu người người cùng nuôi hy vọng và nhìn bằng sự thật về đất nước mình, dân tộc mình, và cùng nhau leo ra khỏi nắp nồi đóng kín đó, trước khi quá muộn.

Lời hay của cuộc sống

Tình cảm gia đình có thể không lung linh bằng tình yêu, không sôi động như tình bạn nhưng lại là thứ tình cảm thiêng liêng mà bạn không thể tìm thấy được ở bất cứ đâu ngoài xã hội. Đó chính là máu mủ tình thâm.

Chủ đề

Giáng Sinh kỷ niệm

Thành phố trắng trong buổi sáng mùa đông lạnh lẽo. Tuyết đang rơi dày bên ngoài khung cửa sổ. Huân ngồi một mình với tách cà phê nóng, lặng lẽ nhìn tuyết rơi lòng thầm buồn khi hạnh phúc tan vỡ. Như vết thương lòng mang một nỗi buồn dai dẳng trong suốt mấy năm qua. Huân tự đánh lừa cuộc sống hiện tại bằng những kỷ niệm đẹp của một thời quá khứ đã qua. Cho cõi lòng vui bớt nỗi quạnh hiu khi tâm hồn trống trải mang theo tâm sự buồn. Tiếng nhạc nhẹ nhàng thổn thức “ Bài thánh ca đó còn nhớ không em, Noel năm nào chúng mình có nhau “

Văng vẳng trong phòng vắng. Như gọi lại cho Huân mùa Giáng Sinh trong thời trẻ đã qua. Với nỗi nhớ ngậm ngùi cho một tình yêu bắt đầu trong thương nhớ và một tình yêu kết thúc êm đềm, đã để lại cho Huân nhiều vấn vương trong lòng. Huân nhớ lại thời dĩ vãng xa xưa. Chàng là một thanh niên mới lớn đã từng “ Thầm thương trộm nhớ “ Người con gái tên Hải Ngọc. Em gái của thằng bạn thân. Làm sao Huân quên được bóng dáng Ngọc đã từng làm cho Huân nhiều đêm thức trắng với điều thuốc trên tay, thả hồn mơ mộng qua làn khói mong manh. Trái tim bồi hồi mỗi khi đến nhà thằng Phi anh của Ngọc, dù chỉ thấy bóng dáng Ngọc thoáng qua cũng đủ làm cho Huân xao xuyên tâm hồn.

Bản tính nhút nhát đã bao lần làm cho Huân bối rối, vụng về trong lúc đối diện với Ngọc. Buổi tiệc Giáng Sinh 1974 trái tim Huân lần đầu rối nhịp, rung động dưới ánh đèn lung linh mờ ảo khi Hải Ngọc, gạt đầu nhận lời hẹn hò của Huân. Một mối tình ngậm ngùi nhưng để lại cho Huân những năm dài nhớ nhung mong đợi.

Huân nhớ lại ngày Giáng Sinh cuối cùng của năm 1974. Một thời tuổi trẻ hồn nhiên vui tươi trong cuộc sống. Đêm Giáng Sinh thưở nào tất cả bạn bè cùng nhau tổ chức đêm Giáng Sinh tại nhà thằng Phi. Trên sân thượng trang trí những bóng đèn đủ màu treo chung quanh, cuối sân là cái hang đá làm bằng bao xi măng sơn

phết nhiều màu, được xếp lại giống như những hòn đá đủ kiểu chồng chất lên nhau, phía trên hang đá có gắn ngôi sao lạ với ánh đèn chớp sáng. Những sợi dây kim tuyến đủ màu lấp lánh giăng ngang bốn góc, giữa khung trời lằng mằng hòa nhịp những điệu nhạc du dương êm ả ca ngợi mùa Giáng Sinh về. Làm sao Huân quên được bức tranh “ Love story “ do Huân tự vẽ đã trao cho Ngọc trong đêm Giáng Sinh năm nào. Huân nhớ lại ngày đó! Để cho buổi tiệc thêm phần hào hứng vui nhộn. Ngoài chương trình văn nghệ tự hát có thêm phần bốc thăm trúng thưởng, ngoài những món quà dễ thương ngộ nghĩnh chưng trong nhà. Giải thưởng đặc biệt là bức tranh trong phim “ Chuyện tình “ vẽ bằng bút chì màu với nữ tài tử xinh đẹp “ Ali MacGraw “ với mái tóc dài đứng tựa nghiêng đầu vào lưng nam diễn viên đẹp trai “ Ryan ONeal “ đôi mắt đẹp sâu thẳm của nàng “ Ali MacGraw “ mơ mộng giống như đôi mắt của Ngọc. Đã truyền cho Huân thêm nguồn cảm hứng dạt dào. Huân đem cả tâm hồn tạo bức tranh thật sống động. Như mơ tưởng là đang vẽ Ngọc đang đứng tựa vào lưng của Huân. Bức tranh tuyệt đẹp đã làm cho Huân tự tin, hy vọng Ngọc sẽ có một chút thiện cảm khi nhìn thấy tài của Huân qua bức tranh.

Gió thổi huu... huu... Mát nhẹ trong đêm Giáng Sinh an lành. Những điệu nhạc nhẹ nhàng ru vào lòng Huân một cảm giác hạnh phúc êm đềm. Tất cả bạn bè hân hoan vui vẻ thưởng thức những món ăn ngon. Sau phần ăn uống chương trình xổ số bắt đầu. Mọi người hồi hộp chờ đợi điều may mắn sẽ đến với mình trong đêm nay. Những món quà lần lượt đã trao cho người trúng giải.

Phần thưởng đặc biệt cuối cùng người may mắn là Ngọc. Huân rộn mừng cảm giác ấm áp trong lòng, bức tranh thay lời muốn nói tạo cho Huân thêm can đảm tự tin hơn. Người MC bắt đầu mời Huân tận tay trao giải thưởng cho Ngọc. Lời chúc mừng của Huân được đáp lại bằng nụ cười cảm mến tươi tắn. Nụ cười thân thiện làm cho trái tim Huân rộn ràng rung động. Bức tranh được mở ra cho mọi người xem trong tiếng vỗ tay khen thưởng, bàn tay chúc mừng của Huân nắm lấy bàn tay của mềm mại của Ngọc. Huân cảm nhận một luồng máu nóng chạy rần trong cơ thể, cảm giác ngọt ngào lần đầu tiên nắm tay người con gái, làm cho trái tim Huân càng thêm say đắm. Tiếng đàn guitar dạo lên nốt nhạc dịu êm của từng giọng ca đậm ấm ru hồn Huân lằng... lằng... Tiếng hát của Ngọc nhẹ nhàng truyền cảm như rót vào lòng Huân một tình cảm nồng nàn. Huân đứng lặng nhìn Ngọc đang thả hồn trong bài nhạc “ Tình yêu màu xanh “ Tiếng

hát mang cả nỗi niềm riêng làm cho Huân mãi mê chìm đắm. Từng lời nhạc Huân tưởng rằng Ngọc đang mượn lời ca để diễn tả mỗi tình màu xanh tươi đẹp tặng cho Huân đêm nay. Tiếng hát của Ngọc vừa dứt một tràng pháo tay vang lên. Huân đến bên Ngọc thì thầm khen tặng :

– Anh không ngờ ! Ngọc hát hay quá.

Nụ cười e thẹn Ngọc khen tặng lại:

– Bức tranh anh vẽ đẹp lắm Ngọc rất thích.

Ngọc không ngờ anh lại vẽ đẹp như vậy !

Những lời khen tặng cho nhau làm cho Huân lên tinh thần không còn rụt rè như trước. Suốt đêm trong buổi tiệc Huân và Ngọc chuyện trò tâm sự, từng cử chỉ thân mật lo lắng cùng nhau, khi buổi tiệc sắp tàn Huân ngỏ lời hò hẹn với Ngọc trong đêm mai. Thế rồi cuộc tình mơ mộng trong những đêm thanh vắng bước chân cùng nhau, tay trong tay đi dạo trên những con đường rợp bóng hàng cây xanh, hay những buổi chiều buồn mưa rơi ngời trong quán cà phê lắng nghe những bản nhạc tình ca nhạc trẻ, ca ngợi tình yêu trong lứa tuổi mộng mơ. Khung trời lãng mạn những đêm cùng nhau ngồi trên bãi cát ngắm nhìn ánh sao đêm lấp lánh giữa biển cả mênh mông. Từng tiếng sóng rì rào vỗ về phẳng phất mang hương vị mặn của gió biển hòa cùng âm thanh của sóng biển. Giữa khung cảnh hữu tình làm cho tâm hồn Huân ngất ngây hạnh phúc của vị ngọt tình yêu. Bao ước mơ vun đắp tình yêu trong tuổi trẻ vụt tan biến như bọt biển. Đã làm cho Huân hụt hẫng sầu nhớ trong suốt năm dài. Cuộc chia tay bất ngờ Huân tưởng rằng sẽ xa Ngọc trong thời gian ngắn. Nhưng không ngờ cuộc tình kết thúc quá nhanh đã để lại cho Huân vết thương lòng, mang theo hình bóng Ngọc trong nỗi buồn thương nhớ. Ngày gia đình Huân xa rời thành phố di tản vào Vũng Tàu bằng đường thủy, trong giờ phút hỗn loạn Huân phải ra đi gấp không kịp thời gian báo tin cho Ngọc. Chiếc tàu đã đưa Huân rời xa thành phố, bỏ lại người yêu trong một chiều buồn cuối tháng 3 năm 75. Một ngày chia lìa vào những đêm ngồi trên chiếc tàu di tản, ngắm nhìn vàng trắng cô đơn đưa cõi lòng Huân nặng trĩu nhớ nhung, ray rức không kịp giã từ người yêu. Chiếc tàu đã đưa Huân xa rời người yêu mang theo nỗi niềm riêng.

Sau vài tháng xa quê hương Huân trở về thành phố nhìn lại cuộc sống nay trở nên tiêu điều vắng vẻ. Những con đường thân quen không còn nhộn nhịp vắng bóng người qua lại. Từng khuôn mặt khắc khổ lo âu âm thầm chịu đựng sống dưới chế độ xã hội chủ nghĩa đen tối, đang bao trùm khắp nơi trên đất nước. Bước chân Huân nặng nề trên những con đường thân quen mà dường như xa lạ, khu phố buôn bán nhộn

nhịp không còn đã thay thế cơ quan nhà nước với những khuôn mặt xa lạ. Huân ngao ngán thờ dãi cho thân phận con người phải sống chung một chế độ không có tương lai. Đứng trước căn nhà của Ngọc ,Huân ngỡ ngàng buồn bã, cánh cửa khép kín im lìm với tấm băng màu đỏ chữ vàng “ Xí nghiệp ô tô vận tải ” Huân đứng nhìn căn nhà thật lâu để tìm lại chút kỷ niệm xưa, hằng nhớ lại bóng dáng Ngọc đã từng sống trong căn nhà này. Niềm hy vọng trở về đây sẽ gặp lại Ngọc nay không còn. Huân bước đi mang theo cuộc tình tan vỡ như giọt sương mong manh.

Cuộc sống tạm bợ trên quê hương kéo dài bằng những chuỗi ngày sầu thảm. Huân mong chờ cơ hội ra đi khi tương lai chỉ là một đám mây đen u tối, ngày tháng trôi qua lặng lẽ trong một đất nước gieo rắc bao tan thương. Huân không dám mơ ước tương lai tốt đẹp. Trong khi lứa tuổi của Huân phải đi “ Thanh niên xung phong ” hay “ Nghĩa vụ quân sự ” Là nỗi ám ảnh hằng ngày không biết ngày mai sẽ ra sao ? Huân tìm cách xin làm công nhân viên nhà nước để tránh bị bắt đi “ Nghĩa vụ quân sự “ Trong công việc làm mới “ Công ty xây dựng “ Hằng ngày phải đứng dưới ánh nắng trong thời tiết nóng cháy, khuôn mặt sạm nắng đúc từng viên gạch với bàn tay chai lì nứt nẻ. Huân cần rằng chịu đựng chấp nhận một ngày lao động cực nhọc, để được sống bình an trong thành phố. Làm trong công ty một thời gian Huân quen một người con gái làm chung ở cơ quan. Nàng là nhân viên kế toán Huân thường gặp nàng trong những đêm sinh hoạt cùng nhau, tình cờ Huân và nàng quen nhau, Cuộc tình mới đến với Huân không còn nồng nàn háo hức như mối tình đầu. Người con gái yêu Huân bằng cả trái tim chân thật, nhưng cõi lòng Huân hồ hững trái tim không còn tha thiết như thuở nào. Huân không dám hứa hẹn cùng nàng xây dựng mái ấm gia đình, dù chỉ một lời hứa suông để làm nàng vui. Tình yêu đến với Huân phẳng lặng như một dòng sông êm đềm, không có bóng dáng con thuyền trở về bến đỗ. Huân rất sợ tương lai không thể đem lại hạnh phúc cho nàng, khi cuộc đời vẫn còn mãi bấp bênh. Những tháng ngày chờ đợi tìm cách vượt biên, Huân không dám nói cho nàng biết vì Huân sợ nàng đau buồn, sợ thấy những giọt nước mắt cho một cuộc tình không đoan kết. Thời gian sau Huân tỏ ra lạnh nhạt lẩn tránh những lời hò hẹn. Huân không muốn nàng oán trách nếu một ngày nào đó! Huân bất ngờ ra đi sẽ nợ nàng một lời hứa hẹn. Vào những đêm ngồi bên nhau Huân tiết kiệm từng lời nói, từng cử chỉ yêu thương. Hai bàn tay không dám ôm nàng vỗ về an ủi khi thấy nàng ngần ngại thờ dãi. Huân thầm mong nàng cảm thấy

buồn chán rồi sẽ đi tìm tình yêu khác. Tình yêu chân thật sẽ bù đắp cho nàng, trong khi Huân không thể dành trọn yêu thương. Một kỷ niệm còn sót lại mà Huân vẫn còn giữ cho đến bây giờ. Tấm hình của nàng trong tà áo dài trắng của thưở học sinh, nụ cười hồn nhiên duyên dáng nghiêng đầu trong vành nòn lá. Tấm hình mà Huân rất thích khi đến nhà của nàng, vô tình Huân nhìn thấy nằm cạnh bên những tấm hình của gia đình dưới tấm kiếng trên bàn. Huân vô tình khen tặng tấm hình của nàng rất đẹp. Không ngờ nàng mang tặng Huân trong đêm Giáng Sinh cuối cùng. Tấm ảnh của nàng nay đã ngả màu đồng chữ phía sau nay cũng nhạt mờ theo năm tháng.

– Tặng Anh để nhớ mãi về Em. (Duyên)

Tấm ảnh của Duyên đã theo Huân trong suốt hành trình trên biển. Làm cho trái tim Huân cảm nhận một chút ấm áp lưu luyến trong lòng. Khi cô đơn một mình ngắm nhìn tấm hình Duyên mỉm cười e thẹn dưới ánh trăng lẻ loi.

Tuyết bên ngoài rơi đầy trắng xóa Huân vẫn còn ngồi bên khung cửa, ngắm nhìn những cánh chim hải âu bay lượn giữa bầu trời tuyết trắng rơi. Tiếng chim kêu vang lên mang cả âm thanh cô đơn lạc lõng. Làm cho lòng Huân càng thêm u buồn trống trải. Huân ngồi suy nghĩ định mệnh đã sắp đặt cho Huân gặp lại Ngọc cách đây vài tháng giữa hoàn cảnh đáng thương. Cuộc tình chia cách đã gần 15 năm Huân cảm thấy dài vô tận, nhưng khi gặp lại Ngọc, Huân tưởng rằng xa Ngọc chỉ mới hôm nào. Một câu chuyện buồn Huân tình cờ nghe tin người bạn năm xưa cho Huân biết tin Ngọc nay đã trở thành một người mất trí nhớ, hiện đang sống trong trung tâm cho những người bị bệnh tâm thần. Cuộc đời của Ngọc không may mắn cho duyên số " Hồng nhan bạc phận " khi lấy người chồng mang nhiều đau khổ cho Ngọc. Đôi mắt buồn năm xưa mang theo sự bất hạnh khi đưa con gái duy nhất qua đời, nỗi mất mát to lớn đã làm tinh thần Ngọc suy sụp, trong lúc người chồng bội bạc bỏ đi trong hoàn cảnh tan thương, tinh thần Ngọc yếu đuối không đủ sức vượt qua nỗi đau khổ tột cùng, đã đưa cuộc sống Ngọc xa rời gia đình. Vừa nghe tin Huân vội lái xe qua bên Đức thăm lại người xưa. Cuộc gặp gỡ đã làm cho Huân nhói đau trong lòng, khi Ngọc nhìn Huân như một người xa lạ. Những kỷ niệm xưa Huân nhẹ nhàng gọi lại, hy vọng trí nhớ Ngọc có một chút cảm nhận về dĩ vãng. Nhưng Ngọc vẫn ngồi yên lặng, đôi mắt đờm nét u buồn mờ màng nhìn ra cửa sổ. Nét mặt Ngọc già dặn hơn xưa nhưng vẫn còn phảng phất nét đẹp quen thuộc như thưở nào. Huân nắm lấy bàn tay Ngọc xoa dịu bớt nỗi đau, mà Ngọc đã từng chịu đựng cuộc đời nghiệt ngã

với số phận không may. Tiếng Huân thở dài xúc động trong giờ phút chia tay, khi hoàng hôn vừa sụp tối. Ánh mắt Ngọc nhìn Huân dịu dàng như người thân nhưng tâm hồn vẫn lạnh lùng xa vắng. Bàn tay Huân rời xa Ngọc trong tiếng từ giã nghẹn ngào giữa cơn gió chiều se lạnh. Huân kéo cổ áo lạnh lên cao rồi bắt tay thẳng Phi đang đứng bên cạnh, thẳng Phi ôm lấy bờ vai của huân rồi nói:

– Tao không ngờ chúng mình xa nhau mười mấy năm, nay gặp lại nhau lòng tao rất vui mừng, nhưng rất buồn Ngọc đã xây ra cuộc đời đáng cay. Tao mong muốn mỗi khi có dịp mây qua đây thăm Ngọc, những kỷ niệm xưa giữa mây và Ngọc có thể sẽ làm cho Ngọc gợi nhớ về dĩ vãng, sẽ giúp Ngọc phục hồi trí nhớ. Tao hy vọng Ngọc gặp mây thường xuyên sẽ nhận ra mây. Giáng Sinh đến tao mời mây qua đây chung vui với gia đình tao. Ngày đó tao sẽ đón Ngọc về chung vui với gia đình, để nhớ lại mùa lễ Giáng Sinh năm nào.

Huân gật đầu hứa.

– Ủ ! Tao sẽ qua chung vui với gia đình mây. Tao sẽ hát lại bản nhạc " Tình yêu màu xanh " mà Ngọc đã hát trong đêm Giáng Sinh năm xưa. Tao mong rằng lời nhạc sẽ gợi nhớ cho Ngọc một đêm Giáng Sinh kỷ niệm. Một tình yêu màu xanh đã xa vắng.

Bóng dáng Huân vừa bước ra khỏi cổng, từ phía sau khung cửa sổ, bàn tay Ngọc vẫy chào với hai hàng nước mắt chảy dài trong bóng đêm.

Đặng An

**BCH/CĐVNTNCS/HL THÔNG BÁO
TRÂN TRỌNG KÍNH MỜI QUÍ
ĐỒNG HƯƠNG CÙNG VỀ THAM
DỰ ĐÊM HỘI XUÂN NĂM 2018**

**SẼ ĐƯỢC TỔ CHỨC VÀO
NGÀY THỨ BẢY 10.2.2018
TỪ 16 GIỜ ĐẾN 1 GIỜ
TẠI HỘI TRƯỜNG OLYMPUS –
ARNHEM**

(HỘI TRƯỜNG MỞ CỬA LÚC 14 GIỜ)

**BAN TỔ CHỨC SẼ THÔNG BÁO CHƯƠNG
TRÌNH CHI TIẾT VÀO SỐ BÁO 294**

Những lá thư cuối năm của Aly

Nguyễn Hoàn Nguyên

Không biết lần thứ mấy Aly lại nghe bài nhạc Giáng Sinh của John Lennon vang lên từ các loa trong ca làm buổi tối nay. *So this is Xmas. And what have you done. Another year over. And a new one just began...*

Còn bốn ngày nữa mới đến lễ Giáng Sinh. Hàng khối thơ, thiệp chúc Giáng Sinh và Tết Dương Lịch, những gói quà lớn nhỏ đủ màu từ khắp bốn phương trời, trong và ngoài nước, vẫn tiếp tục đổ dồn về trung tâm lựa thơ của bưu điện Hòa Lan. Tất cả mở hỗn độn đủ màu sắc đó phải được phân loại theo tiêu chuẩn thơ lớn, thơ nhỏ, thơ từ giao dịch, thiệp Giáng Sinh, quà lớn quà nhỏ theo kích thước. Rồi tất cả đều được đóng dấu trên tem, sau đó chuyển sang các khâu khác để được lựa ra theo mã số bưu điện, địa chỉ nhà. Rồi tất cả thơ từ, quà cáp này lại được chuyển đi để phân phối đến các địa chỉ khắp mọi nơi, trong và ngoài nước.

Đại khái tiến trình công việc trong trung tâm này là như vậy. Nhưng những người mới được mượn tạm để tăng cường cho khoảng thời gian vô cùng bận rộn cuối năm cảm thấy khó khăn khi phải phân biệt đủ loại thơ từ. Họ choáng váng trước những dàn máy to lớn, dài ngoằng ở từng khâu công việc, đang chạy với âm thanh rì rầm. Lại phải hỏi đường đi nước bước khi đến giờ giải lao trong tòa nhà rộng mênh mông này. Nhìn một bức thơ nhẹ tênh cứ ngỡ công việc bưu điện nhàn nhã, chẳng nặng nề chút nào. Vào đây rồi mới biết. Tất cả công việc chính ở đây đều do máy móc thực hiện. Một cơ xưởng tự động hóa. Nhân viên chỉ làm những công việc máy không làm được hay những thơ từ do máy thả ra.

Với Aly thì khác. Trong hơn bốn mươi lăm năm làm việc ở trung tâm này mọi chuyện đều trở thành quan thuộc, bình thường. Kể cả cái không khí căng thẳng do công việc bề bộn, ồn ào tiếng máy chạy, lại vừa vui nhộn vì sắp đến những ngày lễ cuối năm với các bài nhạc Giáng Sinh tung bừng qua các loa phóng thanh của ra đô. Nhưng mùa Giáng Sinh năm nay lại không bình thường với Aly. Hôm nay là ngày làm việc cuối cùng của Aly trước khi Aly về hưu trí sáu mươi lăm tuổi. Cũng là Giáng Sinh cuối cùng của Aly ở trung tâm. Do công việc bề bộn cuối năm, buổi tiệc nhỏ chia tay sẽ được tổ chức ra giêng. Aly nhận ra khi mình sắp giả từ những gì quen thuộc bình thường, tưởng chừng như mình sẽ được giải thoát khỏi các công việc giống nhau sau bao nhiêu năm trôi thì mọi chuyện bỗng trở

nên sống động, gần gũi, gần bó với Aly. Kể cả mấy bài nhạc thời trang được phát ra từ ra đô trong mỗi ngày làm việc. Thật ra Aly không thích nghe loại nhạc này, thường cảm thấy bức bối khi tiếng nhạc quá ồn. Do ảnh hưởng của chồng, Hans, Aly thích ngồi im lặng dưới ánh đèn mờ dịu, thường thức giọng hát trầm, khàn đục như quyện cùng khói thuốc đặc quánh của Leonard Cohen phát ra từ những đĩa nhựa trong bộ sưu tập của Hans. Đôi lúc cao hứng, Hans từ tốn giải thích lời nhạc với Aly. Nhưng Aly không ngờ những bài hát ồn ào bị bắt buộc phải nghe hàng ngày ở sở làm đã nhập tâm Aly từ lúc nào và Aly cảm thấy bắt đầu nhớ chúng.

Thật ra Aly đã dự định hưu non ở tuổi sáu mươi hai. Nhưng Hans đã đột ngột qua đời một năm trước đó. Nghĩ đến cảnh mỗi chiều tối, nhất là những ngày trước và sau Giáng Sinh, phải ngồi một mình ở nhà đối diện với cái máy truyền hình nên Aly quyết định tiếp tục làm việc cho đến tuổi về hưu. Công việc của ca tối, ngoài phương diện tài chánh, đã cứu vớt Aly tạm thoát khỏi cảnh đơn độc.

Aly có một cái bàn làm việc riêng với một máy vi tính. Aly lại được sử dụng một máy đóng dấu tem thơ nhỏ gần đó. Phía trước bàn là những thùng đựng thơ màu xám được đặt trên giá. Chỉ có Aly mới có các thùng đựng thơ màu này. Aly cũng là người duy nhất trong khâu làm việc được giải quyết các phong thơ màu trắng, đôi khi trắng ngà, có khổ hơi lớn hơn loại thơ nhỏ bình thường với một đường viền đen hình chữ nhật chạy chung quanh bì thơ: những bao thơ chứa các thiệp báo tang, cáo phó. Khâu làm việc của Aly được các bạn đồng nghiệp đặt cho cái tên là *khâu emotie*.

Đây là những thơ được tính giá tem bình thường nhưng lại là những thơ khẩn phải đặt biệt giải quyết trang trọng, ưu tiên. Các bao thơ này nằm trong một bao thơ khổ lớn màu xanh dương. Các bao thơ xanh dương này lại được đặt vào trong các túi vải không thấm nước màu đen, một màu thích hợp với nội dung của các thiệp trong bao thơ, khi được chuyển về trung tâm. Trước tiên Aly phải mở các túi vải đen hay các phong bì xanh để lấy các lá thơ cáo phó ra, sắp xếp ngay ngắn và đặt vào trong các thùng màu xám. Nếu các địa chỉ hay mã số bưu điện trên bì thơ không rõ ràng, Aly phải tìm đúng mã số trong máy vi tính để hoàn chỉnh lại. Sau đó Aly đóng dấu bằng máy tất cả các tem thơ. Aly làm công việc này với sự cẩn trọng cần thiết và tinh thần trách nhiệm của một nhân viên bưu điện lâu năm chuyên nghiệp.

Nhưng Aly không ngồi một chỗ để làm việc. Những thơ cáo phó này thường nằm lẫn lộn trong mớ thơ từ bình thường trên các dải băng của các máy lựa thơ. Những người đứng lựa thơ phải đặc biệt chú ý đến loại thơ này và phải lấy nó ra ngay lập tức, đặt vào một thùng đựng thơ riêng màu xám. Aly phải đi đến từng máy lựa thơ sau một khoảng thời gian nào đó để mang các thơ cáo phó này về bàn làm việc của mình. Mọi người đều quen thuộc với dáng dấp đầy đà cùng mái tóc bạch kim của Aly. Với những bước đi từ tốn, Aly đẩy một chiếc xe nhỏ có chiếc giỏ đựng thơ như một bà mẹ đang đẩy con thơ đi dạo trong công viên vào ngày đẹp trời. Mỗi lần Aly đi ngang qua, các bạn đồng nghiệp đều chào và gọi tên Aly ngắn gọn, thân tình, thay vì gọi đúng tên Alyssa. Aly cũng cảm nhận mình đang đẩy các đứa con thơ dại của mình đang nằm trong giỏ.

Không biết Aly đã đánh bao nhiêu vòng và bước bao nhiêu cây số trong suốt thời gian qua. Những bước chân của Aly cũng đã bước qua bao nhiêu biến đổi để nơi làm việc của mình trở thành như ngày nay, từ lúc Aly là công chức còn lựa thơ bằng tay cho đến khi bưu điện trở thành một xí nghiệp tự tự động hóa. Aly nhớ trong thời kỳ chiến tranh lạnh vào đầu thập niên tám mươi, một bạn đồng nghiệp người Việt đã kể, một lá thơ phải mất cả tháng trời mới về đến quê hương của anh. Mỗi một lá thơ, dù là thơ từ giao dịch, Aly đều thấy nó chứa đựng một niềm mong ước, một thông điệp, một tâm tình buồn vui và nó cần phải được đối xử trân trọng. Cái đám nhân viên trẻ sau này thường xuyên làm Aly bực bội. Họ đứng dưng đi ngang qua một lá thơ nằm tro trọi dưới đất, đôi lúc vô ý dẫm cả lên và không hề bận tâm lượm thơ đặt vào chỗ cũ. Họ không có cái cảm giác xót xa vừa mới đập lên một tâm tình đang được phong kính trong thơ. Họ không hề có cái cảm giác *postgevoel* của Aly.

Aly đã có khoảng thời gian bốn mươi lăm năm để nhìn vào hàng khối thơ từ hầu như mỗi ngày và qua đó cảm nhận ra một thế giới phức tạp đang sinh hoạt ồn ào, náo nhiệt bên ngoài. Các lá thơ cáo phó thỉnh thoảng nằm lẫn lộn trong khối thơ đó. Rõ ràng hạnh phúc và đau khổ gắn liền nhau. Cái khối thơ hỗn độn coi vậy mà nói lên được điều sâu sắc. Chính Aly cũng đã từng nhận được những lá thơ cáo phó như thế. Và chính Aly cũng đã từng gửi những lá thơ này khi Hans qua đời. Sau thời gian hưu trí, một ngày nào đó chính tên của Aly rồi cũng sẽ nằm trong những thiệp cáo phó. Aly cũng từng kể ý tưởng này với một số bạn đồng nghiệp. Họ đều gạt phăng đi và bảo Aly đừng nói vớ vẩn. Chắc sau khi Aly đi khỏi, họ sẽ chụm đầu vào nhau thì

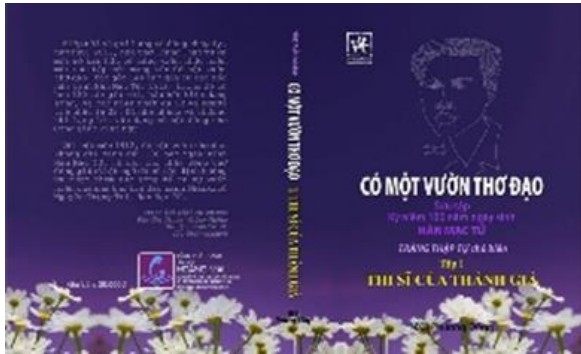
thầm rằng cái bà Aly này ngồi quá lâu ở *khâu emotie* nên đâm ra lảm cẩm, cứ nghĩ quẩn. Có gì đâu, với Aly đó là một cảm nhận bình thường. Vậy mà cũng gây sốc. Cũng bình thường như việc hàng khối thơ đến rồi lại đi mỗi ngày, bình thường như công việc lập đi lập lại của một nhân viên bưu điện bình thường.

Sau những lần đi vòng đi qua các máy lựa và đóng dấu thơ, Aly rảo bước thêm về phía thùng thơ phía trước cửa trung tâm để lấy thêm những thiệp cáo phó cuối cùng mới được bỏ vào. Đóng dấu lên con tem của các lá thơ này, sau đó xếp những lá thơ báo tang nằm ngấn nắp trong các thùng đựng màu xám và đặt vào một giá đầy để chuyển thơ đi khâu kế tiếp. Các động tác cuối cùng trong cuộc đời làm việc của Aly ở bưu điện đã xong. Vào sáng ngày mai thơ sẽ đến tay người nhận. Có thể lẫn trong mớ thơ từ với các phong bì đủ màu sắc vui tươi chúc mừng lễ Giáng Sinh và năm mới, sẽ có một bao thơ màu trắng với đường viền đen chung quanh phong bì nằm lạc điệu trong đó. Một trong những phong thơ do chính tay Aly sắp xếp và chuyển đi lần cuối cùng trong đời làm việc của mình.

Aly còn phải làm một chuyện nữa trước khi về nhà. Mở ngăn tủ của mình, Aly cầm một xấp thơ dày với phong bì màu đỏ, bên trong có những thiệp với hàng chữ in sẵn: *Chúc những ngày lễ Giáng Sinh vui vẻ và một năm mới hạnh phúc.* Aly cũng viết vài câu cảm ơn mọi người đã cùng Aly cộng tác làm việc trong bao năm qua và viết thêm lời chúc thành công. Đi đến một kệ lớn với các học thơ có gắn bảng tên của các đồng nghiệp, Aly chậm rãi đặt từng lá thơ vào từng ngăn nhỏ. Lá thơ này cho Elly, con nhỏ tóc vàng thường mời Aly một viên kẹo menthol mỗi lần đi ngang qua. Lá thơ này cho Wilma, bà này thường phàn nàn mỗi khi sắp quên vụn ra dò lớn đủ độ. Là thơ này cho Klaas, ông này mới vừa bị giải phẫu đầu gối. Mỗi khuôn mặt như hiện ra trên từng lá thơ. Lá thơ này cho Phong, anh chàng Việt Nam có cái họ rất khó phát âm. Biết Aly sống một mình, lười nấu nướng nên Phong thường ghé nhà biếu chả giò. Những cuốn chả giò chiên giòn ăn với nước sốt cà thật ngon... Bốn mươi lăm năm và những khuôn mặt đang lướt dần qua từng lá thơ của Aly

Bài nhạc Giáng Sinh của John Lennon lại vang lên một lần nữa. Aly nhận ra mình đang hát theo lời nhạc quen thuộc trong tâm tưởng. Dòng nhạc sau đó cất cao lên rồi trầm xuống. *A very Merry Xmas. And a happy New Year. Let's hope it's a good one. Without any fear...*

Nguyễn Hoàn Nguyễn

Góc bạn trẻ**đưa Hàn Mạc Tử qua sông: chuyển tác ba khổ đầu của “Ave Maria” bằng Anh ngữ***Trang đài Glassey-Trầnnguyễn***Chuyển tác, đưa Hàn qua sông**

Cuối tháng Mười Một. Bạn gõ cổng ảo. Bạn cũ trong Ca đoàn Hoa Biển thuộc Giáo xứ St. Bonaventure, Huntington Beach. Ca đoàn Hoa Biển do Nhạc sĩ Hồng Trang sáng lập và chăm sóc trong vài thập niên. Tôi hát lễ tiếng Việt chiều Chúa Nhật với ca đoàn trong nhiều năm, nên lòng quý mến đối với các anh chị ca viên vẫn đầy dù đã lâu không gặp. Vài năm gần đây, Cô Hồng Trang về hưu. Các anh chị ca viên cũ cùng nhau thành lập Ca đoàn Gloria. Người bạn muốn tôi giúp dịch tiếng Anh cho ba khổ thơ đầu trong bài “Ave Maria” của Hàn Mạc Tử để đưa vào chương trình Thánh nhạc Giáng Sinh với ba sắc dân của Giáo xứ. Ca đoàn Gloria sẽ hát bài “Ave Maria” do Cổ Nhạc sĩ Hải Linh phổ nhạc từ bài thơ cùng tên của Hàn Mạc Tử. Bản tiếng Anh sẽ được đăng trong chương trình, để giúp những ai không biết tiếng Việt hiểu được ý nghĩa ca từ.

Hàn Mạc Tử thì... tôi lỡ mê. Hồi nhỏ, tôi có đọc “Đây Thôn Vỹ,” “Mùa Xuân Chín,” và những bài thơ nổi tiếng khác của Hàn. Cảm ông liền. Lớn lên, tôi tự tìm hiểu về thơ Hàn. Năm 2012, tôi viết bài thơ “ngọc bay về nguồn” để mừng sinh nhật thứ 100 của Thi sĩ thơ Điên, và phỏng vấn Linh mục Trắng Thập Tự, Chủ biên của Bộ sưu tập “Có Một Vườn Thơ Đạo: Kỷ niệm 100 năm Ngày sinh Hàn Mạc Tử.” Vị Chủ biên cũng có chọn mười mấy bài thơ cảm nghiệm của tôi cho tuyển tập này. Nên khi người bạn nhờ dịch, tôi cũng thấy mình có đủ vốn liếng để làm việc đó: với những cái duyên tôi có với Hàn và thơ Hàn, và với kinh nghiệm sáng tác thơ song ngữ của tôi trong hai thập niên qua. Hơn nữa, việc chuyển ngữ những tác phẩm hay trong tiếng Việt qua

tiếng Anh là một đam mê và trách nhiệm mà tôi vẫn hằng theo đuổi.

Vậy mà, khi bắt tay vào chuyển tác ba khổ đầu của bài “Ave Maria,” tôi vẫn bị khựng. Dịch là một việc khó. Chuyển ngữ văn chương lại càng khó. Thơ Hàn không dễ đọc, và càng khó dịch. Người dịch cần am tường thơ ông thì mới dịch sát ý và thoát nghĩa được. Chữ nghĩa của Hàn kỳ bí, trúc trắc, đầy ẩn dụ. Hàn dùng ngôn ngữ đậm đặc, đắc đỏi, ví von. Về tư tưởng Kinh Thánh, ông cũng diễn đạt theo một cách trừu tượng rất riêng.

Trong bản Anh ngữ, tôi cố giữ những mỹ từ pháp mà tác giả dùng trong nguyên tác: điệp từ, điệp âm, đối xứng, vv. Dĩ nhiên, vì cấu trúc ngôn ngữ Anh và Việt khác nhau, nên không thể dùng những mỹ từ pháp đó sát theo bản gốc, hoàn toàn theo từng nơi từng chữ như trong nguyên bản, mà cần uốn chuyển để tạo nên mạch thơ trong ngôn ngữ thứ hai với những kỹ thuật tương tự. Trong bản tiếng Anh, tôi cũng dùng chữ có hơi hướm cổ khi có thể (may quá, ngày xưa tôi học English major, bây giờ còn nhớ để dùng) để tương phản ngôn ngữ uyên bác của Hàn trong tiếng Việt. Thấy trước bao khó khăn, tôi bám bụng, nhắm hướng, cố chèo chống, đưa Hàn Mạc Tử qua bờ Anh ngữ. Chỉ ba đoạn thôi. Mà mất cả mấy ngày ròng.

Phải chi Hàn Mạc Tử dùng tiếng Việt!

“Phải chi Hàn Mạc Tử viết bằng tiếng Việt!” Khi tôi than như vậy, một người bạn đã nói, “Hàn Mạc Tử chỉ viết toàn tiếng Việt thôi mà!” Không. Ông không dùng tiếng Việt. Ông viết bằng thứ ngôn ngữ của riêng ông. Một ngôn ngữ nổi mạch với trời, lóng lánh đau thương trần thế.

Nếu tôi chuyển tác bài “Ave Maria” cho một tuyển tập dịch toàn thơ Hàn Mạc Tử sang Anh ngữ, sẽ có vài chỗ tôi đã có những chọn lựa khác. Nhưng vì đây là bản dịch trích đoạn ba khổ thơ cho một chương trình Thánh ca Giáng Sinh, khán giả có nhiều người không biết gì về thơ Hàn, nên nếu giải thích thì... vô tận. Tôi quyết định dung hoà: chú trọng dịch sao cho vừa thoát ý, vừa sát nghĩa. Có những chỗ tôi phải đưa thêm bối cảnh Kinh Thánh vào theo những suy niệm tôi có từ câu thơ, như một hình thức ‘giải mã’ thơ Hàn, rồi từ đó mới diễn đạt bằng tiếng Anh được. Do đó, chuyển tác không phải là dịch nghĩa của từng chữ, từng câu, từng tứ thơ, mà chuyển cả mạch thơ từ tiếng Việt sang tiếng Anh. Câu đầu tiên, “Như song lộc triều nguyên: ơn phước cả,” ý tưởng rộng, tôi phải chẻ thành hai câu trong bản tiếng Anh:

Like the grace-filled Maris Stella

radiating from the Beginning: Most Blessed, Ban đầu, tôi định dịch sát nghĩa, “song lộc” là “grace-filled companion stars.” Nhưng vì trong khuôn khổ buổi Thánh nhạc, không thể giải thích dông dài về tư tưởng Việt mà Hàn dùng, nên tôi mượn chữ Maris Stella để nói đến Đức Mẹ, trong ý “song lộc.” Theo một số chú giải, thì “lộc” ở đây là chữ lộc của hai ngôi sao tử vi: Lộc Tồn và Hóa Lộc. Lộc Tồn là sao tử vi chỉ về Thiên Lộc, phước lộc của Thiên Chúa. Hóa Lộc là sao tử vi chỉ về Nhân Lộc, phước lộc của trần gian. Triều là hướng về. Nguyên là nguyên thủy. Song lộc triều nguyên có nghĩa là từ nguyên thủy, Đức Mẹ đã được ban phát tràn đầy phúc lộc. Thường thì khi nói đến Đức Mẹ trong tiếng Anh, người ta nghĩ đến chữ “Full of grace,” nhưng ở đây, Hàn Mạc Tử xưng tụng Đức Mẹ là người được ơn cao trọng hơn cả, nên tôi chọn chữ “Most Blessed” để cho trọn ý.

Trong câu hai, “Dâng cao dâng thần nhạc sáng hơn trăng,” tác giả dùng điệp từ và đối xứng trong nhịp ba. Tôi chuyển “Dâng cao dâng” thành “High, rising high,” nhịp 1-2. Còn “Thần nhạc?” Tôi cân nhắc: dịch sao cho đúng đây? “Mystic music” có lẽ diễn đạt đủ ý, nhất là về mặt tâm linh. Đến câu ba, thì qua một mạch khác, “Thơm tho bay cho đến cõi Thiên đàng.” Lại còn “bay” nữa. Ông thi sĩ này cần, đớp, cạp, đủ cả. “Bay” là chuyện nhỏ. Đây là bay lên, nên không phải là “fly” (nếu tra tự điển cách vô thưởng vô phạt) mà phải là “ascend.” Tôi chọn chữ “Redolently” cho chữ “Thơm tho,” nhưng đổi thành “Sweetly” cho dễ hiểu (theo yêu cầu của một độc giả khó tính). Khổ 1 đã vậy, khổ 2 càng... rắc rối:

*Và Tổng lãnh Thiên thần quỳ lạy Mẹ
Tung-hô câu đường hạ góp châu sa.
Hương xông lên lời ca ngợi xum hòa:
Trí miêu duệ của muôn vì rất thánh.*

Khổ này không thể dịch câu nào theo câu ấy, mà trong ý nghĩa cả khổ thơ. Đây là chỗ tôi đưa bối cảnh Kinh Thánh vào, khi Sứ thần Gabriel chào Đức Mẹ. Tuy Hàn chỉ viết “Mẹ,” nhưng tôi chuyển thành “Virgin Mary” (Trinh nữ Maria) để làm rõ sứ điệp Truyền Tin.

The Archangel bows to Thee, Virgin Mary, Câu hai thật rối rắm. Đặc quánh. Huyền hoặc. Đôi khi chỉ có một chữ tiếng Anh, mà tôi ngồi nghĩ cả ngày vẫn không tìm ra được ‘bạn đời’ của nó trong tiếng Việt. Chữ của Hàn còn khó gấp bội. Đọc xong câu này thì tôi... không dám nghĩ vội. Để nó từ từ thấm vào óc. Tôi suy ngẫm cảnh Truyền Tin, đến Mẫu Nhiệm Nhập thể, và từ đó, tìm được lối vào Anh ngữ:

Proclaiming pearly verses of the Joyful Mystery. Đứng ra, tôi dùng chữ “nacreous,” nhưng đổi thành “pearly” vì chữ sau thông dụng hơn. Trong câu ba, cho chữ “xum hòa,” tôi chọn từ “ecumenical” trong ý nghĩa sự nên một của Giáo hội hoàn vũ:

Fragrant myrrh rises in ecumenical praise:
Câu cuối của khổ 2 cho tôi một cuộc vật lộn với chữ và nghĩa. “Trí miêu duệ.” Dịch kiểu nào đây? Đọc từng chữ: Trí; Miêu duệ. Đọc nguyên cụm: Trí miêu duệ. Đọc hoài, phải nhảy xuống khổ ba rồi mới quay lại. Vì tôi làm sao mà biết được Hàn muốn nói gì với ba chữ: Trí miêu duệ. Sau nhiều lần nhắm mắt mở mắt chau mày, tôi gác kiếm với cụm từ “The intellectual throne.” Cuộc vật lộn tiếp tục với khổ 3.

*Maria! Linh hồn tôi ón lạnh,
Run như run thần tử thấy long nhan,
Run như run hơi thở chạm tơ vàng...
Nhưng lòng vẫn thấm nhuần ơn triu mến.*

Hàn gọi trực tiếp tên Đức Mẹ: “Maria!” Trong tiếng Anh, tôi chọn “Hail Mary!” vì đây là cách Thiên Thần chào Trinh nữ Maria khi đến truyền tin, và cũng hàm ý “đầy ơn phúc,” nối với ý nghĩa của câu đầu của bài thơ. Câu hai, tôi phải dịch thoát cụm từ “thần tử thấy long nhan” trong ý nghĩa “thấy Chúa trên Trời,” thay vì sát ý là tôi tớ thấy Đức Vua. “Tơ vàng” cũng làm tôi suy nghĩ, và “ơn triu mến” cũng phải dịch thoát theo cách diễn đạt Anh ngữ:

*Hail Mary! How my soul shivers,
Trembling as if seeing God in the highest,
Trembling as if my breath touches the gilded thread...
Whilst my heart steeped in adoration for Thee.*

Dịch xong, tôi nhờ một người biết thần học và yêu thơ Hàn Mạc Tử coi lại. Người đó chỉ yêu cầu tôi đổi hai chữ “redolently” và “nacreous” ra chữ dễ hiểu hơn, và chọc tôi, “Hai chữ này, chỉ có giáo sư đại học mới hiểu.” Xí! Đâu cứ như vậy. Chỉ cần tra tự điển thì hiểu ngay thôi mà! Chữ nghĩa của Hàn đậm đặc. Từ ngữ đặc địa. Tôi không muốn Hàn nghĩ là tôi tiết kiệm chữ nghĩa trong bản tiếng Anh, ém tài của Hàn. Nhưng cuối cùng, tôi nghe lời người bạn hay chọc gheo này. Thường những người giỏi thần học thì rất ‘lãng đãng,’ nhưng người này thì không... tới nỗi. (Từ thập niên 90s, tôi tham gia nhiều chương trình tâm linh tại “Đồi Thánh” Holy Hill, nơi có nhiều trường chuyên về tôn giáo ở Berkeley. Chúng tôi thường đùa với nhau là ‘dân

biết thần học' thì thường sâu sắc nhưng thiếu thực tế - profound but impractical.)
 Nhận được bản chuyển tác, Ca đoàn Gloria nhắn với tôi rằng, sẽ thừa... thắng xông lên: năm tới, sẽ nhờ tôi dịch phần 2 của bài trường ca. Thôi thì để tới đó rồi tính!
 Sau đây là ba khổ thơ được chuyển sang Anh ngữ:

AVE MARIA

*Original Vietnamese poem by Hàn Mạc Tử.
 Excerpt English rendition © Trangđài Glassey-Trầnquyễn. All rights reserved.*

*Like the grace-filled Maris Stella
 radiating from the Beginning: Most Blessed,
 High, rising high, oh, mystic music, brighter than
 moonlight,
 Sweetly ascending to Heaven,
 And wondrously turns into streams of solemn
 prayers.*

*The Archangel bows to Thee, Virgin Mary,
 Proclaiming pearly verses of the Joyful Mystery.
 Fragrant myrrh rises in ecumenical praise:
 The intellectual throne of the very holy ones*

*Hail Mary! How my soul shivers,
 Trembling as if seeing God in the highest,
 Trembling as if my breath touches the gilded
 thread...
 Whilst my heart steeped in adoration for Thee.*

TIỀN ĐƯA

Lê lăng Du

*Em lên xe
 Xe dời chuyển bánh
 Mùa đông về lạnh lạnh
 Hồn đây nổi buồn phân ly*

*Phút phân kỳ
 Ngậm ngùi cách trở
 Nỗi niềm loang vào phố
 Cho đời tôi, đời em đi về phía không nhau*

*Để rồi muôn ngày sau
 Muôn ngày sau nữa
 Con tim yêu thương thắm thía
 Nỗi nhớ nhưng thăm thẳm muôn trùng*

*Ước ao có một ngày trùng phùng
 Một ngày hồi hương tao ngộ
 Về bên nhau đêm nghe tiếng sóng vỗ
 Thôn thớt lời tình nhân*

*Hòa trong tiếng chuông ngân
 Giáo đường giáng sinh máu nhiệm
 Trăm trăm tiếng đọc kinh cầu nguyện
 Thành kính xin thiên chúa gia ơn*

*Em lên xe nhìn theo buồn hơn
 Buồn càng thêm ray rứt
 Xe lăn vào đêm xa khuất
 Mênh mông nỗi buồn*

*Chất chứa trong hồn
 Bóng hình người đi viễn xứ
 Nơi phương xa lữ thứ
 Vời vợi cuối chân mây*

Danh ngôn

Khi một lời nói dối bị thế giới bắt gặp, nó bị tìm cách thủ tiêu với nỗ lực tới mức đáng ngạc nhiên. Anh đập vào đầu nó cho tới khi nó dường như đã tan tác cả linh hồn, và hãy nhìn xem! ngày hôm sau nó đã lại nhon nhon khỏe mạnh.

When the world has got hold of a lie, it is astonishing how hard it is to kill it. You beat it over the head, till it seems to have given up the ghost, and behold! the next day it is as healthy as ever.

Edward Bulwer Lytton

Phiếm luận

Một miếng giữa đàng

Tiểu Yến Tử

Việt Nam ta có nhiều phong tục tập quán. Cái hay cũng nhiều, nhưng cái dở cũng có. Nhưng thật khó để biết phong tục tập quán nào thì nên giữ lại, lẽ thói nào thì nên chấm chước. Nhất là bây giờ mình lại đang ở đất lạ quê người, nên không dễ áp dụng.

Năm sắp hết tết sắp đến, cộng đồng chúng ta lại sắp tưng bừng tổ chức đón tết âm lịch. Thật là một phong tục không thể bỏ, một sinh hoạt không thể thiếu. Ăn tết cũng phải có không khí tết. Làm gì có không khí tết khi ngày mừng một tết lại lẫn đùng vào một ngày giữa tuần, con cái lo đi học đi làm, hàng xóm chung quanh toàn là dân Hòa Lan làm gì biết nhà mình đang đón tết. Đón xuân như thế thì đâu có gì là rộn ràng, cho dù có mở băng Paris by night nghe suốt chương trình Phát lộc đầu năm cũng không làm mình rộn ràng thêm chút nào. Có chăng là lòng buồn ngất ngây khi nghe Quang Lê ỏn ẻn bài "Xuân này con không về".

Cũng may, có chùa Vạn Hạnh hàng năm đều tổ chức đón giao thừa và tết ta ở chùa và đến ngày cuối tuần đồng hương buồn buồn có thể đi ăn tết với cộng đoàn hoặc cộng đồng khắp nơi. Tết đến, Tiểu Yến Tử từ ngày sang Hòa Lan đến nay, năm nào cũng ăn tết ra trò. Bà xã thì cặm cụi nấu bánh chưng, làm dưa giá và nôi thịt kho từ nhiều ngày trước. Lũ con năm nào cũng chỉnh tề chúc tết bố mẹ rồi nhận tiền lì xì. Lũ trẻ có vẻ sáng tạo hơn Tiểu Yến Tử nhiều, nên không chúc bằng những lời sáo ngữ như "chúc bố mạnh khỏe và hạnh phúc". Mạnh khỏe và hạnh phúc thì ai không thích, nhưng đó là những lời rập theo những khuôn mẫu có sẵn. Chúc qua loa lầy lẹ. Như đầu năm sau tết tây vào sớ, đi từ cổng cho đến bàn giấy một mạch, trong khi miệng cứ bô bô "de beste wensen" và để thay đổi đôi chút thì nói "gelukkig nieuwjaar" cho qua loa lầy lẹ ấy mà.

Không như thế, lũ con của Tiểu Yến Tử thì sáng tạo hơn, dựa biết bố thích tiền thì chúc bố "tiền vào như nước", biết mẹ thích đẹp thì chúc mẹ "xinh đẹp mãi mãi". Vẫn biết rằng đi làm ba cọc ba đồng ở cái xứ Hòa Lan này thì làm gì mà có được tiền vào như nước và trên đời này thì có ai xinh đẹp mãi mãi được đâu. Nhưng nghe lời con mình chúc thì cũng khoái, không phải vì tiền sẽ

vào như nước hay sẽ đẹp như tiên, nhưng nghe giọng lũ trẻ nói tiếng Việt khắp khà khập khiễng mà thấy thương. Vui nhất là khi lũ trẻ chúc tết lẫn nhau. Vì tuổi tác không chênh lệch, nên chúng hiểu rõ lẫn nhau, ngay cả những chuyện 'thầm kín' của tuổi teen. Nghe lũ trẻ chúc nhau, thì bậc cha mẹ cũng hiểu ra những ao ước và cả sự hài hước của con trẻ.

Có điều là khi lũ trẻ lớn lên, Tiểu Yến Tử có khó khăn trong việc rủ rê các cháu đi theo đến những sinh hoạt cộng đồng. Có thể vì tiếng Việt bị hạn chế, nên các cháu không hiểu các bác nói gì trên sân khấu. Hơn nữa, cũng vì phong tục tập quán ta hay vị nể, nên sinh hoạt nào cũng phải mời đông đủ bá quan văn võ lên phát biểu. Có bác nói ngắn, như cũng có bác nói dài. Đi ăn cưới cũng vậy, hết nhà trai đến nhà gái lên phát biểu. Hết giới thiệu bác sĩ này đến đại tá kia. Nghe phát mệt. Nhưng những thông lệ này cũng khó bỏ, vì rằng một miếng giữa đàng bằng một sàng xó bếp mà lại.

Nhà hàng Deli Tasty

Cần 2 nhân viên giúp việc nhà bếp và 2 nhân viên phục vụ khách (chạy bàn).

Mọi chi tiết xin lạc qua địa chỉ:

Deli Tasty

Meent 40

3011 JL Rotterdam

Email: naambestelling@live.nl

M: 010-4111116

Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng

Lễ Giỗ lần thứ 54 cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm

Waalwijk 29/10/2017 (VNNS).- Vào trưa ngày chúa nhật 29-10-2017 đông đảo đồng hương không phân biệt tôn giáo đã đến thánh đường Sint Antoluskerk tại thành phố Waalwijk tham dự lễ giỗ lần thứ 54 cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm và bào đệ Ngô Đình Nhu đã bị sát hại vào ngày 2-11-1963 tại Saigon trong cuộc đảo chánh của một số tướng lãnh.

Thánh lễ bắt đầu lúc 13g00 dưới sự đồng tế của linh mục Nguyễn đức Minh và các linh mục Thắng, linh mục Hiệp và chấm dứt lúc 14g30.

Tiếp theo đó là phần tưởng nhớ và tri ân cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm. Một số thiếu nhi đã tiến lên bàn thờ dâng hoa trước di ảnh của Tổng Thống được đặt trước bàn thờ. Mọi người cùng hát quốc ca và hướng về cờ vàng ba sọc đỏ, lá

cờ của Việt Nam Cộng Hoà và cũng là lá cờ biểu tượng cho Tự Do của người Việt Nam. Sau đó, những người tham dự thánh lễ cùng tiến về bàn thờ thấp nền trước di ảnh cố Tổng Thống.

Trong lời cầu nguyện, mọi người cùng tưởng nhớ đến công ơn của cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm trong việc xây dựng nền đệ nhất cộng hoà của miền nam Việt Nam, cứu giúp cả triệu người dân di cư từ miền bắc vào miền nam và tạo dựng một xã hội no ấm ổn định. Chỉ trong vòng 9 năm cầm quyền từ 1954 đến năm 1963, cố tổng thống Diệm đã đưa miền nam Việt Nam từ một thuộc địa của Pháp trở thành một quốc gia độc lập, tự do, no ấm; thủ đô Saigon của miền nam Việt Nam lúc đó được mệnh danh là hòn ngọc viễn đông. Sau cái chết của cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm và sự sụp đổ của nền đệ nhất cộng hoà, tình trạng miền nam ngày càng bất ổn và cuối cùng bị cộng sản hoàn toàn xâm chiếm vào ngày 30/4/1975, gây ra thảm cảnh hàng triệu người phải bỏ nước ra đi và cả dân tộc phải chịu cuộc sống cơ cực lầm than dưới sự áp đặt của chủ nghĩa cộng sản vô thần.

Ngoài chương trình lễ và dâng hương, ban tổ chức cũng mời ông Nguyễn Quang Kế, chủ tịch Cộng Đồng Việt Nam Ty Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan phát biểu cảm tưởng về lễ tưởng niệm cố tổng thống Ngô Đình Diệm. Tiếp theo đó là phần phụ diễn văn nghệ đặc biệt với sự đóng góp của một số đồng hương tại Hoà-Lan. Ban tổ chức cũng chuẩn bị thật chu đáo phần ẩm thực cho người tham dự.

Trước khi chương trình kết thúc vào lúc 17g00, linh mục Nguyễn Đức Minh thay mặt ban tổ chức đã cảm tạ sự đóng góp của ca đoàn, các anh chị em văn nghệ sĩ và các anh chị em trong ban ẩm thực và đồng hương đến tham dự thánh lễ.

Họp Khoáng Đại Cộng Đồng

Nieuwegein 5/11/2017 (VNNS).- Sau khi Tân Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Ty. Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan nhiệm kỳ 2017-2020 được thành lập, một buổi họp khoáng đại giữa tân Ban Chấp Hành với các hội đoàn và đồng hương đã diễn ra vào lúc 14g30 ngày 5-11-2017 tại hội trường 't Veerhuis thành phố Nieuwegein.

Sau nghi thức khai mạc, ông Nguyễn Minh Anh, người điều hợp chương trình và cũng là Tổng Thư Ký trong Ban Chấp Hành Cộng Đồng đã giới thiệu ông Nguyễn Quang Kế, chủ tịch Cộng Đồng lên phát biểu. Ông chủ tịch Cộng Đồng đã giới thiệu tân Ban Chấp Hành và một số uỷ viên trong Ban Chấp Hành trước cử tọa.

Sau đó ông chủ tịch Cộng Đồng tường trình một số công tác tân Ban Chấp Hành đã thực hiện trong thời gian qua sau khi nhận nhiệm vụ gồm tổ chức biểu tình chống phái đoàn do Thủ tướng Việt Cộng Nguyễn Xuân Phúc dẫn đầu đến Den Haag Hoà-Lan ngày 10-7-2017, hạ cờ cộng sản tại Hanoi shop ở thành phố Groningen, và cùng phái đoàn đảng Việt Tân đến Bộ Ngoại Giao Hoà-Lan ngày 28-8-2017 trình bày việc vi phạm nhân quyền thật trầm trọng đang diễn ra ở Việt

Nam. Ngoài ra, một công tác thường xuyên của Cộng Đồng là phát hành tờ báo Việt Nam Nguyệt San và website của Cộng Đồng vẫn được duy trì và được sự cộng tác của nhiều người.

Kế đến mọi người đã đóng góp ý kiến trong việc tổ chức ngày nhân quyền năm nay và ngày tết nguyên đán trong năm tới.

Sau khi thảo luận, mọi người đều đồng ý chọn ngày chủ nhật 10-12-2017 để tổ chức hội thảo về nhân quyền, địa điểm tại hội trường 't Veerhuis, thành phố Nieuwegein. Việc mời diễn giả sẽ do Ban Chấp Hành Cộng Đồng xúc tiến.

Ngày tổ chức tết Nguyên Đán được chọn chính thức là ngày thứ bảy 10-2-2018, địa điểm vẫn tại hội trường thường xuyên được tổ chức tết tại thành phố Arnhem. Các tham dự viên cũng đóng góp ý kiến liên quan đến việc tổ chức tết như gian hàng, chương trình văn nghệ, ...

Sau khi thảo luận về ngày nhân quyền và ngày tết, một số ý kiến cũng được nêu lên như việc tổ chức 40 năm hội nhập của người Việt tại Hoà-Lan, việc tranh đấu để lá cờ vàng ba sọc đỏ của Việt Nam được chính phủ Hoà-Lan công nhận là cờ đại diện cho người Việt ty nạn.

Buổi họp khoáng đại Cộng Đồng kết thúc lúc 17g30 cùng ngày.

Thế Truyền tường thuật

Danh ngôn

Mẹ là người có thể thay thế tất cả những ai khác, nhưng không ai có thể thay thế được mẹ

Gaspard Mermillod.

Tin Hòa Lan

Mối Nguy Từ Ngụy Thông Tin

Kể từ khi ông Donald Trump đắc cử Tổng Thống Hoa Kỳ vào tháng 11 năm 2016, thế giới đã làm quen với một hiện tượng mà người Mỹ gọi là fake news và chúng ta có thể tạm dịch là ngụy thông tin. Theo giới truyền thông Hoa Kỳ cho biết, cơ quan tình báo của Nga đã bỏ tiền mua quảng cáo trên các hệ thống truyền thông xã hội như Facebook để phao những tin tức thất thiệt, có hại cho bà Hillary Clinton, đối thủ của Trump trong kỳ bầu cử nói trên, với mục đích làm xáo trộn chính trường Hoa Kỳ.

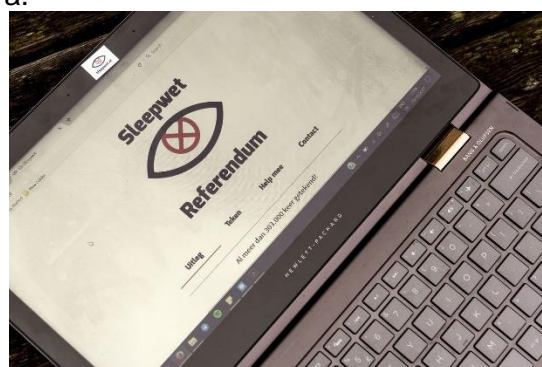
Gần đây, giới truyền thông ở Anh lại loan tin rằng biết tình báo Nga đã tiến hành một chiến dịch tương tự tại Anh để đánh lừa cử tri, thúc đẩy họ bỏ phiếu đòi chính quyền Anh rời khỏi Liên Minh Âu Châu trong cuộc trưng cầu dân ý về vấn đề này, được tổ chức vào mùa hè năm 2016. Nga xem Liên Minh Âu Châu và Hoa Kỳ là kẻ thù cần phải bị làm suy yếu qua những hoạt động gây hỗn loạn chính trường tại hai thực thể chính trị nói trên.

Theo báo chí Hòa Lan thì vừa rồi bà Kajsa Ollongren, Bộ Trưởng Bộ Nội Vụ trong Nội Các Rutte III, đã gửi công văn báo cho Hạ Viện biết rằng cơ quan tình báo Nga cũng đang hoạt động một cách có tổ chức tại Hòa Lan để gây ảnh hưởng lên công luận ở Hòa Lan nói chung và phương hướng chính trị trong quốc gia này nói riêng. Một ví dụ cụ thể: theo bà Bộ Trưởng thì người Nga đã tìm cách phá hoại cuộc điều tra mà chính quyền Hòa Lan đang tiến hành về chiếc máy bay dân sự với gần 200 hành khách là người Hòa Lan bị bắn rơi tại Oekraïne vào mùa hè năm 2014 bằng cách loan truyền thông tin giả tạo qua mạng lưới thông tin toàn cầu. Với mục đích đó họ đã dựng lên một trang nhà được ngụy trang là một trang nhà chính thức của chính quyền Hòa Lan...

Bà Bộ Trưởng tuyên bố chính quyền Hòa Lan sẽ chi thêm tiền, 95 triệu Euro mỗi năm, để duy trì an ninh mạng tại Hòa Lan, chống lại mối nguy do tình báo Nga gây ra. Ba ta còn nhấn mạnh tầm quan trọng của một dự luật mới cho phép các cơ

quan tình báo Hòa Lan được thu thập thông tin lưu hành trên mạng lưới thông tin toàn cầu trên một quy mô rộng rãi. Dự luật này đang gặp sự chống đối đáng kể trong xã hội Hòa Lan. Những người chống đối nó đã gom góp đủ chữ ký của cử tri để đòi chính quyền tổ chức một cuộc trưng cầu dân ý mang tính chất tư vấn (raadgevend referendum) về dự luật nói trên. Cuộc trưng cầu dân ý này sẽ được tiến hành vào tháng Ba năm 2018, cùng lúc với cuộc bầu cử hội đồng thị xã định kỳ được tổ chức vào năm đó.

Như đã nói ở trên, tình báo Nga bị tình nghi là đã can thiệp vào cuộc trưng cầu dân ý tại Anh, vậy họ sẽ làm gì trong cuộc trưng cầu sắp đến tại Hòa Lan về một dự luật có thể gây trở ngại nghiêm trọng cho hoạt động tình báo của họ? Có lẽ giới chính trị Hòa Lan đã ý thức rằng trưng cầu dân ý là một thể loại hoạt động dân chủ rất dễ bị thao túng, nên liên minh thân chính ủng hộ Nội Các Rutte III đã ấn định trong Thỏa Hiệp Cam Quyền mà họ đã đạt được rằng nội các này sẽ bãi bỏ nó, cử tri sẽ không còn có cơ hội để đòi chính quyền tổ chức các cuộc trưng cầu dân ý nữa.

Trưng cầu dân ý

Tân Bộ Trưởng Bộ Nội Vụ

19/11/2017
(Ông Năm Chuột tổng hợp các sự kiện và ý kiến lấy từ báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình và mạng lưới thông tin toàn cầu.)

Tin thế Giới

(QHT tổng hợp)

RFI: Bóng dáng Trung Quốc trong khủng hoảng Zimbabwe

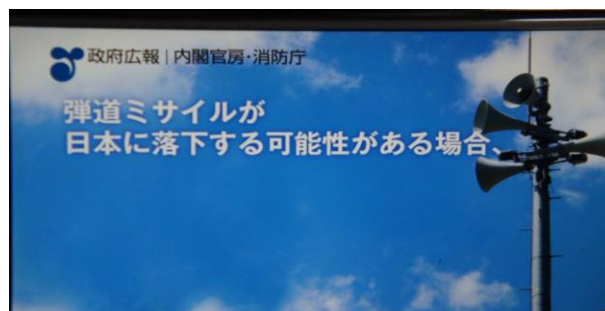
Thứ Tư ngày 15/11/2017 quân đội Zimbabwe đã thực hiện một hành động mà hầu hết giới quan sát xem đây như là một cuộc đảo chính chống lại tổng thống Robert Mugabe. Bất chấp tối hậu thư của đảng cầm quyền, Robert Mugabe không cho thấy ý định từ nhiệm trong bài diễn văn ngày 19/11. Trong khi đó, chuyến thăm Trung Quốc của tổng tư lệnh quân đội Zimbabwe một tuần trước khi xảy ra đảo chính đang đặt ra những nghi vấn về vai trò của Trung Quốc trong vụ này. Theo báo mạng Les Yeux du Monde (Nhãn quan Thế giới), trên thực tế, Bắc Kinh có rất nhiều lợi ích về kinh tế và tài chính tại Zimbabwe. Quan hệ song phương giữa hai nước đã có từ những năm 1980 và được thắt chặt hơn nữa trong những năm 1990. Nếu như với phương Tây, tổng thống Robert Mugabe là nhân vật không được hoan nghênh (persona non grata) vì những lý do nhân quyền, thì Trung Quốc lại không ngần ngại giang tay ủng hộ chế độ chuyên chế của tổng thống Zimbabwe.

Cùng với năm tháng Zimbabwe trở thành đối tác chính và có một vị thế địa chính trị quan trọng trong quá trình Trung Quốc chinh phục châu Phi. Trung Quốc đầu tư như thác đổ vào Zimbabwe trong nhiều lĩnh vực, đặc biệt là nông nghiệp và khai thác khoáng sản. Nhân dân tị của Trung Quốc trở thành đồng tiền chính thức của Zimbabwe. Có thể nói cho đến lúc này Trung Quốc là nhà đầu tư và cung cấp ngoại tệ hàng đầu cho Zimbabwe. Các công ty Trung Quốc vào năm 2015 đã ký một hợp đồng trị giá hơn một tỷ euro để phát triển mở rộng nhà máy nhiệt điện lớn nhất ở Zimbabwe – được miêu tả là dự án hạ tầng cơ sở lớn nhất trong ba thập niên qua. Tiền của Trung Quốc đổ như nước vào quốc gia

này, như xây một học viện quân sự mới, lắp đặt một siêu máy tính cho trường đại học, xây trụ sở Quốc Hội mới hay một trung tâm y tế hiện đại nhất.

Trên thực tế, Zimbabwe chẳng khác nào như là một phòng thí nghiệm cho chính sách can thiệp kinh tế của Trung Quốc. Nếu như Zimbabwe có thể đạt những tiến bộ trong lĩnh vực này, điều đó có thể khuyến khích các quốc gia châu Phi khác chuyển sang Trung Quốc và như vậy sẽ càng củng cố thêm uy lực địa chính trị của Trung Quốc vốn dĩ đã hiện diện ngày càng rõ tại châu Phi. Trong bối cảnh đó, Trung Quốc dường như lo ngại một cuộc khủng hoảng chính trị kéo dài và mong muốn tìm kiếm một giải pháp ổn định. Trung Quốc có lẽ ủng hộ vị phó tổng thống vừa bị cách chức, Emmerson Mnangagwa, theo học về quân sự tại Trung Quốc, được quân đội Zimbabwe hậu thuẫn, vốn được coi là có nhiều khả năng thay thế tổng thống Mugabe hơn là bà Grace Mugabe, muốn kế vị chồng và khó bảo đảm cho các lợi ích của Bắc Kinh ở nước này.

Voa: Hàn Quốc lo Triều Tiên sẽ phóng tiếp phi đạn

Triều Tiên có thể tiến hành thử nghiệm thêm phi đạn trong năm nay để hoàn chỉnh công nghệ phi đạn tầm xa và tăng cường đe dọa nước Mỹ, cơ quan tình báo Hàn Quốc khuyến cáo hôm 20/11 và cho biết sẽ theo dõi tình hình chặt chẽ.

Triều Tiên đang theo đuổi chương trình vũ khí hạt nhân và phi đạn bất chấp các chế tài của Hội đồng Bảo an Liên hiệp quốc và không che đậy kế hoạch phát triển một phi đạn có thể bắn tới đất liền Hoa Kỳ. Triều Tiên đã phóng hai phi đạn bay ngang Nhật Bản. Quốc gia cô lập này dường như đã thực hiện một cuộc thử nghiệm động cơ phi đạn mới đây trong lúc người ta phát hiện các chuyến xe cơ giới liên tục di chuyển gần các cơ sở phi đạn nổi tiếng, ông Yi Wan-young, một thành viên của Ủy ban Tình báo Quốc hội Hàn Quốc cho biết. Ủy ban của ông được Cơ quan Tình báo Quốc gia báo cáo. Triều Tiên bên vực chương trình vũ khí của họ là cần thiết để phòng vệ chống kế hoạch xâm lăng của Mỹ. Hoa Kỳ với

28.500 binh sĩ trú đóng tại Hàn Quốc, di sản pháp lý của cuộc chiến tranh Triều Tiên 1950-1953, phủ nhận là không có ý định này. Một giới chức cao cấp Trung Quốc Ông Tống Đào, kết thúc chuyến viếng thăm Triều Tiên 4 ngày vào hôm 20/11, dường như không gặp được nhà lãnh đạo Kim Jong Un. Người đứng đầu Ban Đối ngoại Đảng Cộng sản Trung Quốc, gặp các giới chức cao cấp Đảng Công nhân Triều Tiên và “trao đổi quan điểm về các vấn đề bán đảo Triều Tiên”, Tân Hoa Xã Trung Quốc loan báo.

RFA: Đảng viên đảng đối lập Campuchia bàn giao chức vụ

Các giới chức được bầu thuộc đảng Cứu quốc Campuchia (CNRP) vừa bị Tòa tối cao tuyên giải tán hôm 16/11 vừa qua đã bắt đầu bàn giao các chức vụ của mình. Hãng tin Reuters trích lời người phát ngôn Bộ Nội vụ Campuchia chia Khieu Sopheak cho biết như vậy hôm thứ hai ngày 20/11.

Ông Khieu Sopheak cho biết quá trình bàn giao đang diễn ra suôn sẻ. Tuy nhiên ông nói ông không biết sẽ phải mất bao lâu để tất cả các giới chức đã được bầu ở cấp phường thuộc đảng CNRP bàn giao hết nhiệm vụ. Đảng Nhân dân Campuchia, đảng cầm quyền của Thủ tướng Hun Sen sẽ tiếp quản gần như tất cả các chức vụ địa phương mà người của CNRP đã nắm giữ.

Ngoài ra, theo Ủy ban Bầu cử Quốc gia, 55 ghế trong tổng số 123 ghế quốc hội do CNRP nắm giữ cũng sẽ được chia cho 6 đảng nhỏ khác. Quyết định của tòa cũng cấm 118 đảng viên của CNRP được tham gia hoạt động chính trị trong vòng 5 năm.

Lãnh đạo cao cấp của CNRP, bà Mu Sochua mới đây lên tiếng nói đảng này phản đối quyết định của tòa và khẳng định ông Kem Sokha, lãnh đạo CNRP, người bị chính phủ bắt giữ với cáo buộc tội phản quốc, vẫn là chủ tịch của đảng. Ngoài ra ông Sam Rainsy, cựu lãnh đạo đảng này cũng vừa mới gia nhập lại đảng.

RFI: Đức thất bại đàm phán thành lập chính phủ liên minh

Vị thế của thủ tướng Đức, Angela Merkel bị suy yếu. Đàm phán thất bại giữa đảng bảo thủ CDU của thủ tướng Angela Merkel với hai đối tác chính là đảng Xanh và đảng Tự Do FDP để thành lập chính phủ liên minh.

Tối ngày 19/11/2017, đảng FDP chính thức thông báo rút lui, ngưng mọi đàm phán thành lập liên minh chính phủ với thủ tướng Merkel và đảng Xanh để cầm quyền. Gần hai tháng sau bầu cử Quốc Hội nước Đức vẫn chưa thành lập được chính phủ mới. Đây là kịch bản lần đầu tiên xảy ra trong lịch sử Cộng Hòa Liên Bang Đức từ năm 1949. Chủ tịch đảng Tự Do FDP ông Christian Lindner đã hợn giải pháp tuyên bố chấm dứt đàm phán với phe bảo thủ và đảng Xanh, viện lý do các bên không đủ tin cậy lẫn nhau để thành lập một chính phủ liên minh. Thông báo này thật sự là một bất ngờ, cho dù từ một tháng qua, các bên đàm phán công phu. Khí hậu và vấn đề nhập cư gây nhiều bất đồng sâu đậm giữa đảng Xanh chủ trương bảo vệ môi trường và các đối tác khác.

Đây cũng là thất bại của thủ tướng Đức, Angela Merkel. Bà bị suy yếu vì kết quả bầu cử hồi tháng 9 vừa qua : đảng CDU của bà về đầu nhưng với tỷ lệ ủng hộ thấp kỷ lục. Bà Merkel buộc phải tìm kiếm liên minh để lãnh đạo đất nước thêm một nhiệm kỳ thứ tư. Tối 19/11, một lần nữa đảng Xã Hội Dân Chủ, vốn từng liên minh với đảng bảo thủ trong chính quyền mãn nhiệm của bà Merkel đã nhắc lại là sẽ không tham gia thành phần chính phủ lần này. Trong bối cảnh đó, giờ đây chỉ còn lại hai giải pháp. Một là bà Merkel thành lập chính phủ có thiểu số tại Quốc Hội nhưng khả năng này ít xảy ra vì đi ngược lại truyền thống ổn định chính trị của nước Đức kể từ sau Thế Chiến Thứ Hai.

Giải pháp thứ nhì là bầu lại Quốc Hội, chiếu theo Hiến Pháp thì cũng không dễ thực hiện. Các cuộc thăm dò dư luận mới nhất cho thấy cần phải dè chừng vì tân Quốc Hội có thể giống hệt Quốc Hội được bầu ra cách nay gần hai tháng trước.

Tin Việt Nam

RFA: Phụ nữ Việt Nam chiếm đa số các cô dâu nước ngoài ở Nam Hàn

Phụ nữ Việt Nam vượt qua các nước Trung Quốc và Philippines, lần đầu trở thành nhóm cô dâu ngoại quốc đông nhất tại Nam Hàn năm 2016.

Đây là thông tin được báo Hankyoreh loan tải dựa theo báo cáo của Cơ quan Thống kê Hàn Quốc công bố vào ngày 16 tháng 11 vừa qua. Theo báo cáo, nhóm cô dâu Việt Nam dẫn đầu với 27,9%, kế đến là Trung Quốc 26,9%, và thứ 3 là Philippines với 4,3%. Giải thích lý do vì sao cô dâu Việt có thể vượt qua cô dâu Trung Quốc, người lãnh đạo bộ phận nghiên cứu xu hướng dân số của cơ quan thống kê nhận định “Số lượng người Việt Nam tới Hàn Quốc làm việc và học tập tăng lên trong làn sóng Hàn Quốc trong khi cuộc hôn nhân Trung – Hàn giảm đi, do phụ nữ Trung Quốc có nhiều cách để định cư ở Hàn Quốc mà không cần kết hôn.”

Báo cáo cũng đề cập đến chú rể ngoại quốc tại Nam Hàn. Theo đó, các chú rể người Trung Quốc dẫn đầu với tỷ lệ 9,9% trên tổng số chú rể ngoại quốc, thứ nhì là Hoa Kỳ chiếm 6,4%, và xếp thứ ba là Việt Nam với 2,6%.

RFI: Nợ công của Việt Nam vẫn tăng nhanh

Báo cáo Đánh giá về chi tiêu công Việt Nam do Chính phủ Việt Nam phối hợp với Ngân Hàng Thế Giới thực hiện và được công bố vào đầu tháng 10 vừa qua cho thấy, tỷ lệ nợ công trên tổng sản phẩm nội địa GDP của Việt Nam đã tăng mạnh trong những năm gần đây, từ 51,7% năm 2010 lên 61% năm 2015. Báo cáo này cho rằng vấn đề đáng lo ngại là Việt Nam nằm trong số các quốc gia có tỷ lệ nợ trên GDP tăng nhanh nhất thế giới, khoảng 10% trong 5 năm qua.

Ngân Hàng Thế Giới cảnh báo, nếu xu hướng này vẫn tiếp diễn, Việt Nam sẽ phải đối mặt với những quan ngại nghiêm trọng về bền vững tài khóa. Lời cảnh báo này không thừa, vì theo số liệu mới nhất của bộ Tài Chính, tính đến năm 2016, nợ công của Việt Nam đã tiếp tục tăng lên đến 64,7% GDP, tức là gần ngưỡng báo động 65%. Với mức tăng nhanh như vậy, gánh nặng nợ công có thể sẽ kèm hãm mức tăng trưởng kinh tế của Việt Nam.

Theo Tiến sỹ Lê Đăng Doanh: Nợ công tăng cao sẽ là một gánh nặng lớn đối với ngân sách Nhà nước trước mắt và trong tương lai. Cơ cấu chi ngân sách hiện nay là rất không lành mạnh, tức là trong tổng số chi, thì chi thường xuyên lên đến 71%, còn chi trả nợ là 24,5%. Cộng hai khoản đó thì ta thấy chỉ còn độ 4,5% của ngân sách là có thể được chi cho đầu tư. Vì vậy chính phủ sẽ lại phải mua trái phiếu, lại phải vay nợ để có thể đầu tư được. Và nếu như đầu tư không hiệu quả và lại được giải ngân chậm thì sẽ rất nguy hiểm. Hiện nay thì Việt Nam đang phải giải ngân độ 17 tỷ đôla ODA (viện trợ phát triển) và số tiền vay đó thì phải trả lãi ngân hàng rồi. Nhưng nếu như giải ngân chậm, công trình không phát huy hiệu quả, thì cả vốn lẫn lãi đều không phát huy hiệu quả và nó làm tăng gánh nặng nợ công lên. Với nợ công như vậy thì rõ ràng là khả năng đầu tư rất hạn chế. Cho nên, việc tái cơ cấu ngân sách, giảm các khoản chi thường xuyên, như nghị quyết Bộ Chính Trị, là việc rất cấp bách.

VOA: Việt Nam đồng ý cho phá sản ngân hàng yếu kém

Quốc hội Việt Nam hôm thứ Hai 20/11 đã thông qua Luật các tổ chức tín dụng sửa đổi theo đó các ngân hàng thuộc diện kiểm soát đặc biệt có thể tiến hành phá sản để tái cơ cấu các tổ chức tín dụng trong hệ thống, Reuters dẫn nguồn tin chính phủ cho biết. Quyền tuyên bố phá sản trong Luật các tổ chức tín dụng sửa đổi được Quốc hội thông qua khi cuộc khủng hoảng ngân hàng xảy ra từ 5 năm trước mà cho đến nay chính quyền Việt Nam vẫn chưa có cách giải quyết.

Thống đốc Ngân hàng Nhà nước Việt Nam Lê Minh Hưng gần đây cho biết tỷ lệ nợ xấu và các khoản vay tiềm ẩn nợ xấu trên tổng dư nợ cho vay vào cuối tháng 9 năm 2017 là ở mức 8,61%. Mức nợ xấu trong tháng 9 năm 2012 là 17,21%. Theo quy định mới của luật sửa đổi này, có hiệu lực vào ngày 15/1/2018, bước đầu tiên để đối phó với một ngân hàng gặp khó khăn là đặt ngân hàng này dưới sự "kiểm soát đặc biệt" của Ngân hàng Nhà nước. Theo luật này, Ngân hàng Nhà nước sẽ trình Chính phủ quyết định chủ trương phá sản ngân hàng khi ngân hàng đó đổ vỡ vào quy cơ phá sản.

Theo luật sửa đổi này, bất kỳ tuyên bố phá sản nào cũng phải được chính phủ chấp thuận. Chính phủ có thể xem xét việc sáp nhập, chuyển ngân hàng cho các nhà đầu tư khác hoặc giải thể trước khi tổ chức tài chính nộp đơn xin phá sản như là phương án cuối cùng.

BBC: VN không hài lòng với Facebook về việc xử lý thông tin 'xấu'

Google 'hợp tác hơn' so với Facebook trong việc gỡ bỏ các thông tin 'độc hại' trên mạng, báo Việt Nam dẫn lời Bộ trưởng Truyền thông Trương Minh Tuấn. Theo bản tiếng Anh của báo VnExpress hôm 18/11, có dẫn lời Bộ trưởng Trương Minh Tuấn nói: "Google và Youtube hợp tác với Bộ Thông tin và Truyền Thông hơn Facebook."

Hôm 17/11 tại phiên họp chất vấn Quốc hội, Bộ trưởng Truyền thông cho biết Google đã "tuân thủ" trong việc gỡ bỏ hơn 5000 video "nội dung xấu, độc hại, bôi nhọ và làm xấu danh tính của nhiều lãnh đạo Việt Nam" trên Youtube. Còn "Facebook tỏ ra kém hợp tác hơn," VnExpress English dẫn lời ông Tuấn.

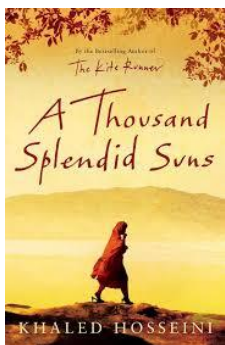
Tuy nhiên, Google, công ty mẹ của Youtube nói chỉ mới nhận được khoảng 50 yêu cầu gỡ bỏ, và từ 2009 đến tháng 12/2016 chỉ có 5 yêu cầu từ chính quyền Việt Nam, theo báo cáo minh bạch của Google. Cũng theo VnExpress, ông Trương Minh Tuấn cũng "phàn nàn" về Facebook với các quan chức ngoại giao Hoa Kỳ trong một cuộc họp gần đây và bộ Thông Tin cũng sẽ gia tăng xử lý các hành vi vi phạm trên Facebook.

Mùa xuân thêm một lần dối mẹ

*Nhớ năm ngoái mẹ có lần đã hỏi
Về chưa con sao vẫn thấy chưa về
Con lại phải thêm một lần nói dối
Chờ sang năm con hứa sẽ về quê
Nếu chẳng phải vì thay từ lịch mới
Chắc là con không biết có Xuân sang
Đời nước Mỹ tháng ngày trôi qua chóng
Chưa kịp xoay đã hết một năm tròn
Bỗng sực nhớ đến lời ai đã nhắc
Lại lo tìm câu nói dối cho xong
Mười một mùa xuân miệt mài đất khách
Con dối đi dối lại biết bao lần
Căn nhà cũ chắc năm nay mục nát
Tiền gửi về không đủ mẹ nuôi thân
Con gái lớn theo chồng đi nơi khác
Con trai đầu biển biệt chốn xa xăm
Cây mai nhỏ ba đã trồng năm trước
Mấy xuân rồi có nở nụ nào không
Hay đã chết theo ba từ dạo ấy
Để mùa Xuân hoa trắng nở trong lòng
Năm mới đến mẹ già thêm một tuổi
Tóc bạc hơn nhiều, má hóp rãnh long
Sao giấc ngủ chập chờn con thấy mẹ
Người đàn bà đẹp nhất ở trần gian
Năm mới đến con cũng già thêm tuổi
Xa mẹ hiền một tuổi nặng bằng hai
Tuổi nước Việt chất chồng lên quá khứ
Tuổi xứ người quần quật với tương lai
Con chẳng biết nói thế nào mẹ hiền
Chẳng còn ai hiểu hết chuyện đời con
Non nước đó vẫn còn đầy dâu biển
Núi sông đây sao giữ được vuông tròn.*

Trần Trung Đạo

Truyện

**Ngàn
ánh dương
rực rỡ**

Khaled Hosseini
Trúc Hà dịch

Chương 32

Laila

Laila nhớ lại lần, cách đây đã nhiều năm, mọi người họp mặt ở nhà nó, một bữa má nó khoẻ. Lúc đó mấy bà đang ngồi ngoài vườn, quanh một đĩa dâu ta bà Wajma hái trên cây trong sân nhà bà. Mấy trái dâu ta no tròn màu trắng, màu hồng, và vài trái màu tím thẫm giống như những mạch nhỏ trên mũi của bà.

“Chắc mấy bà có nghe nói thằng con của ông chết như thế nào rồi chứ?” bà Wajma hỏi, tay nhiệt tình thầy một nắm dâu vô miệng sún của bà.

“Nó chết đuối, đúng không? Bà Nila, mà của nhỏ Giti, bảo. “Ờ hồ Ghargha chứ gì?”

“Nhưng các bà có biết, các bà có biết là ông Rasheed...”

Bà Wajma giơ ngón tay lên, và vừa gục gật đầu vừa nhai, cố ý bắt mọi người phải chờ bà nuốt.

“Các bà có biết hồi đó ông Rasheed nhậu dữ lắm, và bữa đó ông nhậu say tới khóc không? Thiệt mà. Tôi nghe nói xin tới khóc luôn. Mà lúc đó mới giữa buổi sáng. Tới trưa thì ông đã nằm thẳng cứng trên ghé dài. Có bán cà-nông kể bên tai, ông cũng không chớp cọng lông mi nữa.”

Laila còn nhớ bà Wajma che miệng ợ như thế nào, và đưa lưỡi rà mấy cái răng còn lại như thế nào.

“Mấy bà tưởng tượng tiếp được chứ gì. Thằng bé đi xuống nước mà không ai biết. Một lúc sau người ta mới phát hiện nó nổi lên, mặt úp xuống nước. Mọi người chạy lại cứu nó, một nửa cố gắng cứu tỉnh nó, nửa kia lo cứu tỉnh cha nó. Có người còn kê miệng làm hô hấp nữa. Nhưng vô ích. Mọi người đều thấy rõ. Thằng bé chết rồi.”

Laila còn nhớ bà Wajma giơ ngón tay và giọng bà run lên đầy thương hại. “Đó là lý do tại sao

kinh Koran cấm uống rượu. Bởi vì người không uống rượu bao giờ cũng phải trả giá cho tội lỗi của kẻ say rượu. Rõ ràng như vậy.”

Chính câu chuyện này đã quay cuồng trong đầu óc Laila khi nó báo cho Rasheed biết nó đã mang thai. Rasheed đã tức thì nhảy lên xe đạp, chạy ra giáo đường Hồi để cầu con trai.

Tối hôm đó, suốt cả bữa ăn, Laila thấy Mariam cứ lùa cục thịt quanh đĩa cơm của mình. Laila có mặt ở đó lúc Rasheed bất ngờ báo tin cho Mariam biết bằng một giọng cao rất cải lương – Laila chưa bao giờ chứng kiến sự vui mừng nào tàn nhẫn đến thế. Mariam chớp mắt liên hồi khi nghe tin. Mặt nàng đỏ lên dần. Nàng ngồi đó, im lặng, hờn dỗi, buồn bã và cô đơn.

Sau đó, Rasheed đi lên lầu để nghe radio, và Laila phụ Mariam dọn dẹp mâm cơm.

“Chẳng tượng tượng được cô là cái gì bây giờ,” Mariam nói, tay nhặt những hạt cơm và bánh mì, “nếu trước cô là chiếc xe Benz.”

Laila thử đùa. “Chiếc xe lửa? Hay chiếc máy bay lớn.”

Mariam ngồi thẳng lên. “Tôi hy vọng cô không viện cớ này để khỏi làm công việc nhà.”

Laila mở miệng, rồi lại thôi. Nó tự nhủ, trong chuyện dàn dựng này chỉ có Mariam là người vô tội. Mariam và đứa bé.

Đêm đó, trên giường, Laila bật khóc.

Chuyện gì vậy? Rasheed muốn biết, nâng cằm nó hỏi. Nó bệnh hả? Hay em bé, em bé có sao không? Hay Mariam xử tệ với nó?

“Đúng rồi, phải thế không?”

“Không.”

“Anh thề, anh sẽ xuống dạy cho nó một bài học. Nó tưởng nó là ai chứ, cái thứ con hoang đó mà dám đối xử với em -”

“Đừng.”

Rasheed đã ngồi dậy, Laila phải nắm cánh tay y, kéo xuống. “Đừng! Không! Chị ấy tốt với tôi mà. Để mặc tôi một chút. Tôi không sao mà.”

Rasheed ngồi xuống bên cạnh Laila, vuốt ve cổ nó, thì thầm. Bàn tay y lần xuống lưng Laila, rồi lại lên. Y cúi xuống, nhe hàm răng lồm chồm.

“Xem anh có thể làm cho em cảm thấy khá hơn không nào,” y thì thầm.

Đầu tiên, cây - những cây chưa bị đốn làm củi - bắt đầu trút lá, lá vàng, lá đỏ.

Rồi đến những cơn gió lạnh khô thổi lốc qua thành phố. Gió cuốn bay những chiếc lá còn bám viú, để lại những thân cây trống ma quái trên nền nâu tối của các ngọn đồi. Tuyết đầu mùa rơi nhẹ, vừa xuống đã tan ngay. Rồi đường xá đóng

băng, và tuyết tụ lại thành đống trên mái nhà, thành băng che kín nửa khung cửa sổ. Theo cùng với tuyết là những cánh diều, một thời làm chủ bầu trời mùa đông của Kabul, giờ đây chỉ đám nhút nhát lên vô vùng chế ngự bởi đạn pháo và máy bay chiến đấu.

Rasheed không ngừng mang về tin tức chiến tranh, và Laila ngỡ ngàng về những sự trung thành mà Rasheed cố gắng giải thích cho nó hiểu. Sayyaf đang đánh nhau với dân Hazaras, y nói. Dân Hazaras đang đánh nhau với phe Massoud.

“Còn Massoud thì dĩ nhiên đánh với Hekmatyar, người được Pakistan ủng hộ. Massoud và Hekmatyar, hai kẻ thù không đội trời chung. Sayyaf đang theo về phe Massoud, còn Hekmatyar thì hiện thời đang ủng hộ dân Hazaras.”

Còn về phần Dostum, vị chỉ huy trưởng người Uzbek chứng tánh đó, Rasheed nói không ai biết ông sẽ theo phe nào. Vào những năm 1980, Dostum đã sát cánh cùng thánh chiến quân Hồi giáo để đánh Liên Xô, nhưng sau khi quân Liên Xô rút đi, ông ta đã trở mặt và tham gia chế độ cộng sản bù nhìn của Najibullah. Ông ta kiếm được một cái huy chương nữa chứ, do chính Najibullah trao tặng, trước khi trở mặt một lần nữa để quay về với quân thánh chiến Hồi giáo. Hiện thời, Dostum hỗ trợ Massoud, Rasheed nói.

Tại Kabul, đặc biệt ở phía tây thành phố, cháy dữ dội, từng cột khói đen bốc lên như nấm trên các tòa nhà tuyết phủ trắng. Các tòa đại sứ đóng cửa. Trường học sụp đổ. Nơi phòng chờ của các bệnh viện, bệnh nhân chết vì ra máu quá nhiều, Rasheed nói. Nơi phòng mổ, chân tay bị cưa mà không có thuốc tê.

“Nhưng em đừng lo,” y nói. “Ở với tôi là em an toàn, hoa hồng của tôi ời. Kẻ nào muốn hại em, tôi sẽ móc gan nó, bắt nó ăn.”

Mùa đông năm đó, nhìn đâu Laila cũng chỉ thấy những bức tường chặn đường đi. Đầy luyến tiếc, Laila nhớ đến những bầu trời thênh thang của tuổi thơ, đến những lần cùng cha đi coi những trận đấu *buzkashi* giữa hai phe cưỡi ngựa tranh xác con dê, và cùng mẹ đi mua sắm, đến những ngày tự do chạy chơi trên đường phố, cùng với nhỏ Giti và nhỏ Hasina bàn tán về bọn con trai. Những ngày ngồi với Tariq trên thảm cỏ đầu đó bên bờ suối, trao đổi câu đố và kẹo, ngắm mặt trời lặn.

Tuy nhiên, nhớ tới Tariq cũng có cái nguy hiểm bởi vì khó tránh khỏi hình ảnh của Tariq nằm trên

giường, ở đâu xa lắc, cơ thể cháy phỏng căm đầy ống. Như chất mật đắng đốt cháy cổ họng của nó thời gian gần đây, một nỗi buồn sâu thẳm và tê liệt sẽ dâng lên trong lòng nó. Hai chân nó sẽ tan thành nước. Nó sẽ phải vịn vô cái gì đó.

Laila trải qua mùa đông 1992 năm đó trong những công việc quét nhà, lau chùi vách tường màu cam phòng ngủ của nó và Rasheed, giặt quần áo ngoài sân trong cái thau lớn bằng đồng. Có đôi khi, Laila thấy mình như lơ lửng bên trên chính cơ thể của mình, nó thấy mình ngồi xồm bên miệng thau, tay xắn lên tới cùi chỏ, hai bài tay đỏ ửng vắt nước xà bông từ chiếc áo lót của Rasheed. Những lúc đó, Laila cảm thấy mất tin tưởng, mất hướng, chẳng khác chi một kẻ đắm tàu còn sống sót, không nhìn thấy bến bờ, chỉ mịt mù là nước.

Khi trời lạnh quá không đi ra ngoài được, Laila đi loanh quanh trong nhà. Nó đi kéo lê móng tay trên tường, tới lui trong hành lang, xuống cầu thang, rồi lại lên, mặt không rửa, tóc không chải. Nó cứ đi cho tới khi chạm mặt với Mariam, bị Mariam nguyệt cho cái nhìn kém vui trước khi tiếp tục cắt cuống trái ớt chuông và lóc mỡ miếng thịt. Một sự yên lặng nhức nhối tràn ngập căn phòng và Laila gần như nhìn thấy được sự thù nghịch không lời tỏa ra từ Mariam, như những luồng nhiệt xông lên từ lớp nhựa tráng đường. Thế là Laila lại rút lui vô phòng, lên giường ngồi nhìn tuyết rơi.

Một hôm, Rasheed dẫn Laila ra tiệm giày của y. Lúc hai người đi ra ngoài, Rasheed đi cạnh Laila, một tay nắm chặt cùi chỏ của nó. Đối với Laila, việc đi ra ngoài đã trở thành một bài tập để tránh bị thương. Mắt nó vẫn chưa quen bị giới hạn bởi cái áo che mặt và trùm kín người, chân nó vẫn còn bị vấp vô gấu áo. Laila bước đi mà cứ sợ bị vấp ngã, sợ trật cổ chân vì bước trúng ổ gà. Tuy nhiên, Laila thấy cái áo trùm người cũng tiện cho việc che dấu tên tuổi. Cách này, nếu bất ngờ gặp một người quen cũ thì nó sẽ không bị nhận diện. Nó sẽ không phải chứng kiến sự ngạc nhiên trong cái nhìn của họ, hay sự thương hại hoặc sự vui mừng của họ thấy cuộc đời nó xuống dốc đến thế, và những mộng ước cao xa của nó đã tan tành.

Tiệm của Rasheed lớn hơn và sáng sủa hơn Laila tưởng tượng. Rasheed cho Laila đến ngồi sau cái bàn chỗ y làm việc, trên đó ngổn ngang đế giày cũ và những sợi da thừa. Y cho Laila coi mấy cái búa, biểu diễn bánh xe giấy nhám làm việc như thế nào, giọng nói y rồn rảng đầy tự hào.

Y sờ bụng Laila, không phải sờ qua làn áo mà sờ dưới áo, mấy đầu ngón tay lạnh và cứng như vỏ cây chạm vào làn da căng của Laila. Laila nhớ đôi bàn tay mềm mại nhưng khỏe của Tariq với những đường gân to quanh co trên lưng bàn tay mà nó thấy đầy nam tính và quyến rũ.

“Lớn nhanh quá,” Rasheed nói. “Nó sẽ là một thằng nhỏ to con. Con trai anh sẽ là một anh hùng! Giống như cha nó.”

Laila kéo áo xuống. Nó cảm thấy sợ mỗi khi Rasheed nói chuyện như thế.

“Lúc này em với Mariam như thế nào rồi?”

Laila bảo tốt.

“Tốt. Tốt.”

Laila không nói cho Rasheed biết hai người đã cãi nhau một trận đầu tiên thực sự.

Chuyện xảy ra mấy bữa trước. Bữa đó Laila đi vô nhà bếp thì thấy Mariam đang giặt mở và đóng sầm mấy ngăn kéo tủ. Mariam nói kiếm cái muỗng cây dài thường dùng để xới cơm.

“Lấy để đâu?” Mariam hỏi, xoay lại đôi mắt mới Laila.

“Em?” Laila nói. “Em đâu có lấy. Em có vô đây thường đâu.”

“Tôi biết.”

“Chị trách tội em hả? Chính chị muốn vậy mà, nhớ không. Chị nói chị nấu cơm. Còn nếu chị muốn đổi - ”

“Vậy cô nói nó mọc chân đi mất à. Đi, đi, đi, đi. Chứ gì?”

“Em chỉ nói...” Laila nói, cố gắng giữ bình tĩnh. Thông thường, Laila có thể tự chủ mình để đón nhận sự chế nhạo và kết tội của Mariam. Nhưng bữa đó mắt cá chân của nó xưng phù, đau nhức và nó bị ợ chua thê thảm suốt ngày. “Em chỉ nói có thể chị để sai chỗ.”

“Để sai chỗ hả?” Mariam kéo ngăn tủ ra. Dao dũa trong đó chạm nhau kêu leng xeng. “Cô ở đây bao lâu rồi, mấy tháng? Tôi đã ở trong căn nhà này mười chín năm rồi, thưa cô. “Tôi cất cái muỗng đó trong ngăn kéo này từ hồi cô còn mang tã.”

“Nhưng vẫn có thể,” Laila nói, cơn giận sắp bùng nổ, hàm răng nghiến chặt, “chị cất ở đâu rồi quên mất.”

“Và cũng có thể cô giấu nó đâu đó, để chọc tôi điên lên.”

“Chị là một đàn bà khó chịu, quạu quọ,” Laila nói.

Mariam nao núng, rồi lấy lại bình tĩnh, nàng mím môi. “Còn mày là một con đĩ. Một con đĩ và một đứa ăn cắp. Một con đĩ ăn cắp!”

Rồi cả hai cùng la hét. Giơ nôi niêu lên dù không ném. Hai người chửi nhau thậm tệ bằng những tên gọi mà giờ nghĩ lại, Laila còn đỏ mặt. Từ bữa đó tới nay, hai người không nói chuyện với nhau nữa. Laila vẫn còn bàng hoàng sao nó dễ dàng nóng giận như thế, tuy nhiên, thực tâm mà nói, nó cũng có phần thích thú được chửi, được hét vô mặt Mariam, được có một mục tiêu để tập trung vô đó tất cả sự đau khổ và tức giận đang sôi sục trong lòng nó.

Laila tự hỏi, bằng cảm giác của người trong cuộc, phải chăng Mariam cũng có ý nghĩ tương tự.

Sau đó, Laila lên lầu và ném mình lên giường Rasheed. Dưới nhà, Mariam vẫn còn la hét.

“Đầu óc mày dơ dáy! Đầu óc mày dơ dáy!” Laila nắm gục trên giường, ôm gối rên rỉ, đột ngột thấy nhớ cha mẹ một cách mãnh liệt chưa từng thấy từ sau những ngày khủng khiếp tiếp sau cuộc tấn công. Laila nằm đó, tay nắm chặt tấm ra giường, cho đến khi, đột nhiên nín hơi thở. Laila ngồi dậy, hai tay chụp lên bụng mình.

Đứa bé vừa đạp lần đầu tiên.

(còn tiếp)

Vliet Service

Reparatie van koelcel, vriescel, koelapparatuur, airco, softijsmachine, ventilatie, Keuken afzuigventilatie, verwarming ketels, geyser, boiler, friteuse, opwarming- apparatuur, magnetron, oven, vaat wasmachine, gasapparatuur, koffie-espresso, luchtbehandelingkast, zak filters, koolstof filters.

Verkoop van horeca-apparatuur.

Contact dhr Vliet Nguyen

Tel. 030-2688630

Mob. 06-44464380

Tản mạn về tình Mẹ & Con... Sự Bất Hiếu Ngọt Ngào!!! –

Js. Nguyễn Quang Thiều...

Có một sự thật là: tình thương yêu và hy sinh vô bờ của người mẹ cho những đứa con từ

khi có loài người đến nay chẳng hề thay đổi, nhưng lòng hiếu thảo của những đứa con đối với mẹ mình càng ngày càng trở thành một nguy cơ trầm trọng.

Hai bộ phim hành động Mỹ nổi tiếng mà tôi xem đi xem lại nhiều lần là Godfather và American Gangster. Và trong cả hai bộ phim đầy cảnh bắn giết này có một câu chuyện luôn luôn làm tôi thực sự xúc động. Đó là tình yêu của hai ông trùm Mafia Mỹ đối với người mẹ của mình. Lòng hiếu thảo là một chiếc thước đo đạo đức có giá trị nhất. Đó cũng là phần nhân tính cuối cùng của con người mà nếu đánh mất thì con người không còn gì để nói nữa. Có lẽ vì ý nghĩa ấy mà những nhà làm phim Hollywood đã cố níu giữ lại cho xã hội một niềm tin cuối cùng về nhân tính con người. Bởi phần nhân tính này với nhiều yếu tố là phần nhân tính khó bị suy đồi nhất.

Những năm gần đây, chúng ta phải đau đớn chứng kiến những chuyện bất hiếu. Và có những chuyện bất hiếu đã trở thành những tội ác man rợ. Đó là những câu chuyện bất hiếu đã được các phương tiện truyền thông đại chúng đưa tin và lên tiếng cảnh báo. Nhưng còn có một phía khác của sự bất hiếu mà chúng ta chưa lên tiếng hoặc chưa ý thức rõ về nó mà có người gọi nó bằng một cái tên “Sự bất hiếu ngọt ngào”.

“Sự bất hiếu ngọt ngào” là chỉ những đứa con có đủ điều kiện vật chất để nuôi những người mẹ. Nhưng những đứa con đó không cho mẹ mình được tham gia vào những sinh hoạt tinh thần của gia đình. Sự thật là có những bà mẹ chỉ sống giữa những đứa con như một thực thể sống tự nhiên chứ không phải là một trung tâm của tình cảm. Với lý do công việc và với muôn vàn lý do khác, những đứa con đã để mẹ mình sống cô độc ở một làng quê gần, xa nào đó hoặc ngay trong chính thành phố mà họ đang sinh sống.

Thay cho sự hiện diện của họ trước mẹ mình trong những ngày nghỉ là sự hiện diện của một gói quà và những đồng tiền. Thay cho những lời

tâm sự của những đứa con với mẹ mình trong những buổi tối khó ngủ của người già là những người giúp việc được trả lương cao. Với đức hạnh của sự hy sinh vô bờ của mình, những người mẹ lại một lần nữa đã gánh chịu một cuộc sống cô đơn như vậy cho đến khi chết.

Một thời gian chúng ta có nói đến việc những đứa con gửi cha mẹ vào nhà dưỡng lão trong các nước phương Tây hoặc châu Âu. Và có không ít người quan niệm đó là sự trốn tránh trách nhiệm của con cái đối với cha mẹ khi cha mẹ về già. Nhưng sau một thời gian quan sát và có nghiên cứu thực tế ở các nước đó, tôi thấy đó là cách những đứa con tìm cho cha mẹ họ một không gian thích hợp và có ý nghĩa nhất với cha mẹ khi ở tuổi già và đó cũng là một trong những văn hoá sống của các nước đó. Nhất là khi cha mẹ họ có những vấn đề của tuổi tác, sức khoẻ và tâm lý. Nhưng hầu như hàng ngày, họ gọi điện trò chuyện với cha mẹ và hàng tuần, họ vẫn đến thăm cha mẹ trong nhà dưỡng lão. Họ ở lại với cha mẹ có khi cả ngày để trò chuyện và vui chơi cùng cha mẹ.

Có những người mẹ trong những năm cuối đời chỉ mơ một giấc mơ giản dị nhưng thật đau đớn và thương cảm là có một cái Tết được ăn Tết với con cháu mình. “Con bận lắm. Nhiều khách khứa đến làm việc lắm. Mà nhà cửa bỏ đầy trộm nó vào nó khuôn hết. Tết con không về được. Bà cần gì thì cứ bảo. Con sắm sửa đầy đủ cho bà”. Đây là những ngôn từ càng ngày càng trở lên quen thuộc của những đứa con nói với mẹ mình trong một ngày cuối năm về thăm mẹ vội vã. Những lý do trên chỉ là sự bao biện cho thói ích kỷ và sự hoang hoá tình thương yêu của những đứa con đối với mẹ mình. Còn vị khách nào quan trọng hơn mẹ mình nữa? Còn của cải nào quý hơn mẹ mình nữa? Và đối với những bà mẹ, tài sản duy nhất có ý nghĩa là những đứa con.

Nhưng những đứa con đó không bao giờ hiểu được người mẹ của chúng không cần bất cứ quyền chức hay tiền bạc chúng đang có mà chỉ cần chúng ngồi xuống bên bà như thuở nhỏ đầy yếu đuối, sợ hãi và tin cậy trong sự che chở của bà hoặc thấy chúng lớn lên làm một người tốt. Nhưng chúng đã xa rời bà mà bà không có cách nào kéo chúng gần lại. Không phải chúng xa rời xa bà bởi không gian và thời gian do điều kiện sống và công việc mà chúng đang xa rời xa sự thiêng liêng của tình mẫu tử. Bà đã và đang mất chúng.

Tôi đã chứng kiến một bà mẹ gần 90 tuổi mắt đã mờ lần mò làm một con gà cúng đêm giao thừa trong khi những đứa con của bà đang quây quần vui vẻ đón giao thừa với gia đình riêng của họ ở thành phố chỉ cách nơi bà ở không quá 30 km.

Không có bất cứ lý do gì có thể biện minh cho những đứa con khi bỏ quên mẹ mình trong những ngày đặc biệt và quan trọng như thế.

"Sự bất hiếu ngọt ngào" còn để chỉ những đứa con bỏ quên những người mẹ trong chính ngôi nhà của họ. Nhưng những người mẹ đó không bị bỏ đói mà ngược lại được "nuôi giấu" trong một đời sống vật chất đầy đủ. Trong không ít những ngôi nhà to, đẹp và đầy đủ tiện nghi, những đứa con đã "giấu" mẹ mình mà nhiều lúc chúng ta không làm sao có thể phát hiện ra là trong ngôi nhà đó có một bà mẹ.

Có những người thi thoảng lại đến thăm bạn mình trong suốt mấy năm trời nhưng không bao giờ được gặp bà mẹ của anh ta. Anh ta đã "giấu" mẹ trong một căn phòng trên tầng 3, tầng 4 gì đó của ngôi nhà. Anh ta dậy sớm đi làm vội vã nhiều lúc không còn kịp leo lên tầng chào mẹ. Trưa thì đương nhiên anh ta không về nhà. Tối anh ta về muộn. Vợ anh ta hoặc người giúp việc đã cho bà mẹ ăn cơm trước với lý do để cụ đi nghỉ sớm kéo mệt. Anh ta trở về nhà ăn tối cùng vợ con và chuyện trò rồi điện thoại và cuối cùng lăn ra ngủ. Có không ít ngày anh ta hoàn toàn quên mẹ mình đang sống trong cùng ngôi nhà và âm thầm mong nhìn thấy con mình và trò chuyện mấy câu với con.

Càng ngày chúng ta càng được chứng kiến những đứa con khi có khách đến chơi thì khoe hết đồ này vật nọ đắt tiền, thậm trí khoe một con chim cảnh quý hàng ngàn đô la với một giọng nói thật "say đắm" mà chẳng thấy họ khoe một người mẹ vừa ở quê ra chơi hay đang ở đâu đó trong ngôi nhà to, rộng của họ.

Có những người không bao giờ để mẹ ngồi ăn cơm cùng khi vợ chồng anh ta có khách. Có lẽ sự xuất hiện của người mẹ đã già nua không còn phù hợp với những thù tạc, những vui buồn của anh ta nữa chẳng. Nhưng anh ta đâu biết rằng, có những đêm khuya bà mẹ không thể ngủ và đầy lo lắng khi nghe tiếng ho của anh ta hay khi vợ chồng anh ta to tiếng. Bà mẹ sống giữa con cháu mà như sống trong một thế giới xa lạ.

Vì thế, có không ít người mẹ đã bỏ về quê sống một mình trong ngôi nhà cũ của mình. Bởi cho dù ở đó bà không được sống với những đứa con của mình thì bà cũng được sống với những gì vốn rất thân thương với bà như con chó, con mèo, cái cây, cái cối.

Và thay vào sự chia sẻ, an ủi của những đứa con là sự chia sẻ và an ủi của những thứ kia kể cả những thứ vô tri vô giác. Và thực sự điều này làm cho chúng ta vô cùng xấu hổ và đau đớn.

Đức Phật dạy: Tội lớn nhất của đời người là bất hiếu. Có những kẻ đánh đập, nhiếc mọc mẹ

mình, có những kẻ bỏ đói, bỏ rét mẹ mình, có những kẻ xưng "bà" xưng "tôi" với mẹ mình như với một người qua đường, qua chợ... Tất cả những kẻ đó đều là kẻ có tội. Và những kẻ vẫn cho mẹ mình ăn ngon, mặc đẹp nhưng bỏ quên mẹ mình trong thế giới tình cảm của họ thì họ cũng mang tội như những kẻ nói trên.

Nhớ núi thương rừng

*Ta vẫn hằng mơ ngày trở lại
Thăm rừng Nghi Hạ, núi Nghi Sơn
Núi đứng chờ ai khô lệ đá
Rừng xưa mấy độ lá thu rơi*

*Mưa có buồn hơn trên xóm vắng
Nắng có vàng thêm những buổi chiều
Ta đi tuyết đổ lên đời trắng
Mưa buồn như mắt mẹ đêm khuya*

*Chùa xa ai giục hồi chuông đổ
Hay tiếng ru con dưới mộ phần
Cả đời ta chưa yên giấc ngủ
Chập chờn mộng寐 trắng thân canh*

*Hàng tre Nghi Hạ còn hay mát
Có phải nơi này mẹ gặp cha
Ai uống ngày xưa ly nước vối
Mà nay cay đắng đọng đời ta*

*Quê hương, ta sẽ về thăm nhé
Dấu ước mơ xưa đã tạt nguyên
Lung ta đời chém hàng trăm nhát
Còn đây nguyên vẹn một con tim*

*Ta vẫn hằng mơ ngày trở lại
Thăm rừng Nghi Hạ, núi Nghi Sơn
Sông Thu nước lớn bao mùa lụt
Có xóa dùm ta những tủi buồn*

*Biết còn chi nữa không Nghi Hạ
Chén rượu hoa niên đã nhạt rồi
Rừng xưa lá đã bao mùa rụng
Lòng người sao còn mãi chia phôi*

*Ta sẽ nói gì khi trở lại
Nghìn lời không đủ để quên đau
Giữa một non sông tràn máu lệ
Khóc cười cũng chẳng khác chi nhau*

*Phủi bụi giang hồ trên nếp áo
Ta về như gái khách hoàn lương
Mình ta đứng giữa trời mây trắng
Khóc tuổi xuân phai ở cuối đường.*

Trần Trung Đạo

Bài thơ tình 32 năm chưa gửi

Lâu lắm rồi, tôi nghe đâu đó câu đố vui như vậy: Con gì dài nhất thế giới? Trả lời cỡ nào cũng sai. Đó là...con tôm Việt nam. Tại sao? Vì con tôm Việt Nam đâu thì ở VN nhưng mà cái mình thì qua tận Liên Xô, Âu châu gì lặn. Dài lắm chứ, phải không? Nhưng mà xét ra thì chưa chắc dài hơn bài thơ tình đầu tiên của tôi đâu nha. Tôi có làm một bài thơ từ khi còn ở VN vào cuối năm 1979 và mãi mới vừa xong...tại Mỹ cách đây mấy tuần. Như vậy nó cũng dài bất qua cả một đại dương chứ giỡn sao? Mà nếu tính cả yếu tố thời gian 32 năm sau thì tôi nghĩ là nó còn ngẫu hơn con tôm VN nhiều. Đồng ý chứ? Nhưng chắc là bạn sẽ thắc mắc thơ gì mà dài và lâu dữ vậy ha, phải không? Dĩ nhiên là cái gì cũng có cái lý của nó.

Mùa hè năm đó, tôi mới bị đuổi học vì lý do khai man lý lịch thi đại học. Gặp đúng lúc một thằng bạn học cũ tên là Khắc Cường, gọi là KC cho tiện, cũng từ Sư Phạm Sông Bé trở về cũng lý do tương tự. Cùng cảnh ngộ, vô công rồi nghề, lại gần nhà nhau nên tôi hình như có mặt thường trực tại nhà KC mỗi ngày đánh cờ tướng cho qua thì giờ chờ ngày vượt biên, và cũng học lỏm của nó vài ngón đàn guitar làm vốn của đào sau này. Vậy là sinh chuyện. Nhân cơ hội bất tiện mà.

Tôi để ý đối diện xề xề nhà KC có một cô trông ngộ ôi là ngộ, chiều nào cũng đi làm về. Đi làm chứ không phải đi học vì cô ta chỉ mặc đồ thường chứ không áo dài trắng như tất cả nữ sinh thời bấy giờ. Thấy riết rồi sinh...ghiền. Tôi hỏi KC "người đẹp" ở đâu? Nó cung cấp ngay cho tôi một bản lý lịch trích ngang khá đầy đủ: nàng tên là Đỗ Thị Thu Tâm, đang đi làm cô giáo phụ giữ trẻ cho một trường mẫu giáo gần đây, chủ yếu là để giữ hộ khẩu cho gia đình khỏi bị đi kinh tế mới. Tôi thắc mắc "hàng độc" như vậy ở bên cạnh sao mà không dzô (hay là chưa dzô?). Nó nói Bụt nhà không thiêng. Tao với "nó" biết nhau quá. Má nó cũng quen má tao, lỡ dzô không được thì... bẻ mặt hàng xóm. Với lại, nó trịnh trọng cảnh cáo tôi là nàng trông thì còn trẻ nhưng thật ra là "dzà" hơn tụi mình một, hai tuổi gì đó à nhe. Tôi nói không sao không sao. Tình yêu thì đâu phân biệt tuổi tác. Bụt nhà mà không thiêng, thôi để Bụt nhà tao thiêng cho. Nó nói OK, với điều kiện là tôi phải tự lực cánh sinh. Nó chỉ cung cấp tin tức và đóng vai cố vấn trong bóng tối mà thôi. Vậy là đủ quá rồi, còn đòi gì hơn? Thằng KC bèn thảo ngay một kế hoạch cho tôi hành động.

Tưởng là kế hoạch gì cao siêu lắm, ai ngờ chỉ là chiêu "Ngày Xưa Hoàng Thị" tức là mỗi sáng nó xúi tôi cứ xách xe chờ ở đầu ngõ, đợi nàng đạp xe ra là tôi chỉ việc cầm cổ theo sau. Tưởng là

độc chiêu ghê gớm gì chứ đạp xe theo sau mấy cô thì tôi cũng rành sáu câu. Nhưng nó nói rằng con gái khôn lắm. Mà theo nó khoảng 3 ngày là nó biết ngay có thằng muốn dẽ. Cờ một hai tuần sau bỗng nhiên mà thấy nó đạp chậm lại, tức là "em" đã chịu, và chờ cho mà tới làm quen. Còn như trường hợp "em" bỗng đạp nhanh lên, thì đó không phải là "em" không chịu, mà là "em" chỉ muốn thử cơ mà tới đâu mà thôi, đừng lo. Vậy đó, theo lời KC thì tôi chỉ từ thắng tới... huề. Không có đường thua.

Mà nó nói cũng khá đúng. Chỉ vài ngày sau là nàng đã biết có người theo. Tôi thấy nàng đạp xe mà thỉnh thoảng liếc nhìn về phía sau. Vấn đề là nàng vẫn không tỏ vẻ gì đi chậm lại, hay nhanh lên như thằng KC suy đoán. Nàng vẫn giữ tốc độ thường lệ một cách khó hiểu. Hai tuần trôi qua mà tôi vẫn như củ không có gì tiến triển. Cố vấn KC có vẻ hơi sốt ruột, trong khi tôi thật sự thích thú với trò chơi này. Nói chỉ hai tuần chứ mà ba bốn tuần nữa cũng không sao. Ngày trước sư huynh họ Phạm chỉ ngân nga sơ sơ em tan trường về anh theo Ngọ về mà nổi tiếng như cồn, bây giờ thì tôi mỗi sáng em đi dạy học, tôi theo sau lọc cọc, cũng đâu có kém gì?

Nói vậy, nhưng không lẽ cứ đạp xe theo sau cả năm hay sao? Cũng phải tới lúc tiến chiếm mục tiêu chứ. Nhất là cố vấn KC cứ dọa dẫm nếu tôi không hành động nó sẽ không ủng hộ nữa. Thấy tôi vẫn còn ngần ngại, nó an ủi là ngày mai khi tôi bắt đầu chiều thứ hai của kế hoạch nó sẽ theo sau ủng hộ tinh thần. Nếu tôi bị tịt ngòi bí lối quá thì nó sẽ đạp xe lên cứu bồ. Đẳng nào thì cũng quen sẵn với cô giáo nhỏ rồi. Chỉ cần nó "điều hợp chương trình" chút xíu là mọi chuyện sẽ êm thấm ngay, đừng lo. Tôi nghĩ thầm nếu vậy sao mà không điều hợp từ đầu luôn cho tiện, lại bắt tao phải gồng mình làm quen nàng một mình chứ. Nghĩ vậy mà không dám nói ra sợ nó giận thì hư bột hư đường hết. Tuy nhiên nghe nó hứa sẽ làm Lê Lai cứu chúa cũng yên tâm phần nào. Sáng hôm sau là ngày quyết định. Như thường lệ, cô giáo nhỏ vừa đạp xe ra khỏi hẻm là tôi phóng xe theo. Phía sau nữa là thằng KC giữ lời hứa cũng đạp xe sau tôi một đoạn. Tôi chỉ có khoảng 20 phút để thi hành kế hoạch. Chần chừ một chút nàng mà tới trường là coi như xong, bao nhiêu dự tình sẽ tiêu thành mây khói.

Qua gần nửa đoạn đường mà tôi vẫn chưa dám mở lời mặc dù là đã theo sát nàng lắm rồi. Bánh xe trước của tôi đã kể ngay bánh xe sau của nàng. Nhưng mà bao nhiêu câu văn hoa bóng bẩy chuẩn bị sẵn cả đêm đều không cánh mà bay đâu hết. Đầu tôi lúc bấy giờ như một tờ giấy trắng. Kẹt quá tôi nhìn về phía sau cầu cứu với

Lê Lai, chỉ thấy nó trợn mắt giơ một tay thành nắm đấm dí về phía trước, ngụ ý bảo “Mày mà không tới luôn thì biết tay ông”, trên này tôi cũng nắm một tay lại hùng dũng giơ thẳng lên trời, đây là ám hiệu định trước của tụi tôi, nghĩa là “Cứu bồ, cứu bồ. Tao bí rồi”. Mãi lo nhìn phía sau cầu cứu tôi không để ý nên lạc tay lái. Bánh xe trước của tôi bỗng ngáng vào bánh xe sau của nàng. Thế là 1,2,3... cả nàng lẫn tôi cùng ngã xuống đường.

Tôi dám thề với các bạn rằng, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ tôi cảm thấy xấu hổ và què cả mấy cục như bây giờ. Ước chi khi đó có cái đường rầy bên cạnh chắc tôi sẽ đâm đầu vào xe lửa chết cho đỡ què. Tôi không nhớ ngoài lí nhí mấy tiếng xin lỗi không biết là có nói gì thêm nữa không. Và cô giáo nhỏ có nói gì lại không tôi cũng không nhớ nổi. May mà không có gì trầm trọng. Nàng đứng dậy phủi quần áo xong lẳng lẳng đi tiếp, còn tôi dắt xe vào lề đường ngồi. Được một lát, thằng bạn rề xe tới, nó cười khả khả giơ một ngón tay lên khen rí rít “Mày chơi chiêu này độc thiệt. Tao đâu ngờ mày bạo dữ dzậy” Nó tưởng là tôi cố ý tông xe cô giáo nhỏ để làm quen Trời ạ.

Chiều hôm đó tôi đã làm một chuyện mà chính tôi cũng không ngờ. Tôi tự tới nhà cô giáo nhỏ một mình. Tôi muốn phân trần cùng nàng rằng đó là một tai nạn chứ không phải do tôi cố ý.

Không biết hôm đó có ông bà nào phò hộ, hay vì lòng thành thực của tôi đã được Bụt nhà nàng chứng giám. Cô giáo nhỏ Thu Tâm tiếp tôi một cách vui vẻ thật bất ngờ. Nàng thông cảm biết không phải tôi cố ý đụng xe. Nhưng nàng lại biết tổng là ông hàng xóm KC đạo diễn cho tôi mấy tuần nay vân vân...và vân vân. Tôi chỉ còn nước ngồi nghe, lâu lâu cười tòn tẽn chống chế dùm cho thẳng bạn chút đỉnh. Cuối cùng nàng nói thôi mỗi sáng đừng có theo nàng nữa. Lỡ đụng xe nữa thì ...què lắm. Nàng bận đi làm mỗi ngày, nhưng cuối tuần Chủ Nhật tôi có rảnh thì tới nhà ngồi nói chuyện chơi cũng được. Trời ơi, tôi sung sướng quá. Trúng mánh lớn rồi. Cuộc đời bỗng đẹp sao, tình yêu bỗng đẹp sao... Ông nhạc sĩ nào chế một câu hay ra phết! Tôi làm sao có thể ngờ là mình có điểm phúc được nàng cho phép tới nhà chơi. Tới đây tôi chỉ mong là nàng cho tôi vài phút phân trần, rồi sau đó có lạnh lùng mời ra khỏi cửa cũng không sao. Vậy mà tôi đã ngồi lại gần cả tiếng, mà thú thật là không nhớ đã nói chuyện gì. Được nàng hứa hẹn là một điều sung sướng không thể tưởng nổi, và nhất là nghĩ đến lúc thằng bạn há hốc mồm nghe tôi kể để rồi “không tin được dù đó là sự thật...” tôi khoái muốn chết rồi.

Những ngày sau đó, nghe lời khuyên bảo của cô giáo nhỏ, tôi không đi theo cô nữa. Ráng chờ đến cuối tuần sẽ lại thăm như đã được hứa hẹn. Ôi, chưa bao giờ tôi thấy ngày dài vô tận như những ngày này. Tôi nhớ cô giáo nhỏ của tôi quá mà phải cắn răng ráng nhịn vì nàng đã dặn dò đừng theo cơ mà. Bạn thử nghĩ còn gì đau khổ cho bằng biết nàng ở đó mà không thể gặp. (Bây giờ nghĩ lại thấy mình ...hơi ngu. Nàng dặn thì dặn, nhưng cứ lén nhìn từ xa thì nàng làm sao biết được?).

Nhưng ở đời khi nào cũng vậy các bạn ạ. Mất cái này thì được cái kia. Cũng vì nổi tương tư gặm nhấm tâm can cần giải tỏa mà tôi đã bật ra được bài thơ tình đầu đời. Đây, bài thơ tình dài 32 năm của tôi bắt đầu như vậy:

Có cô giáo nhỏ

Mỗi sáng tinh sương

Xe đạp đến trường

Khi lá còn đong sương

Tôi chờ trước ngõ

Tôi lạnh co ro

Nhịn tiền mẹ cho

Mua điều Vàm Cỏ

Cô ơi cô,

Hãy đi chậm chậm.

Cho tôi theo với,

Đổi trao đôi lời

Tôi mong cô xem

tôi như học trò

Chỉ như học trò.

Để cô cười duyên

...

Bài thơ chỉ tới đó, chưa kết thúc vì tôi lại tham lam đòi phổ nhạc. Không hiểu một mảnh lực huyền bí nào đã khiến tôi có cảm tưởng như mình là một thiên tài vĩ đại. Tôi nghĩ tôi là thi sĩ, tôi là nhạc sĩ, tôi cũng có thể làm văn sĩ, võ sĩ, hiệp sĩ... hay bất cứ cái gì sĩ cũng đều OK tuốt. Đạo đó tôi mới đang tập tễnh học đàn guitar với sư phụ KC. Với mở nhạc lý mẫu giáo sơ khởi, vậy mà tôi ráng mần mò cả ngày rồi cũng ra được bài nhạc có nốt, có điệu đàn hoàng chứ giỡn sao. Tôi nhớ là đã trình bày bản nhạc với sư phụ và nhận được lời khen đầy khích lệ. Thú thật tôi không đồng ý với sư phụ cho lắm vì tôi nghĩ rằng thơ mình lúc đó đã ngang cơ Phạm Thiên Thư và nhạc thì chắc chỉ thua Phạm Duy chút xíu. Vậy mà sư phụ chỉ khen sơ sơ, hic ! Tôi định vài ngày tới sẽ làm xong bài thơ, phổ xong bài nhạc, và sẽ hát cho cô giáo nhỏ nghe khi tới nhà nàng cuối tuần này.

Một tối tôi mới đi đâu về nhà thì thấy mẹ tôi ngồi chờ với ông anh họ cùng gói đồ gói sẵn. Tôi phải đi ngay. Một chuyến vượt biên sắp sửa khởi hành và còn một chỗ. Tôi nghe mà bàng hoàng. Đi ngay bây giờ sao? Rồi còn cô giáo nhỏ của

tôi? Không cho tôi nói một lời từ giả ư? Không không, tôi không muốn đi đâu nữa cả. Tôi muốn ở lại SG với nàng cô giáo nhỏ của tôi thôi. Nhưng dĩ nhiên là đâu được. Phải đi thôi. Ngồi trên xe tôi chỉ còn nước cầu trời cho chuyến đi bị hủy bỏ bất ngờ để tôi được trở về với cô giáo nhỏ của tôi.

Nhưng trời không chiều lòng người. Tôi đã đi một lèo đến 18 năm các bạn ạ. Đến cuối năm 97 mới có dịp trở lại SG. Gặp thằng bạn củ hỏi cô giáo nhỏ tôi đâu. Nó nói có trời mới biết. Thế là hết. Hic

Ồ hô! tưởng là hết nhưng mà chưa hết hẳn. Mới mấy tuần trước, có ông bạn từ Maryland gửi cho cái clip bản nhạc NGÀY XƯA HOÀNG THỊ. Đang cùng bà xã thưởng thức hay quá, tôi bỗng cao hứng kể lại cho vợ nghe chuyện tình Cô Giáo Nhỏ, cái thuở em đi dạy học tôi theo sau loọc coọc, mỗi sáng tinh sương, đốt đuốc Vàm Cỏ ... Nghe tôi kể xong câu chuyện, bà xã có vẻ cảm động và thông cảm với sự chia cách bất ngờ đó. Nàng đề nghị bài thơ năm ấy chưa làm xong, thôi bây giờ tôi làm tiếp cho xong đi để cho không còn gì vướng vắn. Trong lúc tâm hồn đang lai láng đầy kỷ niệm, tôi mất cảnh giác, bèn lỡ đại phang thêm mấy câu cuối như sau:

...
*Thương cô giáo nhỏ
 Cuộc đời quanh co
 Ba mươi năm rồi
 Mọi tình chưa tỏ*

Hỡi ơi, đã hai ba thứ tóc trên đầu mà tôi vẫn còn đại đột tin lời đàn bà dù bà đó là ... vợ ta. Đang từ về mặt hiền hòa giống như của một người chị cả đang nghe cậu em trai mới lớn giải bày tâm sự, tôi thấy mắt nàng bỗng sầm xuống mấy giây chiếu tướng thẳng vào chữ *thương* một cách ... không mấy thiện cảm. May mà chỉ một chút thoáng qua, rồi thôi. Đợi tôi viết vừa xong, nàng thỏ thẻ nói rằng nàng cũng cảm hứng muốn làm tiếp thêm mấy câu nữa cho bài thơ này. Tôi hơi ngạc nhiên. Nàng lấy cây viết làm luôn một lèo:

*Mọi tình lúc nhỏ.
 Anh nhất như thỏ.
 Tổ gì mà tỏ!!!
 Khi nào ra ngõ
 Gặp "bà" giáo nhỏ
 Tui tỏ dùm cho.
 Bây giờ ăn no
 Làm ơn lo ...rửa chén.*

Ha ha ha., bài thơ tình đầu đời và duy nhất của tôi sau 32 năm bây giờ mới được chính thức kết thúc. Lần này thì chắc hết thiệt. Hồng dám giỡn mặt nữa.

Chào bạn. Tôi đi rửa chén đây!!!

ThaiNC

tình thơ

*ta có một đời yêu thương khổ thiết
 yêu cô nào cũng xách bỏ vào thơ
 lúc ngồi buồn, lại giở thơ ra đọc
 là lúc cô nào cũng đã thành xưa*

*đã rất xưa mà ai cũng đẹp
 mới biết trang thơ có trái tim hồng
 mới biết chính ta cạn cùng nước mắt
 khi các cô dần khăn gói qua sông*

*đời tình ta chẳng khác gì đám cúng
 những mâm đầy (thịnh soạn và lễ nghi)
 lo cúi lạy, lòng thành, ta khấn tụng
 vừa ngẩng đầu, thiên hạ đã bưng đi*

*nên cả đời chỉ yêu hương yêu khói
 mối tình nào cũng nhất định không vui
 quá thất bát, ta tự mình chửi rửa:
 ăn thứ chi mà ngu ác rửa trời!*

Hoàng Lộc

**Suy
 ngẫm
 cuộc
 sống**

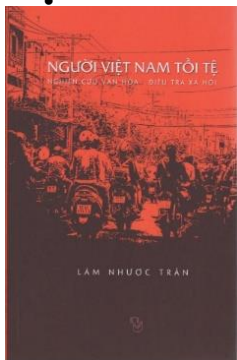

NHỮNG CON NGƯỜI VĨ ĐẠI HỌ THẢO LUẬN VỀ TƯ TƯỞNG,
 CON NGƯỜI BÌNH THƯỜNG NÓI VỀ CÁC SỰ KIỆN,
 NHỮNG NGƯỜI TÂM THƯỜNG THÌ NÓI VỀ NGƯỜI KHÁC.

- *Những con người vĩ đại thì họ thảo luận về tư tưởng.*
- *Con người bình thường thì nói về các sự kiện*
- *Những người tâm thường thì nói về người khác*

Eleanor Roosevelt

Đọc “Người Việt Nam Tội Tệ” của Lâm Nhượng Trần

Người Việt chúng ta tự hào về di sản mà ta thường được nghe trong các bài diễn thuyết về văn hóa, thường đọc trong sách... Việt: chúng ta có hơn bốn ngàn năm văn hiến.

Nhưng bản tính người Việt hiện nay, sau khi trải qua hơn bốn ngàn năm văn hiến, như thế nào thì ta phải xét kỹ.

Bàn về tính tình của người Việt, hơn 100 năm trước, cụ Phan Bội Châu đã viết:

“(...) Vì vậy, giờ đây tôi xin kể những điều tai nghe mắt thấy để quốc dân cùng biết: Hay nghi kỵ lẫn nhau, không làm nên việc gì cả, đó là điều rất ngu thứ nhất. Tôn sùng những điều xa hoa vô ích, bỏ bễ những sự nghiệp đáng làm, đó là điều rất ngu thứ hai. Chỉ biết lợi mình mà không biết hợp quần, đó là điều rất ngu thứ ba. Thương tiếc của riêng, không tưởng đến việc ích chung, đó là điều rất ngu thứ tư. Biết có thân mình nhà mình mà không biết có nước, đó là điều rất ngu thứ năm. Dân được cường thịnh là nhờ có sự nghiệp công ích. Nay những việc đó, người nước ta đều không thể làm được. Hỏi vì sao không làm được, thì nói là vì không có tiền của. Sở dĩ không có tiền của là vì đã tiêu phí vào những việc vô ích xa hoa rồi.” (Việt Nam Quốc sử khảo, chương thứ năm – xuất bản năm 1909)

Mười năm sau (1919), trong Việt Nam Sử Lược, cụ Trần Trọng Kim cũng đã ghi khá rõ rệt:

“Về đàng trí tuệ và tính tình, thì người Việt có cả các tính tốt và các tính xấu. Đại khái thì trí tuệ mình mẫn, học chóng hiểu, khéo chân tay, nhiều người sáng dạ, nhớ lâu, lại có tính hiếu học, trọng sự học thức, quý sự lễ phép, mến điều đạo đức: lấy sự nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, làm 5 đạo thường cho sự ăn ở. Tuy vậy, vẫn hay có tính tình vật, cũng có khi quỷ quyết, và hay bài bác chế nhạo. Thường thì nhút nhát, hay khiếp sợ và muốn có sự hòa bình, nhưng mà đã đi trận mạc thì cũng có can đảm, biết giữ kỷ luật.”

Hay gần đây, Nguyễn Hưng Quốc, nhà phê bình văn học, đã tóm tắt:

“Người Việt rất đáng yêu trong quan hệ cá nhân và ở những nơi quan hệ cá nhân đóng vai trò chủ đạo: gia đình, bàn tiệc, quán nhậu, và hàng xóm. Ở những nơi đó, người Việt, nói chung, rất nhiều

tình cảm và tình nghĩa. Và cũng ở những nơi đó, ít ai phàn nàn về người Việt.

Nhưng vượt ra ngoài quan hệ cá nhân thì khác. Bước vào không gian công cộng ở Việt Nam, nhất là không gian công cộng thuộc quyền nhà nước, từ uỷ ban nhân dân đến công an phường, quận, thành phố; từ bưu điện đến bệnh viện; từ bàn hải quan đến văn phòng xuất nhập cảnh, v.v... ở đâu người Việt Nam cũng dễ ghét.” (Trích blog Nguyễn Hưng Quốc).

Nhưng ta không thể mãi tự mãn với “Người Việt Đáng Yêu” (Doãn Quốc Sỹ) hay “Người Việt Cao Quý” (A. Pazzi, tức Vũ Hạnh) mà phải luôn sửa mình bằng cách bỏ dần tật xấu còn tồn tại và tập những nét tốt học được từ người cho đồng bộ với trào lưu tiến hóa của nhân loại. Do đó mới có phương pháp tu thân là “Thuốc đắng giả tật”, người ta thường nói. Trong tác phẩm nổi tiếng “Người Trung Quốc xấu xí” xuất bản vào hậu bán thế kỷ trước, Bá Dương đã thẳng thừng vạch ra nhiều nét xấu của dân Trung Quốc. Tác phẩm này đã trở thành một cuốn sách bán chạy. Chẳng biết thực tế tác dụng của những bài tham luận mà Bá Dương đã đọc có cải biến người Trung Quốc được mấy phần?

Còn với người Việt thì sao? Không cần phải tìm tòi đâu xa, người Việt hiện nay khá mang tiếng xấu trên thế giới với những tổ chức băng đảng quốc tế khai thác dịch vụ cần sa ma túy, tật ăn cắp vặt, tải hàng lậu, khai gian thuế, hối lộ, bằng giả bằng dỏm và chiếm ngôi vị đầu của cuộc tranh giải xì phé thế giới (poker)... Nói tóm lại, hơn bốn ngàn năm văn hiến để có một di sản là người Việt như thế này hay sao? Có cần một “liều thuốc đắng” cấp kỳ không?

Trong chiều hướng đó, tác phẩm “Người Việt Nam Tội Tệ” của Lâm Nhượng Trần có thể coi là một bước đầu trong chuỗi: nhận biết bệnh, tìm nguyên nhân gây bệnh, trị bệnh và phòng bệnh.

Tương tự như Bá Dương, trong “Người Việt Nam Tội Tệ”, Lâm Nhượng Trần đã khai triển những tật xấu của người Việt, bằng cách liệt kê ra những chi tiết, gồm ít nhất 63 thói tật sau đây: dân trí thấp kém, giáo dục bất cập, văn hóa lạc hậu, gia trưởng, độc đoán, bảo thủ, thiếu trung thực (hay gian dối), xảo trá, lật lọng, thiếu uy tín, vô cảm, thiếu tự trọng, vô trách nhiệm, thiếu ý thức (quan hệ cá nhân và cộng đồng), tùy tiện, cẩu thả, thiếu kỷ luật, thiếu óc tổ chức, thiếu kỹ năng làm việc nhóm, thiếu chuyên nghiệp, thiếu tinh thần cầu thị, xuê xoa, thiếu nguyên tắc, mơ hồ, nhập nhằng, thiếu minh bạch, hay nói nước đôi lập lờ, tính thực dụng, cảm tính, nhẹ dạ, cả tin, mê tín dị đoan, khôn vặt, ăn xổi ở thì, làm ăn chộp giật chỉ thấy cái lợi trước mắt, tham lam,

nhiều chuyện, hay ganh ghét, đố kỵ, thích gièm pha, bôi nhọ và đâm thọc, hay bắt chước, a dua, học đòi, vọng ngoại, xô bồ, nhếch nhác, ăn dơ ở bẩn, thích ăn nhậu bài bạc, lưu manh, thích bạo lực, hay nổi, háo danh, hay khoe khoang, tự cao tự đại, thích phô trương và chuộng hình thức bề ngoài, cây thân cây thể, cửa quyền, đặc quyền đặc lợi, lợi ích nhóm...

Đọc một danh sách dài với gần như tất cả tính từ chỉ thói hư tật xấu của con người, ai không sợ.

Khác Bá Dương, một nhà văn kiêm nhà báo dùng lối văn châm biếm điểm chút hài hước để chuyển tải ý tưởng, Lâm Nhược Trần (một bác sĩ Tâm lý đã sống ở Hòa Lan hơn 20 năm) đã dùng kinh nghiệm ông có được qua hơn 10 năm làm việc chung với người Việt trong nước cộng thêm những dữ kiện thu thập qua báo chí để khai triển đề tài này theo phương pháp thống kê khoa học.

Tác phẩm là kết quả của nhiều cuộc nghiên cứu về văn hóa và điều tra về xã hội, như đã ghi trong tiểu tựa. Trong 18 bài tiểu luận, ông đã phân những tật xấu của người Việt thành từng nhóm. Những trích dẫn từ báo chí, trang mạng là từ những tờ báo, trang mạng có uy tín trong nước, và phần lớn được dẫn nguồn. Đại đa số những dữ kiện này được ông thu thập trong hai năm 2015 - 2016, chứng tỏ sự cập nhật của tác phẩm.

Để tránh hiểu lầm, tác giả cũng minh định là "...đối tượng tôi muốn đề cập là cái số đông, là những phần tử chiếm đa số trong hơn 90 triệu dân đang sinh sống trên cái mảnh đất hình cong như chữ S này..." (tr. 30). Người gốc Việt sống ở hải ngoại thoát nạn. Hú vía.

Với tựa đề "Người Việt Nam Tội Tệ", những điểm son của người Việt hay của xã hội Việt Nam trong tác phẩm chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Hình như tác giả chỉ muốn nêu những điểm này ra cho thấy có một chút xíu khía cạnh tích cực của xã hội Việt Nam mà thôi. Bởi vì luận đề của tác phẩm là "tội tệ", không phải một cuộc nghiên cứu hai chiều. Nhưng mà phải vậy thôi, nếu muốn trị bịnh bằng thuốc đắng.

Từ những dữ kiện trích dẫn, ông đã đưa ra một số nhận định về nguyên nhân đưa đến những tính xấu này, mà có cội nguồn sâu xa là vì do hấp thụ một nền giáo dục truyền thống, và có gốc từ một xã hội thuần nông:

"... Đó là nguyên nhân chính đưa đến sự trì trệ lâu dài mang tính hệ thống khiến cho xã hội và đất nước chậm phát triển so với tiềm năng thực tế mà thật ra nó phải có" (tr. 82).

Và cũng chính vì tính đặc thù của gia đình họ hàng Việt Nam làm cho con người khó có thể theo được sự tiến hóa của xã hội: "...do nhận thức thấp kém cùng sự thiếu ý thức, thiếu hiểu biết của đa số người dân, cái quan hệ chằng chịt bởi nếp sống ràng buộc của đại gia đình Việt Nam không thường xuyên mang lại niềm vui và sự hạnh phúc, nó hầu như chỉ đem đến những khó khăn sự phức tạp và nỗi thống khổ cho những người trong cuộc." (tr. 49).

Và do "...nền tảng văn hóa bị đánh mất, nền giáo dục thì trì trệ, bất cập và lạc hậu, từ đó, dân trí sẽ chậm phát triển nên ý thức của người dân không có điều kiện và cơ sở để được nâng cao..." (tr. 174).

Tóm lại, lỗi phần lớn, theo Lâm Nhược Trần, nằm ở một số khía cạnh đặc thù của bản sắc dân Việt. Nhưng vì sao đến nông nỗi này, trong khi nếp sống gia đình làng xã của Việt Nam khá giống xã hội nơi một số nước tiên bộ khác trong vùng Đông Nam Á?

Tuy tác giả không nói trắng ra vì sao đất nước, con người Việt trở nên tệ hại như thế nhưng người ta có thể đọc giữa những hàng chữ là trách nhiệm lớn nằm ở bộ máy cầm quyền, đã dung túng cho thuộc hạ các cấp từ cao tới thấp mặc tình thao túng theo một chính sách tùy tiện, chấp vá. Chính sách này, cộng thêm một số thói tật đã tạo nên một "...tư duy mang ơn, cảm ơn theo cái cách quỳ lụy, xin xỏ cũng rất phổ biến... Nghĩ cũng lạ, mà người dân có hiểu gì đâu, dân đóng thuế để nuôi cán bộ, cán bộ có trách nhiệm giải quyết những bức xúc của dân, nhưng họ vẫn có thói quen một cách rất quan liêu, ban ơn và hành dân." (tr. 142). "Thực tế là như vậy, nhưng để biện minh cho sự yếu kém, cho tiêu cực và những bất cập tồn tại trong xã hội, nhiều người, nhất là các cơ quan công quyền thường hay có thói quen đổ lỗi cho nhau hay cho kinh tế thị trường... Sai phạm xảy ra, nếu chỉ với điệp khúc 'rút kinh nghiệm, xử lý nội bộ' rồi 'khiến trách hay cảnh cáo' như trò trẻ con sẽ không giải quyết được vấn đề." (tr. 173).

Và còn nhiều nữa..., như "chạy theo thành tích là một vấn nạn có hệ thống và đã trở thành một nếp sống xã hội mang tính tiêu cực trầm trọng" (tr. 42), là điều bất cứ người nào khi nhìn vào những công trình hoành tráng kiêu đồ hàng mã đầy dẫy ở Việt Nam đều thấy rõ và ngán ngẩm trò đời lẫn ngán sợ tai nạn chưa biết sẽ xảy ra lúc nào do tắc trách.

Đọc hết 360 trang với đầy dẫy lời kết tội, khi gấp sách lại, người đọc sẽ bàng hoàng tự hỏi: có thật vậy chăng? Nếu quả tình đa số (tác giả không nêu con số cụ thể) dân Việt mang nhiều tính xấu

như vậy thì đất nước sẽ ra sao? Bởi vì, ngay chính bản thân họ (có lẽ cũng do cảm tính chẳng?), họ thấy những tật xấu này không nằm trong họ và có lẽ những thành viên trong gia đình họ đâu có xấu xa như thế.

Một câu hỏi nhức nhối đã được tác giả đưa ra cho mọi người, bất kể ở đâu, tự suy ngẫm: “Bạn muốn con mình trở thành người thế nào? Từ tế, có cuộc sống hạnh phúc? Bạn thực sự nghĩ rằng bạn có thể dạy con thành người tử tế, khi chính bản thân các bạn đang bị cuốn theo cái xã hội đầy xấu xa, và các bạn không thèm làm gì khác ngoài nương theo cái xấu xa ấy để sống?...” (tr. 104).

Nhưng thực tế có lẽ đây là bài toán không lời giải, bởi vì: “...Một số người bạn của tôi làm việc trong giới khoa học và nghệ thuật... trong lúc bàn luận chuyện thế sự, nhìn thấy tình hình đất nước, xã hội, con người ngày nay, họ cảm thấy ‘bó tay toàn tập’, không làm gì được chỉ biết nhìn nhau mà chửi thề...” (tr. 112).

Đương nhiên, vì đúng như trong nhận định của Nguyễn Hưng Quốc nêu ở phần đầu về tâm tính của người Việt, là “khi ra ngoài quan hệ cá nhân thì mọi chuyện sẽ khác ngay”. Nhưng điều tôi muốn nói ở đây, là một cuộc nghiên cứu dựa trên tài liệu từ báo hàng ngày hay báo mạng bằng cách rút tỉa chọn lọc không có được sự trung thực đúng mức. Báo chí đưa nhiều tin “giật gân”, tai nạn cướp bóc, chuyện gây sốc... để câu độc giả, điều đó ai cũng biết. Đây là một trong những nhiệm vụ hàng đầu của những tờ báo đại chúng ngày nay, bất kể ở nước nào. Đó là chưa nói tới chuyện ở Việt Nam, sự lèo lái quần chúng để họ chỉ chăm chăm bàn tán về những tệ nạn xã hội, về cuộc sống xa hoa của đại gia với siêu sao chân dài... theo kiểu những bài trên báo sẽ làm cho dân chúng bớt quan tâm tìm hiểu thêm về những vấn nạn gốc rễ của xã hội, nhìn theo mặt chính trị, văn hóa chính thống.

Vì thế, nếu chúng ta đọc những trang mạng hay blog của các tổ chức tranh đấu chẳng hạn, thì ta sẽ có cảm giác phần lớn người dân trong nước hằng ngày quan tâm đến việc tranh đấu cho tự do dân chủ. Nếu chúng ta đọc những thông tin từ những cơ sở tôn giáo thì chúng ta sẽ thấy người dân nương cơm xẻ áo cho nhau trong cơn hoạn nạn...

Người đọc tinh ý có thể thấy những dữ kiện tác giả dẫn chứng phần lớn là những trường hợp cá biệt. Sự giải quyết (hay không giải quyết) của chính phủ Việt Nam trước những tệ nạn này không thấy tác giả đề cập. Hơn nữa, có những chuyện không phải chỉ xảy ra ở Việt Nam mà còn

xảy ra ở một số nước “văn minh tiên tiến”, như chuyện các quan chức đổ lỗi cho nhau khi có sai phạm, như chuyện ăn tô phở 25.000 VND vừa phải chịu đựng một cung cách phục vụ bất lịch sự, vừa bị nghe chửi khi đưa tờ 500.000 (bằng 20 lần giá tô phở hay 1/10 của tháng lương của dân trung bình) để trả tiền, hoặc như trường hợp của chính tác giả “...sau khi tôi chính thức cho phát hành một văn hóa phẩm, một nhà văn nổi tiếng rất có uy tín, lại là bạn thân, đã không ngần ngại, thẳng thừng đặt điều kiện để anh ấy viết một bài quảng bá cho ấn phẩm.” (tr. 177-178). Tuy nhiên, bên cạnh đó phải nói là còn có rất nhiều “chuyện lạ bốn phương” động trời được tác giả nêu ra, mà nếu tác phẩm được dịch ra ngoại ngữ và phổ biến thì chắc lượng du khách tới Việt Nam sẽ sụt giảm đáng kể.

Do đó, nhận xét tác giả đưa ra trong Lời Mở Đầu là “...dân tộc nào cũng có cái hay cái dở, nhưng cái xấu xí của người ta nó hạn chế, bình thường, có thể chấp nhận được, chưa cần phải uống thuốc để điều trị, còn cái tồi tệ của người Việt Nam chúng ta thì thật sự đã ‘hết thuốc chữa rồi!’” (tr. 28) tôi cho là có phần nào tiêu cực. Dù sao, không thể chối cãi được là những tệ nạn ở Việt Nam đã lan tràn quá mức, đến nỗi Việt Nam hiện đang đứng ngang hàng với nhiều nước ở Phi châu hay Nam Mỹ châu. Đó là cái nhục chung của người Việt chúng ta, nhưng lời giải thì không đơn giản. Đúng như tác giả nhận định: mọi người đã trở nên vô cảm.

Tác phẩm “Người Việt Nam Tồi Tệ”, xét cho cùng, sẽ tìm được hai đối tượng. Đối tượng thứ nhất là tuyệt đại đa số những người tị nạn trên khắp thế giới thuộc thế hệ thứ nhất, họ mang theo những nét văn hóa đẹp của một xã hội Việt Nam hơn 40 năm về trước để rồi chỉ thấy những chuyện trái tai gai mắt họ gặp trên internet hay qua lời kêu rêu của thân nhân từ trong nước, thì tác phẩm này là một sưu tầm khá đầy đủ những gì họ đã biết và đang muốn biết. Đối tượng thứ hai là những người trong nước còn đang trần trở tìm một giải pháp khả thi để có thể cùng nhau cứu vãn sự tuột dốc của văn hóa Việt một khi nước nhà tới vận hội chuyển đổi, thì có thể coi tác phẩm này là một phân tích khá có hệ thống những thói tật của đa số người Việt trong nước.

Nguyễn Hiền

*Người Việt Nam Tồi Tệ –
Nghiên cứu văn hóa – Điều tra xã hội
Lâm Nhược Trần
360 trang, bìa mềm
Người Việt Books xuất*

Luận về “ Ý trời “

Trần Xuân Thời

Chúng ta thường đinh ninh rằng mọi việc ở đời đều do Đấng Thiêng liêng quan phòng. Nhưng quan phòng không có nghĩa là định đoạt. Quan phòng hiểu theo nghĩa quan sát, nhận định, hướng dẫn, chứ

không hiểu theo nghĩa quyết định, vì Tạo hóa đã cho chúng ta lý trí để suy xét và tự do để hành động. Chỉ khi nào con người có tự do hành động mới chịu trách nhiệm về hành động của mình. “God, in the beginning, created man, he made him subject to his own free choice” (Sir14:15.)

Con người hữu lý khi tin rằng “Hoàng thiên bất phụ hảo tâm nhân” (Trời không phụ người hiền đức) hay phúc họa ở đời do phản dương có điều kiện (conditioned feed back) tùy thái độ của con người. Khổng Tử viết “Vi thiện giả, Thiên báo chi dĩ phúc, vi bất thiện giả, Thiên báo chi dĩ họa” (Ai làm lành thì Trời báo phúc cho, ai làm điều chẳng lành thì Trời lấy họa mà báo cho) và Luận Ngữ ghi “ Bất tri Thiên mệnh vô dĩ vi quân tử giả” (Không biết mệnh Trời thì không phải là người quân tử).

Ý niệm về “Ý Trời” là ý niệm chung của dân gian được hiểu qua nhiều ý nghĩa khác nhau tùy theo tín ngưỡng. Chúng ta thử xét qua các ý nghĩa thông thường bàn bạc trong triết lý nhân gian.

Người ta thường nói:

“Sinh tử hữu mệnh, phú quý tại Thiên”

hay

“Sống chết bởi tại trời, giàu nghèo là cái số. Dầu ai ruộng sâu, trâu nái, đụn lúa, kho tiền, cũng bắt quá thủ tài chi lỗ”. Của cải thế gian là những vật hư nát nên những kẻ vì phú thường bất nhân không lo phần linh hồn thì cũng như những tên mọi giữ cửa!

Nếu tin hoàn toàn vào số mạng thì chúng ta đã tin vào thuyết định mệnh (determinism). Một khi tin vào số mệnh thì con người có thể có thái độ

tiêu cực buông thả, không cố gắng, nhưng không tự trách mình mà phó thác cho số mệnh: “Cũng liều nhắm mắt đưa chân, Thử xem con tạo xoay vần đến đâu.”

Tại sao con người tin vào số mệnh? Có lẽ khi con người được tạo dựng nên ở thế trần cảm thấy mình quá yếu đuối trước những mãnh lực thiên nhiên, tai ương khốn khó như bão tố, động đất, hạn hán, lụt lội, bệnh tật, thú dữ... đối với con người cổ sơ đó là những thiên tai trời định. Từ những sự bất lực đó, con người đã tìm giải đáp và cũng là nguồn an ủi là tin vào thần linh. Thần linh có rất nhiều loại như thần hiền, thần dữ, thủy thần, hà bá, sơn thần, thổ thần.... và con người thờ nhiều vị thần khác nhau tạo nên tình trạng đa thần (polytheism) trong đạo giáo dân gian.

Người Trung Hoa có tục ném thiếu nữ xuống sông tế thần Hà Bá, để thần hà bá vui lòng, bớt giận, khỏi gây thủy tai, lụt lội mỗi khi sông Hoàng Hà hay sông Dương Tử ngập lụt. “Hà bá lấy vợ”. Biết bao thiếu nữ chết oan vì sự sùng bái mê tín dị đoan này. Người Việt có truyện Sơn Tinh, Thủy Tinh để giải thích nạn lụt lội hàng năm ở sông Nhị Hà.

Ngoài tín niệm chung của nhân gian, có những tín niệm có hệ thống như các hệ thống tín lý của Khổng Học, Phật Học, Lão Học. Trừ các tăng sĩ, nho sĩ, trí thức; đa số người bình dân Việt pha trộn cả ba học thuyết vào với nhau, hữu sự vái tứ phương, trong cuộc sống hàng ngày như: “Lạy Trời, lạy Phật, lạy Thiên Tiên Thánh Giáo, lạy Ông Bà, Cha Mẹ... ban cho con được tai qua nạn khỏi.” Nhất là những lúc gặp khốn khó thập tử nhất sinh.

Khổng học là một triết thuyết về cách xử thế dựa trên nhân, lễ, nghĩa, trí, tín... Khổng học tin vào Mệnh Trời (God's Mandate). Trời trong tâm trí người bình dân là Ngọc Hoàng, là Thượng Đế. “Thuận Thiên giả tồn, nghịch Thiên giả vong”. Thuận Thiên thì sống chống Thiên thì chết.

Sống theo mệnh trời là sống có trung, hiếu, tiết, nghĩa nhằm hướng đến cái chí thiện ở đời. Từ triết thuyết và luân lý làm người tốt và hữu dụng, triết lý giáo dục theo quan niệm của Nho học cốt đào tạo con người trở nên chí thiện “Đại học chi

đạo, tại minh minh đức, tại thân dân. tại chi ư chí thiện.”, chứ không chỉ học lục nghệ để mưu sinh. Khổng học còn là một triết thuyết về phương pháp trị quốc an dân. Chương trình giáo dục của Trung Hoa và Việt Nam suốt mấy ngàn năm văn hiến đều lấy Khổng học làm căn bản như dùng Tứ Thư, Ngũ Kinh làm sách giáo khoa cho sĩ tử. Văn võ bá quan trong các triều đại đều là những người xuất thân tu cửa Khổng, sân Trình, lấy Khổng học làm phương châm hướng dẫn hành động.

Người bình dân không cần đào sâu ý nghĩa của Thượng Đế trong Khổng học, thường chỉ tin vào Thượng Đế là đáng thiêng liêng, tạo nên vũ trụ, trên tất cả mọi loài thể hiện qua lời cầu khẩn: “Lạy Trời mưa xuống, lấy nước tôi uống, lấy ruộng tôi cày, lấy bát cơm đầy, lấy khúc cá to”. Phật học, không giải thích số mệnh là do Trời, mà nhấn mạnh vào ý niệm “Nghiệp Chướng” (Karma). Karma, hay nghiệp chướng, là một ý niệm đã có từ hàng ngàn năm trong giáo thuyết của Ấn Độ Giáo (Hinduism) trước khi Đức Phật ra đời.

Ấn Độ giáo tin vào thuyết, luân hồi, nghiệp chướng và nhiều vị thần thánh khác nhau mà thần Siva là vị thần có nhiều quyền lực nhất. Sau Đại Hội Phật Học kỳ thứ II ở Ấn Độ thì Phật học chia làm hai môn phái Tiểu Thừa (Hnayana) và Đại Thừa (Mahayana). Môn phái Tiểu Thừa khai triển mạnh ở Ấn Độ, Tích Lan, Thái Lan, Miến điện....Môn phái Đại Thừa (Mahayana) của Phật học không phát triển mạnh ở Ấn Độ mà phát triển qua Trung Hoa, Việt Nam.....

Theo thuyết “Nghiệp chướng” thì mọi việc xảy ra ở đời này đều do kiếp trước truyền lại, nói khác đi là do tiền định. Con người vốn sinh ra và lặn quẩn trong vòng tử sinh, sinh tử. Chết đi rồi lại đầu thai vào người khác hoặc sinh vật khác gọi là luân hồi (rebirth hay reincarnation). Nếu kiếp này sống ác đức, tội lỗi, thì khi chết có thể hoá thân ra con ruồi, con muỗi, con trâu, con bò.... để làm thân trâu ngựa, cho đến khi được giải nghiệp, mới chấm dứt kiếp luân hồi. Có lẽ vì hoá kiếp như vậy cho nên chúng ta không biết loài thú là hiện thân của những linh hồn tội lỗi nào đó. Như vậy trong sinh vật có linh hồn vì thế không được sát sinh.

Nói khác đi, những gì mình chịu đựng hôm nay là do hậu quả của tiền kiếp (pre life), nghiệp báo. Ví dụ có người tin, sờ dĩ chúng ta tha hương là vì nghiệp báo, ông bà chúng ta đã chiếm đất Chàm, đất Chân Lạp, giết hại biết bao dân lành nay bị nghiệp báo... Ca dao cũng có câu “Trời làm một chuyện lằng nhằng, ông hoá ra thằng, thằng hoá ra ông.” Câu ca dao này ứng nghiệm cho Nam Việt Nam sau 1975.

Nghiệp báo cũng là một loại định mệnh do kiếp trước ăn ở thất đức để lại. Do đó nhân sinh phải tìm cách giải nghiệp.

Phần tích cực của thuyết Nghiệp báo là dù “Đã mang lấy nghiệp vào thân, cũng đừng trách lẫn trời gần trời xa” nhưng mà nếu có “thiện tâm”, tu tâm, tích đức, ăn hiền ở lành để tạo lập công đức có thể đạt đến trạng thái giải nghiệp (mosha). Nghĩa là thoát ra khỏi vòng luân hồi nghiệp chướng vào cõi vô vi, niết bàn... hay cõi Tây Phương cực lạc... Khi đó “Buổi sáng, sau khi thức giấc, có thể chu du qua ba ngàn đại thiên thế giới mà còn đủ thì giờ trở về ăn sáng.”

Phương pháp hay nhất là tu tiên, đến chốn cùng cốc thâm sơn để tu luyện, như Đức Phật đã bỏ gia đình, vợ con, cha mẹ để nghiệp của tiểu quốc Ca Tì La Vệ để lên núi tu luyện theo như sám truyền “Đức Phật sinh ra có 32 tướng tốt. Nếu làm vua thì được vị, nếu xuất gia tu hành thì sẽ thành Phật.”

Phật có nghĩa là người đấng đạo, thoát khỏi tục lụy xích xiềng của thế trần và nhất là thoát vòng nghiệp chướng (mosha) và hiện nay đã có hàng hà sa số chư vị Phật ngao du trên ba ngàn đại thiên thế giới.

Giải thích về sự hiện hữu của vũ trụ và con người, Phật học cho rằng vũ trụ và con người tự không mà có (The universe is from nothing). Bàn về thánh thần, Thượng Đế, Đức Phật bảo đồ đệ chuyện đời chưa hiểu được, làm sao có thể hiểu được chuyện thần thánh. Triết học ngày nay gọi những người có đồng tư tưởng là những người thuộc môn phái “Bất khả tri luận” (Agnosticism) khác với chủ trương vô thần (Atheism) của Epicure. Môn phái vô thần không tin có thần linh, duy vật, con người không có linh hồn, như bao nhiêu sinh vật khác, chết là hết !

Phật học chủ trương có thoát được nghiệp chướng hay không là do sức con người tự tạo lấy, “tự lực cánh sinh” (self help approach), không nhờ vào thánh thần nào giúp sức vì không

biết được có thần thánh hay không... Cũng do quan niệm thiếu tính cách thần linh mà Phật học không phát triển mạnh được ở Ấn Độ, vì Ấn Độ là thế giới của thần linh, mà phát triển qua các quốc gia khác.

Phật học thiên về tu thân, tích đức để thoát vòng nghiệp chướng, lo tu luyện cá nhân để mưu cầu phần rỗi mà không bận rộn về đời sống vật chất, xa lẩn thất tình lục dục. Sở dĩ cuộc đời khổ cực là vì ham muốn và không thỏa mãn được sự ham muốn, cho nên phương pháp hay nhất là giết sự ham muốn thì bớt khổ.

Đời là bể khổ vì luân hồi nghiệp chướng, muốn thoát bể khổ phải tu trì để được đắc đạo, thoát cảnh tái sinh. Người bình dân thường nói "Người hiền chết sớm, kẻ dữ sống lâu", có lẽ hàm dưỡng ý nghĩa chết sớm để thoát trần ai khổ lụy là có phước, kẻ dữ sống lâu để bị đọa đày, để đền tội. Vì nghiệp chướng quá nặng nề?

Phật học không đề cập đến Trời, Thượng Đế, nên ý niệm "Ý Trời" có phần thể hiện hậu quả của nghiệp chướng do tiền kiếp để lại. Có nghĩa là người bình dân, nếu gặp trở ngại, đời sống khó khăn, gặp nhiều cảnh tai ương có thể an ủi bằng câu "Tại vì nghiệp chướng của tôi như vậy". Hoặc tại vì luật nhân quả, nghiệp báo, kiếp trước làm ác, báo hại khiến kiếp sau lãnh đủ.

Người theo Khổng học có thể giải thích "Ý Trời" là ý của Thượng Đế. Thượng Đế đã an bài mọi sự. "Chung cục thì chỉ cũng tại Trời." (Nguyễn Du). Kinh Thi ghi "Thượng đế rất lớn soi xuống dưới rất rõ ràng, xem xét bốn phương, tìm sự khốn khó của dân mà cứu giúp- Hoàng Hỷ Thượng Đế, làm hạ hữu hách, giám quan tứ phương, cầu dân chi mạng." Điều gì dân chúng ước ao thì Trời cũng chiều theo. "Dân chi sở dục, Thiên tất tòng chi". Cầu thì được, xin thì cho, gõ thì mở. Đã là người, ai cũng đều là con của Trời. "Phàm nhân giai, vân Thiên chi tử". Người là tiểu vũ trụ trong đại vũ trụ của Trời Đất và cả hai là Một."

Quan niệm của Nho Sĩ thường có tính cách tích cực hơn là tiêu cực. Con người phải cố gắng hết sức mình làm việc, nếu không đạt được thành công thì không còn tự trách mình mà an ủi bằng mệnh số, đó là do "Ý Trời" như Nguyễn Công

Trứ trong lúc hàn vi thường tự an ủi: "Hữu kỳ đức, ắt Trời kia chẳng phụ."

Người Công Giáo khi nói đến "Ý Trời" tức nói đến "Ý Chúa". Nhiều người nhớ câu "Sợi tóc trên đầu rơi xuống cũng là do ý của Chúa". Người Công Giáo tin rằng Thượng Đế là đấng tạo nên trời đất, muôn vật.

Ý Trời trong quan niệm của người Công giáo là kết quả công việc làm theo thánh ý Thượng Đế. Vi phạm luật lệ không phải là do ý trời. Tại sao? Tại vì Thượng đế sinh ra con người đã cho con người có lý trí để suy xét, và có tự do để hành động.

Vì vậy, tiêu diệt tự do cá nhân là trái với Thiên lý.

Không có có công mà được thưởng, không có tội mà bị tù đày, cấm cố, là vô nhân đạo cho nên người Công giáo chống độc tài đảng trị là làm theo Thiên ý.

Giáo hội quan niệm những kẻ theo chủ thuyết độc tài CS thì không còn là giáo hữu chân chính. Khi bản Tuyên Ngôn Quốc Tế Cộng Sản ra đời năm 1848, Đức Giáo Hoàng Piô thứ IX, (1846-1878) đã tuyên bố " That infamous doctrine of so called Communism which is absolutely contrary to the natural law itself, and if once accepted would utterly destroy the rights, property and possessions of all men and even society itself." Cái học thuyết xấu xa gọi là chủ nghĩa Công sản hoàn toàn trái với luật tự nhiên, và một khi được chấp nhận, nó sẽ tiêu diệt hết dân quyền, tài sản, quyền sở hữu của nhân loại và chính xã hội loài người.

Thế thì với lý trí để suy xét, tự do hành động, con người phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình. Giả thử Chúa sinh ra mọi người bình thường có thân thể và trí tuệ giống nhau nhưng đời sống mỗi người lại khác nhau có phải đó là tại ý trời hay không?

Yes and No. Có và không. Có vì Ý Trời là ý mà Chúa an bài cho mỗi người, bất kể lương hay giáo một vị thể khác nhau trong xã hội để mỗi người một việc thi hành nhiệm vụ mà Trời đã giao phó vì tất cả nhân loại đều là con Trời.

Tuy nhiên, phải lưu ý là khi Trời giao phó sự việc cho mỗi cá nhân, dựa vào khả năng riêng biệt của mỗi người do sự cố gắng, tự tạo và cho con người tự do hành động. Hành động thành công

hay thất bại là do cá nhân. Những cá nhân có thành tâm thiện chí thường là những người sáng suốt vì tâm hồn được bình an, tâm trí được thông minh rất dễ thành công.

Không phải là ý Trời, nếu ngược lại những cá nhân thích sống ích kỷ, hay ganh tị, không hiểu vai trò đã được giao phó, có thái độ thù hận ganh ghét thì tâm hồn bối rối, mất sự bình an, từ đó kém sáng suốt, vụng về và cá nhân phải chịu trách nhiệm về thái độ của mình.

Nếu chúng ta biếng nhác, không chịu học hỏi, không chịu làm việc để lâm vào tình trạng đói khổ, thua sút mọi người, say sưa, phạm tội, trí tuệ lụn bại, thiếu sáng suốt, làm việc ngoài vòng cương tỏa, không làm việc hết mình, không theo thánh ý Thượng Đế, thì kết quả chúng ta phải gánh lấy, không phải là ý Trời.

Như thế, những gì con người thực hiện với thành tâm thiện ý tức là làm việc thiện theo thánh ý Chúa, kết quả đạt được hoàn hảo hay không, không phải là quan trọng, điều quan trọng là chúng ta có cố gắng hay không? Có được ơn Chúa soi sáng, được sự bình an trong tâm hồn, có cảm được sự hữu dụng của đời sống?

Thánh Phao Lồ trước khi trở thành Kitô hữu đã tự ý giết hại Kitô hữu. Khi trở thành tông đồ của Chúa vẫn cảm thấy ân hận về những việc ông đã làm (1Tim 1: 2-15).

Thiên Chúa đã chọn Phao Lồ để nhấn nhủ nhân loại là kẻ có tội lỗi như Phao Lô cũng còn thánh hóa được. Trong thư gửi tín hữu Thành Corinto, Thánh Phao Lồ đã viết: "Tôi không xứng đáng được gọi là Tông Đồ của Chúa, nhưng nhờ ơn Phúc Ngài ban, tôi mới được như ngày hôm nay". "I am... not worthy to be called an apostle... but by the grace of God, I am what I am (1Corinthians 15: 19-10).

Như vậy, tội lỗi của quá khứ không nhất thiết làm cản trở cuộc sống trong tương lai, miễn là có thành tâm hối cải sẽ được trở thành người hữu dụng. Ý niệm này đã được hội nhập vào môn triết pháp. Luật pháp Tây phương dựa trên nhân bản vừa ngăn ngừa tội phạm (determent) vừa giúp phạm nhân tái tạo (restoration) lại cuộc sống, cho phạm nhân "a second chance" dựa trên sự cố gắng cá nhân của mỗi người.

Luật pháp nhân bản không chủ trương "thà giết lầm hơn bỏ sót hay trí, phú, địa hào, đào tận gốc, trốc tận rễ" mà ngược lại chủ trương "thà bỏ sót hơn giết lầm", cho phạm nhân hưởng lợi nếu bằng chứng buộc tội chưa minh bạch (benefit of doubt).

Trời tạo nên con người và rất chính xác khi điều khiển vũ trụ, cũng như biết rõ người nào thích hợp để được giao phó trách nhiệm, sự xứng đáng đó dựa trên công việc, sức cố gắng của mỗi cá nhân.

Trời phán xét dựa trên công việc của mỗi người, chứ không phải dựa vào lời đàm tiếu của người khác. "God judges us by what we do, not by what others say".

Về phương diện vũ trụ, sự chính xác của Thượng Đế thật màu nhiệm, sự vận hành của các tinh tú, mặt trời, mặt trăng, quả đất đều được sắp xếp vận hành trong quỹ đạo một cách chính xác. Các nhân vật thông thái, các khoa học gia về vũ trụ là những người khâm phục sự màu nhiệm của Hoá Công và nhờ vào sự chính xác của Hoá công mà họ đoán trúng những hiện tượng sắp xảy ra.

Họ là những người chịu tìm tòi học hỏi, cố gắng tìm hiểu sự vận hành của vũ trụ để đem kiến thức truyền lại cho hậu thế.

Thượng đế đã tạo nên mọi sự, mọi sự đã có sẵn, phần còn lại là bổn phận của con người phải tìm tòi học hỏi để hiểu biết ý định của Thiên Chúa. "Không biết mệnh Trời thì không phải là người quân tử – Bất tri Thiên mệnh, vô dĩ vi quân tử giả" (Luận Ngữ)

Ví dụ, trong năm 1993, các nhà thiên văn học đã biết được rằng ngày 3 tháng 11 năm 1994 sẽ có Nhật thực kéo dài 4 phút, 51 giây. Nhật thực (eclipse) sẽ được thấy toàn diện ở các quốc gia Bolivia, Brazil, và biển Nam Đại Tây Dương. Đó là hiện tượng về thiên văn, về sự vận hành của vũ trụ do Thiên Chúa tạo dựng. Sở dĩ các nhà Thiên-văn-học tiên liệu một cách chính xác mà không sợ sai là vì sự vận hành của vũ trụ do Thiên Chúa tạo dựng một cách chính xác. Đến giờ phút nào thì hiện tượng gì xảy ra, đó là "Ý Trời" trong sự vận hành trật tự chung của vũ trụ. (moral order of the universe).

Con người có nhiệm vụ tìm hiểu và đoán được Ý Trời, nếu không thì xem như chưa tu luyện đủ để đạt đến giai đoạn “Nhi tri Thiên Mệnh”.

Thịnh, suy thay đổi như bốn mùa Xuân, Hạ Thu, Đông theo luật tuần hoàn của Tạo hóa. Chớ nản lòng, hết cơn bỉ cực sẽ tới hồi thái lai.

Sau khi nghe Thúy Kiều tâm sự “Giác Duyên nghe nói rụng rời” và cùng Tam Hợp Đạo Cô khuyên nhủ Kiều:

*“Sư rằng “Phúc họa đạo Trời
Cõi nguồn cũng ở lòng người mà ra
Có Trời mà cũng có ta
Tu là cõi phúc, tình là giây oan” (Nguyễn Du)*

Ai dày công tu thân, tích đức, cố gắng học hỏi, làm việc sẽ hiểu được Thiên Ý, hiểu được sự vận hành của vũ trụ, hiểu được thể thái nhân tình, hiểu được phương cách làm việc, hiểu được đường hướng phải làm, được chương trình, kế hoạch phải thực hiện. Lòng Trời ở trong lòng mỗi người. “Nhất nhân chi tâm, tức Thiên địa chi tâm”

Thiên Chúa bảo chúng ta đừng bao giờ nản lòng, (not lose your heart: Luke 18:1), phải cố gắng làm việc, học hỏi (obligation to study) và cầu nguyện (pray) để được ơn Thiên Chúa, được sự bình an trong tâm hồn, để được soi sáng, thì dù kết quả có thế nào chẳng nữa vẫn thể hiện thiện ý, vì:

*“Thiện căn ở tại lòng ta
Chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài
Có tài mà cậy chi tài
Chữ tài nằm với chữ tai một vần.”*

Có tài chế ra nguyên tử để làm điều thiện như làm máy phát điện, dụng cụ chữa bệnh.... là hợp “Ý Trời”. Nhưng dùng tài để chế vũ khí sát thương, bom nguyên tử sát hại nhân loại tức là phản “Ý Trời” là gây tai họa thì Thiên bất dung gian.

Có khoa học mà vô lương tâm sẽ gây bại hoại cho tâm hồn “Science sans conscience n’est que ruine de l’âme”.

Sau mùa Đông giá rét, nhân dịp Xuân về, muôn hoa đua sắc thắm thể hiện Ý Trời. Chúng ta hãy

làm việc hữu ích cho nhân quần xã hội, với thiện tâm, trong tình yêu nhân hậu, giữ tình đồng hương, nghĩa đồng bào.

Các học thuyết của Nho, Thích, Lão và Thần học không đối nghịch mà dung hợp thể hiện sự viên mãn (fulfilment) về nhân sinh quan và vũ trụ quan của nhân loại từ Đông sang Tây, từ Nam chí Bắc trong tiến trình “Tri Thiên Mệnh”.

Đức Giáo Hoàng Gioan Phao Lồ II, vào đầu tháng 11 năm 1999, đã công bố Tông Thư: Giáo Hội tại Á Châu:

“Giáo hội Công giáo tỏ lòng cung kính và ngưỡng mộ tất cả truyền thống tinh thần của các Tôn Giáo Á Châu “thể hiện tinh thần tôn trọng liên tôn, hoà nhi bất đồng.

Luôn giữ tâm thường an lạc, dù vật đổi sao dời, chúng ta vẫn yên tâm sống đức hạnh “phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất” có chí thì nên, mặc dù:

*“Cõi trần thế cuộc chiêm bao
Công hầu khanh tướng xô xao trong vòng
Tranh nhau chỉ vì hơi đồng
Giết nhau vì miếng đĩnh chung ở đời”*

Lạc quan, tin tưởng, quyết chí tu thân và hành động chính trực là nhiệm vụ chung của chúng ta thì thân sẽ không tật bệnh, tâm sẽ không phiền não, kết quả thế nào chẳng nữa thì cũng có thể yên tâm vì chúng ta đã làm việc hết mình, phần còn lại là do “Ý Trời” vậy.

*“Gẫm thay muôn sự tại Trời.
Trời kia đã bắt làm người có thân.
Bắt phong trần phải phong trần
Cho thanh cao mới được phần thanh cao”
(Nguyễn Du)*

*Luôn luôn lấy hy vọng làm nguồn sống
“Trời đâu riêng khó cho ta mãi
Vinh nhục dù ai cũng một lần.”*

Suy ngẫm

Sống cuộc đời của mình theo mong muốn của người khác là lãng phí cuộc đời của bạn.

Steve Jobs

Nếu không nhìn lại, mình sẽ mất quá khứ và tương lai .

Châu Hiền Lý (Bộ đội tập kết 1954).

Đã hơn 3 thập kỷ trôi qua, làm ăn cực nhọc là thế, thành tựu không thể nói là nhỏ, thế mà khoảng cách phát triển của VN so với thế giới sao vẫn xa vời! Không định thần nhìn nhận lại tất cả, không khéo chúng ta sẽ ngày càng đi sâu vào con đường đi làm thuê, đất nước có nguy cơ trở thành đất nước cho thuê với triển vọng là bãi thải công nghiệp của các quốc gia khác! Giữa lúc thế giới đang bước vào thời kỳ kinh tế trí thức!

150 năm đã trôi qua, nhưng bài học này còn nguyên vẹn. Đó là 80 năm nô lệ, 40 năm với 4 cuộc chiến tranh lớn (Pháp, Mỹ, Cam Bốt, Tàu) – trong đó 3 thế hệ liên tiếp gánh chịu những hy sinh khốc liệt, 37 năm xây dựng trong hòa bình với biết bao nhiêu lặn lội, và hôm nay VN vẫn còn là một nước chậm tiến.

Thảm kịch của đảng cộng sản thực ra đã bắt đầu ngay từ ngày 30-4-1975. Sự bẽ bàng còn lớn hơn vinh quang chiến thắng. Hòa bình và thống nhất đã chỉ phôi bày một miền Bắc xã hội chủ nghĩa thua kém miền Nam, xô bồ và thối nát, về mọi mặt. “Tính hơn hản” của chủ nghĩa Mác-Lênin trở thành một trò cười. Sự tồi đở của nó được phơi bày rõ rệt cùng với sự nghèo khổ cùng cực của đồng bào miền Bắc.

Nhìn lại sau hơn nửa thế kỷ dưới chế độ CS, hàng loạt các câu hỏi được đặt ra :

Năm 1954 sau khi thắng Pháp, tại sao hơn 1 triệu người Bắc phải bỏ lại nhà cửa ruộng vườn di cư vào miền Nam ?

Sau năm 1975 , tại sao dân miền Nam không ợ ạt di cư ra Bắc sinh sống để được hưởng những thành quả của CNXH mà chỉ thấy hàng triệu người Bắc lũ lượt kéo nhau vào Nam lập nghiệp Tại sao sau khi được “giải phóng” khỏi gông cùm của Mỹ-Ngụy, hàng triệu người phải vượt biên tìm tự do trong cái chết gần kề, ngoài biển cả mênh mông ?

Tại sao nhân viên trong các phái đoàn CS đi công tác thường hay trốn lại ở các nước tư bản dưới hình thức tị nạn chính trị ?

Tất cả những thành phần nêu trên, họ muốn trốn chạy cái gì?

Tại sao đàn ông? của các nước tư bản Châu á có thể đến VN để chọn vợ như người ta đi mua một món hàng?

Tại sao Liên Xô và các nước Đông âu bị sụp đổ?

Tại sao lại có sự cách biệt một trời một vực giữa Đông Đức và Tây Đức, giữa Nam Hàn và Bắc Hàn?

Tại sao nước ta ngày nay phải quay trở lại với kinh tế thị trường, phải đi làm công cho các nước tư bản?

Tại sao các lãnh tụ CS lại gởi con đi du học tại các nước tư bản thù nghịch?

Hỏi tức là trả lời, người VN đã bỏ phiếu bằng chân từ bỏ một xã hội phi nhân tính. Mọi lý luận phản biện và tuyên truyền của nhà nước cộng sản đều trở thành vô nghĩa.

Sự thực đã quá hiển nhiên nhưng đảng cộng sản không thể công khai nhìn nhận. Họ không thể nhìn nhận là đã hy sinh bốn triệu sinh mệnh trong một cuộc chiến cho một sai lầm. Nếu thế thì họ không còn tư cách gì để nắm chính quyền, ngay cả để hiện diện trong sinh hoạt quốc gia một cách bình thường.

Nhìn nhận một sai lầm kinh khủng như vậy đòi hỏi một lòng yêu nước, một tinh thần trách nhiệm và một sự lương thiện ở mức độ quá cao đối với những người lãnh đạo cộng sản. Hơn nữa họ đã được đào tạo để chỉ biết có bài bản cộng sản, bỏ chủ nghĩa này họ chỉ là những con số không về kiến thức. Cũng phải nói là trong bản chất con người ít ai chịu từ bỏ quyền lực khi đã nắm được.

Thế là sau cuộc cách mạng long trời lở đất với hơn ba chục năm khói lửa, máu chảy thành sông, xương cao hơn núi, Cộng Sản Hà Nội lại phải đi theo những gì trước đây họ từng hô hào phá bỏ tiêu diệt. Từ ba dòng thác cách mạng chuyên chính vô sản, hy sinh hơn bốn triệu mạng người, đi lòng dòng gần nửa thế kỷ, Cộng Sản Hà Nội lại phải rập khuôn theo mô hình tư bản để tồn tại .

Hiện tượng “Mưa ra rồi nuốt lại” này là một cái tát vào mặt các nhà tuyên giáo trung ương. Cách mạng cộng sản đã đưa ra những lí tưởng tuyệt vời nhất, cao cả nhất, đã thực hiện những hành động anh hùng vô song, đồng thời cũng gieo vào lòng người những ảo tưởng bền vững nhất.

Nhưng thực tế chuyên chính vô sản đã diễn ra vô cùng bạo liệt, tàn khốc, chà đạp man rợ lên đạo lý, văn hóa và quyền con người ở tất cả các nước cộng sản nắm chính quyền. Sự dã man quỷ quyệt máu lạnh và sự bất nhân khéo che đậy của Cộng sản chưa hề thấy trong lịch sử loài người.

Con người có thể sống trong nghèo nàn, thiếu thốn. Nhưng người ta không thể sống mà không nghĩ, không nói lên ý nghĩ của mình. Không có gì đau khổ hơn là buộc phải im lặng, không có sự đàn áp nào đã man hơn việc bắt người ta

phải từ bỏ các tư tưởng của mình và “nhai lại” suy nghĩ của kẻ khác.

Nền chuyên chính vô sản này làm tê liệt toàn bộ đời sống tinh thần của một dân tộc, làm tê liệt sự hoạt động tinh thần của nhiều thế hệ, làm nhiều thế hệ con người trở thành những con rối, những kẻ mù chỉ biết nhai như vẹt các nguyên lý bảo thủ giáo điều...

Công dân của nhà nước cộng sản luôn luôn sợ hãi, luôn luôn lo lắng không biết mình có làm gì sai để khỏi phải chứng minh rằng mình không phải là kẻ thù của chủ nghĩa xã hội.

Cơ chế quyền lực cộng sản tạo ra những hình thức đàn áp tinh vi nhất và bóc lột dã man nhất. Vì vậy công dân trong các hệ thống cộng sản hiểu ngay điều gì được phép làm, còn điều gì thì không. Không phải là luật pháp mà là quan hệ bất thành văn giữa chính quyền và thần dân của nó đã trở thành “phương hướng hành động” chung cho tất cả mọi người.

Cơ chế hiện nay đang tạo kẽ hở cho tham nhũng, vơ vét tiền của của Nhà nước. Nhưng cái mà chúng ta mất lớn nhất lại không phải là mất tiền, mất của, dù số tiền đó là hàng chục tỉ, hàng trăm tỉ. Cái lớn nhất bị mất, đó là suy đồi đạo đức. Chúng ta sống trong một xã hội mà chúng ta phải tự nói dối với nhau để sống...

Bác và đảng đã gần hoàn thành việc vô sản hóa và lưu manh hóa con người VN (vô sản lưu manh là lời của Lê Nin). Vô sản chuyên chính (đảng viên) thì chuyển sang làm tư bản đỏ, còn vô sản bình thường (người dân) trở thành lưu manh do thất nghiệp, nghèo đói.

Nền kinh tế Việt Nam bây giờ chủ yếu là dựa trên việc vơ vét tài nguyên quốc gia, bán rẻ sức lao động của công nhân và nông dân cho các tập đoàn kinh tế ngoại bang, vay nước ngoài do nhà nước CS làm trung gian.

Huyền thoại giải phóng dân tộc, giải phóng giai cấp do cộng sản Việt Nam dày công dàn dựng đã tan thành mây khói khi giai cấp “vô sản” âm thầm lột xác trở thành các nhà Tư bản đỏ đầy quyền lực và đô la.

Do vậy, lý thuyết CS dần dần mất đi tính quyền rũ hoang dại. Nó trở nên trần trụi và lai căng. Tất cả điều đó đã làm cho các ĐCS trên toàn thế giới dần dần chết đi. Dù GDP có tăng lên, nhiều công trình lớn được khánh thành do vay mượn quỹ tiền tệ Quốc Tế nhưng đạo đức xã hội cạn dần. Thực tế cho thấy rằng sức mạnh không nằm ở cơ bắp. Vũ khí, cảnh sát và hơi cay chỉ là muối mòng giữa bầu trời rộng lớn nếu như lòng dân đã hết niềm tin vào chính quyền.

Học thuyết về xây dựng một xã hội chủ nghĩa và cộng sản chủ nghĩa chỉ là một loại lý tưởng hóa, nó là chiếc bánh vẽ để lừa gạt dân, không

hơn không kém; đảng nói một đằng, làm một nẻo.

Chẳng hạn đảng nói “xây dựng xã hội không có bóc lột” thì chính những đảng viên lại là những người trực tiếp tham những bóc lột người; đảng nói “một xã hội có nền dân chủ gấp triệu lần xã hội tư bản” thì chính xã hội ta đang mất dân chủ trăm trọng; đảng nói “đảng bao gồm những người tiên phong nhất, tiên tiến nhất” nhưng thực tế thì đảng đầy rẫy những người xấu xa nhất, đó là những kẻ đục khoét tiền bạc của nhân dân.

Sở dĩ ĐCSVN còn cố giương cao ngọn cờ XHCN đã bị thiêu rụi ở tất cả các nước sản sinh ra nó vì chúng đang còn nhờ vào miếng võ độc “vô sản chuyên chính” là... còng số 8, nhà tù và họng súng để tồn tại!

Nhân dân đang hy vọng rằng Đảng sớm tự ý thức về tội lỗi tày trời của mình. Đảng sẽ phải thẳng thắn sám hối từ trong sâu thẳm chứ không chỉ thay đổi bề ngoài rồi lại tiếp tục ngụy biện, chấp vá một cách trơ trẽn.

Người dân chẳng còn một tí ti lòng tin vào bất cứ trò ma giáo nào mà chính phủ bé, chính phủ lớn, chính phủ gần, chính phủ xa đưa ra nữa. Họ nhìn vào ngôi nhà to tướng của ông chủ tịch xã, chú công an khu vực, bà thẩm phán, ông chánh án, bác hải quan, chị quản lý thị trường, kể cả các vị “đại biểu của dân” ở các cơ quan lập pháp “vừa đá bóng vừa thổi còi” mà kết luận: “Tất cả đều là lừa bịp!”

Do đó XHCN sẽ được đánh giá như một thời kỳ đen tối nhất trong lịch sử VN. Con, cháu, chút, chít chúng ta nhắc lại nó như một thời kỳ... đồ đểu! vết nhơ muôn đời của nhân loại. Một thời kỳ mà tâm trạng của người dân được thi sĩ cách mạng Bùi Minh Quốc tóm tắt qua 2 vần thơ:

“Quay mặt phía nào cũng phải ghìm cơn mưa!
Cả một thời đều cáng đã lên ngôi!”

Chẳng lẽ tuổi thanh xuân của bao người con nước Việt dâng hiến cho cách mạng để cuối cùng phải chấp nhận một kết quả thảm thương như thế hay sao?

Chẳng lẽ máu của bao nhiêu người đổ xuống, vàng bạc tài sản của bao nhiêu kẻ hảo tâm đóng góp để cuối cùng tạo dựng nên một chính thể đề tiện và phi nhân như vậy?

Tương lai nào sẽ dành cho dân tộc và đất nước Việt Nam nếu cái tốt phải nhường chỗ cho cái xấu?

Một xã hội mà cái xấu, cái ác ngênh ngang, công khai dương dương tự đắc trong khi cái tốt, cái thiện phải lẩn tránh, phải rút vào bóng tối thì dân tộc đó không thể có tương lai!

Một kết cục đau buồn và đổ vỡ là điều không tránh khỏi.

Giải trí có giải thưởng SUDOKU

Luật chơi: Có tất cả 9 hàng, 9 cột và 9 khung. Số từ 1 đến 9 chỉ được xuất hiện một lần ở mỗi hàng, mỗi cột và mỗi khung.

Giải thưởng: giải đáp đúng sẽ được tặng một năm báo VNNS. Giải trúng quý độc giả cũng có thể gửi tặng người thân. Đáp số xin gửi về địa chỉ tòa soạn trước ngày 10-12-2017.

Độc giả trúng giải thưởng:

- Phạm Minh Thắng (875), độc giả thắng gửi tặng giải thưởng này cho bạn hữu tên Trần Quốc Toàn (Hoorn).

- Hồ Tấn Việt (795 – Oss).

Xin chúc mừng độc giả Phạm Minh Thắng và Hồ Tấn Việt.

			5					
4		8	3					7
	2			7			8	3
		2	8	5			9	
		4				7		
	3			4	6	1		
2	8			9			3	
9					4	8		1
					3			

Mẫu giới thiệu VNNS đến gia đình bè bạn

- tên người giới thiệu.....
- số độc giả:.....
- địa chỉ:.....
- giới thiệu độc giả mới tên:
- địa chỉ: Giới thiệu 1 độc giả mới sẽ nhận được giải thưởng 6 tháng báo VNNS.

Gratis examentraining: Wiskunde & Natuurkunde

Voor: VWO-6 , HAVO-5 en VMBO-4 – leerlingen.

Neem contact op (Luyện thi miễn phí Toán – Vật Lý Cho thí sinh Tú Tài II, Tú Tài I và Trung Học Đệ Nhất Cấp Liên lạc):

Trần Hữu Sơn

0306063967 – 0659800724

Katumtran975@gmail.com

ĐỌC VÀ ỦNG HỘ BÁO VIỆT NAM NGUYỆT SAN

€;30

1 năm báo

Địa chỉ liên lạc

Tòa Soạn báo Việt Nam Nguyệt San
Van Der Hagenstraat 711- 6717DK –Ede

E-Mail: congdong2017@hotmail.com

Tel: +31 (0)318-640625

IBAN:NL 16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

“Tòa soạn đón nhận mọi ý kiến đóng góp xây dựng của quý độc giả”

Truyền Thông Xã Hội Dân Sự

Lts. Hằng năm vào ngày 1 tháng 11 trong cộng đồng người Việt từ trong cũng như ngoài nước quy tụ lại để tưởng nhớ về một giai đoạn lịch sử cận đại, đó là giai đoạn của nền đệ nhất cộng hòa do cố tổng thống Ngô đình Diệm gây dựng. Sự kiện 2 anh em nhà họ Ngô (Ngô đình Diệm và Ngô đình Nhu) bị ám sát, đã chấm dứt nền đệ nhất cộng hòa. Tuy nhiên, ít ai đề cập đến việc thi thể, mộ phần của 2 vị này được đặt tại đâu. VNNS xin giới thiệu đến quý độc giả bài viết của Facebooker Loi Phan, đang được chú ý của đông đảo độc giả trên mạng xã hội, đã ghi lại tiến trình xây dựng mộ phần của 2 nhân vật lịch sử cận đại của nước ta sau đây:

NHỮNG CON NGƯỜI TRƯỞNG PHU.

Ba ngôi mộ của Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm, cùng nhị vị bào đệ là Ông Cố vấn Ngô Đình Nhu và Ông Ngô Đình Cẩn tại Lái Thiêu không phải do các con, các cháu của ba vị đã bỏ công, bỏ của ra để xây... Người đã gửi tiền về Việt Nam để xây ba ngôi mộ đó chính là Ông Hồ Anh Nguyễn Thanh Hoàng, Chủ nhiệm kiêm Chủ bút Bán nguyệt san Văn Nghệ Tiền Phong. Một tờ báo đã do ông Nguyễn Thanh Hoàng khai sinh ra từ năm 1956.

Khi được tin cộng-sản sẽ phá bỏ nghĩa trang Mạc Đĩnh Chi, ông Nguyễn Thanh Hoàng vì rất sợ cộng-sản sẽ phá bỏ mộ phần của ba vị, nên đã tìm cách gửi tiền về Việt Nam để di dời cả ba Ngôi mộ của Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm cùng nhị vị bào đệ là Ông Cố Vấn Ngô Đình Nhu và Ông Ngô Đình Cẩn, sau đó cũng đã di dời cả mộ phần của Mẫu Thân của ba vị về tại Lái Thiêu...

Lần thứ nhất, do chính tay của Ông Trần Trung Quân, là một người thân thiết của Ông Hồ Anh Nguyễn Thanh Hoàng, đã trao tận tay cho ông Trần Tam Tiệp, vì ông Trần Tam Tiệp biết cách gửi tiền về Việt Nam, vào tháng 10 năm 1977, tại tiệm Café Balto, 15, Rue Mazarine, 75006 Paris, với số tiền là \$9,000 (chín ngàn Mỹ kim). Lần thứ hai, vào tháng 7 năm 1978, cũng do Ông

Trần Trung Quân trao tận tay cho Ông Trần Tam Tiệp tại Thánh Thất Cao Đài của Cô

Bà Lê Kim Huê, tức Bà Lễ Sanh Lê Kim Huê, tại địa chỉ số 12, Rue Xavie Privas, 75005 Paris, với số tiền là \$10,000 (mười ngàn Mỹ kim).

Riêng một lần khác, vào tháng 3 năm 1978, tại tiệm Café Notre – Dame de Paris, 03, Boulevard du Palais 75004 Paris. Nhưng lần này đã do chính Ông Hồ Anh Nguyễn Thanh Hoàng đã trao tận tay cho Ông Trần Tam Tiệp với số tiền là \$6,000 (sáu ngàn Mỹ kim) trước sự chứng kiến của Ông Trần Trung Quân.

Như vậy, tổng cộng tất cả ba lần, ông Trần Tam Tiệp đã nhận của Ông Hồ Anh Nguyễn Thanh Hoàng với số tiền là \$25,000 (hai mươi lăm ngàn Mỹ kim).

Tương cũng nên nói rõ, là với số tiền \$ 25,000 (hai mươi lăm ngàn Mỹ kim), mà ông Trần Tam Tiệp đã nhận hai lần qua Ông Trần Trung Quân và một lần do chính tay của ông Nguyễn Thanh Hoàng, là do tiền bán báo Văn Nghệ Tiền Phong, mà Ông Trần Trung Quân thu được. Bởi lúc đó, Ông Trần Trung Quân là đại diện cho báo Văn Nghệ Tiền Phong của Ông Nguyễn Thanh Hoàng tại Pháp.

Sau đó, ông Trần Tam Tiệp đã chuyển số tiền trên về Việt Nam, để cho người của Ông Nguyễn

Thanh Hoàng lo liệu việc di dời ba ngôi mộ về tại Lái Thiêu.

Những việc làm âm thầm của Ông Hồ Anh Nguyễn Thanh Hoàng ít ai được biết, kể cả gia đình của Bà Ngô Đình Nhu. Cho đến năm 1980, thì Ông Ngô Đình Luyện mới biết, và Ông Nguyễn Thanh Hoàng và Ông Trần Trung Quân, đã được Ông Ngô Đình Luyện tiếp tại tư gia. Trong dịp này, Ông Ngô Đình Luyện đã ngỏ lời cảm ơn Nguyễn Thanh Hoàng và Ông Trần Trung Quân.

Sau đó, từ Hoa Kỳ, Ông Nguyễn Thanh Hoàng cũng đã âm thầm chuyển thêm những số tiền khác nữa về Việt Nam, để bốc mộ của Cụ bà Thân Mẫu của Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm về tại Lái Thiêu để cả gia đình được nằm cạnh bên nhau. Mặc dù vậy, nhưng ít có người biết những việc làm của Ông Nguyễn Thanh Hoàng..

Nguyên do mà Ông Nguyễn Thanh Hoàng không muốn phổ biến rộng rãi, về chuyện xây mộ của Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm, Ông Nguyễn Thanh Hoàng và cả Ông Trần Trung Quân đã nói với người viết bài này như sau:

«Khi viết, hay làm một điều gì về Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm, không phải để « Phục hồi Đảng Cần Lao » như những kẻ có tâm địa hắc ám kia đã cố tình xuyên tạc, mà vì chúng ta muốn nói lên những công nghiệp vĩ đại của Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm, Người đã khai sáng Nước Việt Nam Cộng Hòa, đồng thời đã xây dựng được một miền Nam Tự Do Thanh Bình thực sự, như người dân miền Nam đã chứng kiến vào buổi bình minh của lịch sử: Nền Đệ Nhất Việt Nam Cộng Hòa. Và để cho hậu thế còn biết đến ba tấm gương ngời sáng của Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm cùng nhị vị bào đệ là Ông Cố Vấn Ngô Đình Nhu và Ông Ngô Đình Cần, là ba vị đã quên mình để chỉ biết phụng sự Tổ Quốc và Dân Tộc Việt Nam, và rồi cuối cùng; sau khi đã Vị Quốc Vong Thân, thì đã trở thành ba vị Anh Hùng Bất Tử».

Nguồn: FB Lợi Phan

Gửi cậu: **Nguyen Duy Sam**

ƯỚC NGUYỆN GIÁNG SINH

*Phải như giờ ta ở bên nhau
Em cũng sẽ bớt cô đơn, hôn anh đây bớt lạnh
Rét mướt cuối mùa miền đời sao cô quạnh
Cả đất trời như chỉ nhớ nhau không*

*Núi cũng chờ biển cũng mãi đợi trông
Bắc tháng chạp lòng nao nao nỗi nhớ
Đêm giáng sinh lạc loài trong con phố
Hồn buồn tênh hiu hắt gió lạnh về*

*Nhà thờ Cap.Saint Jacques ngân lên tiếng
chuông khuya
Câu kinh cầu vọng vào lòng em bao điều ước
nguyện
Bãi Thùy Vân như rướn mình muốn trườn về
phía biển
Đón sáng xa ôm lấy cả muôn trùng*

*Giáo đường Ban mê đêm thánh vô cùng
Cao nguyên lung linh ánh đèn huyền ảo
Anh thần thờ một linh hồn vô đạo
Bơ vơ trong đêm giá lạnh Noel*

*Phải như giờ anh sẽ ở bên em
Tựa vai nhau đi trên bờ cát trắng
Chúa của chúng mình là ngôi sao chói sáng
Trên trời cao soi bóng xuống biển xanh*

*Hai đứa cúi đầu nguyện ước cầu xin
Mãi mãi đừng chia cắt hai người hai miền
thương nhớ
Gần bên nhau lắng nghe rõ nơi nhau từng
nhịp thở
Sẽ chia nhau hạnh phúc và đau khổ trần ai*

*Cuộc đời còn lại không biết ngắn hay dài
Nhưng anh muốn sẽ dành cho em tất cả
Nếu có thể xin hóa mình thành tượng đá
Ở bên nhau yêu thương mãi ngàn năm...*

Lãng Du

Các sinh vật đang sống trên địa cầu này, dù là con người hay con vật, là để cống hiến, theo cách riêng của mình, cho cái đẹp và sự thịnh vượng của thế giới.

The creatures that inhabit this earth-be they human beings or animals-are here to contribute, each in its own particular way, to the beauty and prosperity of the world.

Dalai Lam

CÁO PHÓ

Trong niềm tin vào Đức Giêsu Kitô Phục Sinh, chúng tôi vô cùng thương tiếc kính báo cùng thân bằng quyến thuộc và bạn hữu xa gần: **Con, Chồng, Cha, Anh** của chúng tôi là

Antoine Nguyễn Anh Tuấn

Sinh ngày 09 tháng 06 năm 1969 tại Nha Trang Việt Nam

Đã được Chúa gọi về lúc 00 giờ 50 sáng ngày 18 tháng 11 năm 2017 tại Nhà Thương St. Elisabeth Ziekenhuis Tilburg,

Hưởng dương 48 tuổi

Linh cữu được quản tại Monuta Bloemendaal Bloemendaalweg 38 , 5143 NB Waalwijk

Tang gia đồng kính báo

cha mẹ : Ông bà Nguyễn Kim Linh cha mẹ vợ : Ông bà Nguyễn Đức Tiến

vợ : quả phụ Nguyễn Thị Kiều Chinh cùng hai con :

Alexander Duy Nguyễn và Andy Việt Nguyễn em gái : Nguyễn Thiên Hà cùng chồng và con em gái : Nguyễn Thiên Hương

Chương trình Lễ Tang

Thăm viếng từ thứ Hai(20-11) đến thứ Năm (23-11) từ 18.30 - 20.00 tại : Monuta Bloemendaal Bloemendaalweg 38 , 5143 NB Waalwijk

Lễ an táng sẽ được cử hành lúc 14.00 thứ sáu ngày 24 tháng 11 năm 2017 tại nhà thờ H. Antonius van Padua Kerk , De Genestetstraat 1, 5144 SN Waalwijk

Cáo Phó này thay thế thiệp tang

Cáo Phó và Cảm Tạ

Gia đình chúng con/ chúng tôi vô cùng đau buồn báo tin cùng thân bằng quyến thuộc và bạn bè thân hữu gần xa:

vợ, Mẹ, Nhạc mẫu, Bà nội, Bà ngoại, Bà cố của chúng con/ chúng tôi:

Bà Võ Thị Nước

Pháp danh Nguyễn Thục

tạ thế ngày 21-09-2017 dương lịch, (nhằm ngày 02-08-2017 âm lịch năm Đinh Dậu) tại Nijmegen – Hòa Lan.

Hưởng thọ 76 tuổi

Chúng con/ chúng tôi chân thành tri ân và cảm tạ:

- Thượng Tọa Thích Thông Trí chùa Vạn Hạnh,
- Thượng Tọa Thích Minh Phú chùa Thiệu Hòa, Đức Quốc,
- Nhóm Hộ Niệm Hòa Lan,
- cùng tất cả quý thân bằng quyến thuộc, đồng hương gần xa, đã điện thoại, đến chia buồn, hộ niệm, vòng hoa phúng điếu và tiễn đưa hương linh đến nơi an nghỉ cuối cùng.

Trong lúc tang gia bối rối, không sao tránh khỏi sai sót, kính mong chư tôn đức và quý vị hoan hỷ niệm tình tha thứ.

Tang gia đồng kính bái,

- Chồng: Phan Phú, Nijmegen-Hòa Lan
- Các con, con rể, con dâu, cháu nội, cháu ngoại, chắt.

Tìm người nhà . Vui lòng phổ biến, Làm phúc

Kính xin quý vị, mỗi người nhận, chuyển e-mail này đến với bạn bè, người thân của mình, nó sẽ lan rộng và hy vọng đạt được kết quả

Cầu xin thân nhân của người đã khuất biết được.

ĐÂY LÀ TRƯỜNG HỢP NHÂN ĐẠO RẤT ĐẶC BIỆT, XIN QUÝ VỊ PHỔ BIẾN RỘNG RÃI TIN NÀY. XIN CHÂN THÀNH CẢM Ơ

Thông Báo

Chúng Tôi có tìm thấy một hài cốt của một Quân nhân đã hy sinh tại chiến trường Chi Khu Kiến Đức, thuộc tỉnh Daklak (cũ) có Thẻ Bài ghi rõ:

Họ Tên là Nguyễn An Khang

Số Quân: 68/144.681

Loại Máu B.Rh+

Vậy, nếu ai là thân nhân của Quân Nhân đã hy sinh nói trên xin vui lòng liên lạc ĐT: 0903698807 (gặp Long) hoặc 0903716345 (gặp Nhung) để nhận lại hài cốt.

Bronzen beeld als kunstwerken
Lia Krol maakt voor U exclusieve bronzen beelden. In opdracht kunnen portretten, borstbeelden, gedenkbeelden, tuinbeelden of elk ander beeld vervaardigd worden.
De interactie tussen kunstenaar en opdrachtgever maakt de kunstwerken van Lia tot bijzondere bronzen beelden. Het prachtige monument voor Vietnamese bootvluchtelingen in Nederland is mede door deze interactieve kracht tot stand gekomen.

U kunt Lia bellen met telefoonnummer 0344-572577 of haar kunstwerken zien op www.bronzenbeeld.nl

Bronzen beeld als kunstwerken
Lia Krol maakt voor U exclusieve bronzen beelden. In opdracht kunnen portretten, borstbeelden, gedenkbeelden, tuinbeelden of elk ander beeld vervaardigd worden.
De interactie tussen kunstenaar en opdrachtgever maakt de kunstwerken van Lia tot bijzondere bronzen beelden. Het prachtige monument voor Vietnamese bootvluchtelingen in Nederland is mede door deze interactieve kracht tot stand gekomen.

U kunt Lia bellen met telefoonnummer 0344-572577 of haar kunstwerken zien op www.bronzenbeeld.nl

Giá quảng cáo trên báo Việt Nam Nguyệt San

Trang Quảng cáo	Màu hoặc trắng đen	Số tiền mỗi số báo	1 năm 8 số báo
Trang ngoài bìa sau	Hình màu	€.150	€.800
Trang trong bìa sau	Hình màu	€.100	€.600
A 4 Trang trong	Trắng đen	€.80	€.500
1/2 trang trong	Trắng đen	€.50	€.300
1/4 trang trong	Trắng đen	€.25	€.150
1/8 trang trong	Trắng đen	€.15	€.100

Gia chánh

Mắm tôm chà xào thịt ba chỉ

Mắm tôm chà vốn là đặc sản ở Gò Công (Tiền Giang). Mắm được chế biến từ thịt tôm bạc đất, có hương vị đặc biệt thơm ngon. Tuy chỉ là món ăn dân dã nhưng gần 200 năm trước, mắm tôm chà đã theo chân Thái hậu Từ Dũ vào cung đình Huế, trở thành món quý dâng lên vua chúa và nổi tiếng từ đó đến nay.

Mắm tôm chà được được người dân xứ Gò Công dùng làm món mặn ăn với cơm trắng, làm nước chấm cho món canh chua cá nấu cùng lá me hay chấm với xoài, cóc, me... Đặc biệt, mắm tôm chà pha thêm với chanh, đường, tỏi và ớt băm... chấm cùng món thịt ba chỉ luộc cuốn với bánh tráng, rau sống ăn rất ngon. Tuy nhiên, còn một món ăn được chế biến từ mắm tôm chà rất đưa cơm đó chính là mắm tôm chà xào cùng thịt ba chỉ. Cách làm như sau:

Nguyên liệu:

Mắm tôm chà

- Mắm tôm chà loại ngon: 100 gram
- Thịt ba chỉ (ba rọi): 300 gram
- Tỏi, sả, ớt
- Gia vị: Đường, bột nêm

Cách làm:

Thịt ba chỉ xắt miếng vừa ăn

- Mắm tôm chà pha với nửa chén nước ấm cho loãng ra.
- Thịt ba chỉ cắt miếng vừa ăn
- Tỏi, ớt, sả băm nhuyễn

Phi cho tỏi và sả thơm

Xào cho thịt săn lại

- Bắc chảo lên bếp, cho dầu ăn vào phi cùng tỏi, sả, ớt cho dậy mùi thơm rồi trút thịt ba chỉ vào xào săn lại. Sau đó trút chén mắm tôm chà vào chảo thịt, nêm thêm ít đường và bột nêm, xào với lửa riu riu, cho đến khi miếng thịt trong, nước cạn dần, tắt bếp. Múc mắm ra đĩa.

Múc mắm ra đĩa

Mắm tôm chà xào thịt ba chỉ ăn với cơm trắng rất ngon. Bạn có thể ăn kèm với dưa leo, rau sống hay cải chua đều tuyệt.

Mắm tôm chà ăn kèm cùng cải chua...

Chúc các bạn thành công với món ăn này.

Chè Trôi Nước

Món bánh truyền thống của ngàn xưa đất Việt không chỉ xuất hiện vào những ngày rằm tháng 8 hay Tết Đoan ngọ.

Vật liệu:

- 500 g bột nếp, nhồi với nước ấm cho dẻo mịn
- 800 g đường cát trắng
- 1 củ gừng nhỏ, đập dập, hoặc thái lát mỏng
- 500 g đậu xanh, ngâm mềm, đãi vỏ
- 500 g dừa nạo, vắt lấy nước cốt
- Vừng rang vàng thơm
- Mỡ nước.
- Hành lá giã nát.

Cách làm:

Nấu đậu xanh với nước giã dừa cho mềm, tán nhuyễn, xào với ít mỡ, cho hành lá, nêm chút muối, đường. Chia nhân thành từng viên bằng quả chanh (khoảng 50 viên). Chia bột nếp thành 50 viên. Bọc bột nếp bên ngoài nhân đậu, thả bánh vào nước lã đun sôi, luộc đến khi bánh nổi lên là chín. Nấu nước đường cho tan, rồi thả bánh trôi vào, cho gừng. Thường thức: Múc ra chén, chan nước cốt dừa và rắc chút vừng.

Cười chút chơi

Sợ vợ

Một anh xưa nay rất là sợ vợ. Vợ la hét thể nào, anh ta cũng ngậm miệng, không dám cãi một lời. Một hôm anh ta đi đánh bạc, mãi tối mới về. Thối cơm ăn xong, chị vợ ngồi chờ chồng mỏi mắt. Chị ta tức lắm. Khi anh chồng vừa mới bước vào nhà, chị ta đã chạy ra túm ngực lôi vào nhà, gặm rít.

Anh ta vừa gỡ tay vợ túm ngực, vừa kêu xin:

- Bỏ tôi ra! Tôi xin bu nó!

Chị vợ được thể càng làm già, túm luôn tóc ấn đầu anh ta xuống. Anh ta liền vung tay gạt ngã chị vợ, tát cho luôn chị vợ mấy cái, rồi trợn mắt quát:

- Người ta đã sợ thì để cho người ta sợ chứ!

Đắp chặn

Một anh đi làm thuê cho một ông nhà giàu, ông chủ hẹn sau mười năm sẽ trả tiền công cho về mà làm ăn. Đến kỳ hạn, lão nhà giàu muốn quit, bèn đưa ra một cái chặn vừa ngắn vừa hẹp, bảo:

- Anh phải làm sao đắp cái chặn này cho vừa người tôi thì tôi trả tiền công cho, bằng không thì một là anh về, hai là ở thêm mười năm nữa, sau đó tôi trả công cả hai mươi năm cho anh luôn thể.

Nói xong, lão nhà giàu nằm thẳng cẳng ra giữa giường. Người lão rất dài, mà cái chặn thì rất ngắn, nên anh kia cố đắp mãi không xong, đắp được đằng đầu lại hụt mất đằng chân. Chợt nghĩ ra một mẹo, anh ta cầm chặn đắp từ trên đầu lão đắp xuống quá đầu gối, rồi lấy gậy vục tói tấp vào hai ống chân lão. Lão đau quá co rụt ngay chân lại. Thế là cái chặn đắp lên người lão vừa khéo.

Luật sư hảo tâm

Ngày nọ, một luật sư đang lái xe đi trên đường thì bắt gặp một người đàn ông đang ăn cỏ. Rất ngạc nhiên, luật sư dừng lại và hỏi chuyện.

- Nay, tại sao anh lại ăn cỏ thế?

- Vì tôi quá nghèo khổ và không kiếm nổi thứ gì để ăn. - Người đàn ông trả lời.

- Thật tội nghiệp, thôi anh hãy đến nhà tôi đi.

- Nhưng tôi còn một vợ và ba đứa con ở nhà. -

Thế thì về nhà kêu tất cả họ cùng đi.

Sau khi tất cả đã lên xe, người đàn ông nói:

- Ông là luật sư tốt bụng nhất mà tôi từng thấy!

- Rồi anh và vợ con sẽ thích ngay thôi.

- Luật sư trả lời, Ở sân sau nhà tôi, cỏ mọc ngập đầu rồi!

Bị trắng trợn

Trong khi chờ đợi phà cập bến, có hai anh chàng ngồi tán gẫu với nhau thì từ xa bỗng có tiếng rao lanh lảnh của cậu bé bán báo:

- Báo đây! Báo đây! Tin giật gân đây... trong ngày hôm nay, năm mươi người bị lường gạt trắng trợn đây.

Tò mò với tin tức chú bé vừa rao, một anh gọi với theo:

- Ê! Cho một tờ đi chú bé!

Chú bé bán báo chạy nhanh đến tận nơi trao báo cho anh chàng nọ:

- Dạ đây! Thưa ông ba ngàn đồng!

Nhận được tờ báo, anh chàng háo hức mở ra xem ngay, và ngạc nhiên nói:

- Đâu? Tin giật gân đâu?

Nhưng cậu bé đã len đi nơi khác, chỉ còn nghe tiếng rao lanh lảnh:

- Báo đây! Báo đây! Tin khủng khiếp đây... năm mươi một người bị bị trắng trợn trong một ngày đây...

Bác sĩ cũng bó tay

Trong phòng bệnh, bác sĩ nói:

- Với biểu hiện như thế này, có thể nói chắc chắn là anh đã bị nhiễm độc rất nặng.

- Trời ơi! Nguy hiểm quá! Vậy thưa bác sĩ, tôi bị nhiễm chất độc gì ạ?

- Điều này chúng tôi chỉ có thể trả lời sau khi đã khám nghiệm tử thi.

Lao động trí óc

Người thương gia lê thân xác về nhà chỉ kịp sửa lại chiếc ghế đệm là nằm vật xuống, bà vợ liền mang đến cho ông ta một ly nước cam và một lời dịu ngọt:

- Ôi, trông mình có vẻ mệt đấy! - Bà ta nói -

Hôm nay hẳn mình đã làm việc cực nhọc lắm rồi. Vì lẽ gì mà mình lại rã rời đến như thế?

- Khủng khiếp quá đi thôi! - Người chồng bảo -

Chiếc máy tính điện tử bị hỏng, và tất cả bọn anh phải tự làm việc bằng trí óc của mình!

Hoan nghênh sếp

- Mà biết không, sếp của tao có tài hùng biện. Có lần ông nói hơn một tiếng đồng hồ không nghỉ, và công nhân vỗ tay không ngớt.

- Ăn nhằm gì, ông sếp của tao hẳn có tài hùng biện chi cả, cuộc họp hôm trước ông nói có vài câu, vậy mà công nhân đã vỗ tay reo hò rầm rầm.

- Ông nói gì vậy, đề nghị tăng lương cho công nhân à?

- Không, ông xin từ chức.

Vispaleis Koelewijn te Beverwijk

Voor onze nieuwe vestiging zijn wij opzoek naar enthousiaste collega's voor productie van sushi . Geïnteresseerden kunnen contact opnemen met onze bedrijfsleider :
Peter Koelewijn. Mob: 0621948863
of info@vispaleiskoelewijn.nl.

Chi nhánh mới của chúng tôi,
đang tìm kiếm các đồng nghiệp
nhiệt tình phục vụ sản xuất sushi.
Những người quan tâm có thể liên lạc
với quản lý của chúng tôi:
Peter Koelewijn. Mob: 0621948863
hoặc info@vispaleiskoelewijn.nl.

productie van sushi.

